

„EGY A LEGKISEBBEK KÖZÜL”

Szolgálat az ínségben lévőkért

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2019/3.

„Egy a legkisebbek közül”

Szolgálat az ínségben lévőkért

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2019

A tanulmányokat összeállította:

Árvai Márta (1., 13.), Kovács Zoltán (8., 9., 12.),
Nagy Sándor (6., 7.), Ottóné Bartalos Zsuzsa (4., 11.),
Somogyi Lehel (5.), Vankó Zsuzsanna (2., 3., 10.)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon,
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja:

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 ■ 06-20/379-6020

megrendeles@bikkiado.hu ■ www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor ■ Sorozatszerkesztő: Vankó Zsuzsanna

Nyomtatás: Kvadrát Print ■ +36-30/280-6656

info@kvadratprint.hu ■ www.kvadratprint.hu

ISBN 978-615-5260-75-9 ■ ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 6. A „királyi törvény”	9
II. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 13. „De ki az én felebarátom?”	19
III. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 20. „Amit megtettetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül”	29
IV. TANULMÁNY ■ JÚLIUS 27. Szolgálat a szegényekért	38
V. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 3. Szolgálat a testi betegekért	52
VI. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 10. Szolgálat a lelki betegekért	65
VII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 17. Szolgálat az alkohol rabjaiért és családtagjaikért, valamint más szenvedélybetegekért	76
VIII. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 24. Szolgálat a fogyatékossgal élőkért	89
IX. TANULMÁNY ■ AUGUSZTUS 31. Szolgálat a hajléktalanokért és a menekültekért	102
X. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 7. Szolgálat a társadalom számkivetettjeiért	115

XI. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 14.

Szolgálat az árva vagy család nélkül felnövő gyermekekért	128
--	-----

XII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 21.

Szolgálat a magukra maradt idősekért, a gyászolókért és a magányosokért	143
--	-----

XIII. TANULMÁNY ■ SZEPTEMBER 28.

A szolgálat „jutalma” e világon és Isten országában	158
--	-----

Igék minden napra

JÚLIUS	170
AUGUSZTUS	171
SZEPTEMBER	172

BEVEZETÉS

Negyedévi tanulmányunk címe – „*Egy a legkisebbek közül*” – *Szolgálat az ínségben lévőkért* – azonnal jelzi, hogy keresztény életünk olyan területéről lesz szó, ahol bizony mulasztásaink vannak. Gyakran tapasztalható kínos csend a gyülekezetekben, amikor önkéntes segítők keresünk bajban lévőkhez. Mindenki mentséget keres, azzal nyugtatja meg magát, hogy túl sok terhe van ahhoz, hogy még valamit tegyen, illetve valakinek az ügyét felvállalja.

A hit hiányát mutatja ez, mert csak a látható erőforrásokkal számolunk. Figyelmünket kívül hagyjuk azt, hogy amit önzetlen szeretetből, hitben vállalunk, ahhoz Isten többleterőt, bölcsességet, illetve ha szükséges, anyagi forrásokat ad. Isten Igéje arra tanít, hogy ahol segítséget látunk, ott azonnal lépünk hitbeli bátorsággal, és kézzelfoghatóan tapasztaljuk majd Isten áldását, segítségét.

Amikor az egyház és az egyes hívők küldetéséről gondolkodunk vagy beszélgetünk, könnyen elbillen az egyensúly: a szóbeli bizonyoságtévést tartjuk elsődlegesnek, a gyakorlati segítségnyújtásról, a szeretetszolgálatról pedig alig esik szó. Hasonlítsuk ezt össze Jézus szolgálatával! Nála rendben volt az egyensúly: „*Tanított (...) hirdette Isten országának evangéliumát, s gyógyított a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.*” (Mt 5,23)

Könnyen belecsúszunk a személyválogatás bűnébe is. Vannak, akiket tisztelünk, becsülünk, és ha nehézségbe jutnak, szívesen szolgálunk nekik. Jézus „legkisebb atyjafiaitól” – legyenek szegények, megvetettek vagy bűnösök – viszont könnyen elhúzódnak, visszariadunk. Ezért aztán elkerüljük őket, mint Jézus példázatában a pap és a lévita. Az isteni szeretet hiányáról árulkodik ez életünkben. Jézus példázata szerint azonban az lesz a mérce

az ítéletben, hogy mit cselekedtünk „egyel a legkisebbek közül”. Küldetésünk betöltéséhez múlhatatlanul szükséges, hogy „*Isten szeretete kitöltessék a szívünkbe a Szentlélek által, aki adott nekünk*” (Rm 5,5).

Negyedévi tanulmányaink sorra veszik a területeket, ahol szinte kiáltó az ínség, ahol szerető szívű, áldozatkész keresztények szolgálatáért kiált minden. Középkorú, idősebb és fiatalabb gyülekezeti tagok egyaránt megtalálhatják, felfedezhetik, hol várja őket munka, szolgálat. Bárcsak Isten Lelke kimozdítana minket abból, hogy lényegében csak önmagunknak élünk, illetve csupán a közvetlen családukért fáradozunk, s eközben figyelmen kívül hagyjuk a tengernyi szenvedő, együttérzésre és segítségnyújtásra szoruló embert a tágabb környezetünkben. Akkor lesz igazán hitele az evangéliumról szóló bizonyoságtételünknek, ha vele jár, folyamatosan kíséri a szeretetszolgálat.

Elkerülhetetlen volt, hogy egyes igék vagy idézetek több tanulmányban is előforduljanak, mivel több munkatárs készítette őket. Az ilyen ismétlődések is a javunkra válnak azonban, mert egyes életfontosságú tanítások még inkább a szívünkbe vésődnek.

A „királyi törvény”

1 Mit nevez Jakab apostol királyi törvénynek? Miért helyénvaló ez a szép megfogalmazás?

- „Ha megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint magadat, jól cselekesztek.” (Jak 2,8)
- „Jézus pedig felelt néki: Minden parancsolatok között az első, halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.” (Mk 12,29–31, vö. 5Móz 6,4–5; 3Móz 19,18)
- „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet.” (Rm 13,10)

.....

.....

Isten törvényének lényege egyetlen szóval kifejezhető: a szeretet. Királyi törvény, mert a Teremtő lényét és lényegét fejezi ki, és azért is, mert a legelső és legfontosabb minden parancsolat közül. Sajnálatos, hogy a bűn által eltorzított emberi természet nagyon nehezen tudja megérteni a törvény lényegét, megtartani pedig még kevésbé. Holott minden ember alapvető szükségletét is megfogalmazza ez a parancsolat, de önzésünk miatt elsősorban kapni szeretnénk, és kevésbé adni. Ennek a törvénynek a maradéktalan betöltése az, ami visszahatva ránk teljessé és boldoggá teheti az életünket.

„A szeretet törvénye arra szólít, hogy testemet, elmémet és lelkemet Isten és az emberek szolgálatára szenteljem. Az ilyen szolgálat során áldássá leszünk mások számára, és mi magunk is a legnagyobb áldást nyerjük. Minden valódi fejlődés alapja az önzetlenség. Az önzetlen szolgálat során minden képességünk a legmagasabb szinten fejlődik. Egyre inkább részesülünk az isteni természetből. Felkészülünk a mennyre, mert a mennyet fogadtuk be a szívünkbe.” (Ellen G. White: *Nevelés*, A valódi nevelés forrása és célja c. fejelet)

2 Milyen forrásból táplálkozik a felebarát iránti szeretet, mások önzetlen szolgálata?

- „Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.” (1Jn 3,16)
  - „Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet Istentől van. Mindaz, aki szeret, Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg Istent, mert az Isten szeretet. Az által lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást. Erről ismerjük meg, hogy benne maradjunk és ő mibennünk, mert a maga Lelkéből adott minékünk.” (1Jn 4,7–11)
  - „A reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,5)
- .....
- .....

Emberi logikánk szerint úgy hangzana az igei megállapítás: „Ő az életét adta értünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket Őérte.” „...ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell Őt.” De nem ebben van a szeretet lényege az ige szerint, hiszen könnyű viszonszeretni (bár mi még erre is képtelenek vagyunk önmagunktól).

Isten szeretetének a befogadása tesz bennünket egyáltalán képessé a szeretetre. Nekünk nem emberektől kell várni, főleg nem elvárni azt, hogy bepótolják a hiányunkat, mert csak az teheti ezt meg, aki feltétel nélkül és személyválogatás nélkül ad és szolgál, aki maga a Szeretet. Ha megismerjük és elfogadjuk Isten szeretetét, akkor ő tud képesíteni arra, hogy tovább is adjuk, mert „az Isten szeretete kitöltötte a mi szívünkbe a Szentlélek által”.

„Ahol Krisztussal való egység van, ott szeretet van. Bármilyen gyümölcsseink is vannak, azoknak semmi hasznuk nem lesz, ha a szeretet hiányzik az életünkből. Vallásunk lényege az Isten és embertársaink iránti szeretet. Senki nem szeretheti Krisztust, ha nem szereti gyermekeit. Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket szelídség és igazság uralja.” (Ellen G. White: *Szemelvények*, 1. köt., Az élő szőlőtővel egyesülve c. fej.)

3 Milyen útmutatást ad számunkra Jézus példája? Mennyiben tükrözte és adta át Isten szeretetét, tetteivel és szavai által is?

- „Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtelenségüket hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk. Mindenkünk tudniillik az ő felebarátjának kedveskedjék annak javára, épülésére. Mert Krisztus sem önmagának kedveskedett, hanem amint meg van írva: A te gyalázóidnak gyalázásai hullottak reám.” (Rm 15,1-3)

- „Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (Jn 15,12)
  - „Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Mk 10,45)
  - „Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógáiban, és hirdetve az Isten országának evangéliumát, s gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.” (Mt 4,23)
  - „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (Jn 15,13, vö. Jn 17,18)
- .....
- .....

Jézus azt mondta önmagáról, hogy „aki engem látott, látta az Atyát”. Az *agapé* görög szóval jelzett isteni szeretet őbenne testesült meg, amely nem függ a másik személyétől, nem érdem szerint és nem szimpátia alapján cselekszik. Éppen ezzel vívta ki a zsidó vezetők ellenérzését, mivel a leginkább megvetett, kiközösített, megalázott és nyilvánvaló bűnökben szenvedő emberek társaságát kereste, „a vámszedők és bűnösök barátja” lett, hogy segíthessen rajtuk.

„Élete a kezdetétől a végéig az önmegtagadás és önfeláldozás élete volt. A Golgota keresztnél meghozta a nagy áldozatot minden ember javára, hogy ha akar, az egész világ üdvözülhessen. Krisztus Istenben volt elrejtve, s Isten nyilvánlatkoztatva állt Fiának jellemében. Az elveszett világ iránti szeretet élete minden cselekedetében látható volt. Akit az Ő lelkülete hat át, azokban fog fáradozni, mint Krisztus. Krisztusban Isten világossága és szeretete nyilvánult meg emberi természetben. Soha embernek nem volt olyan finom természete, mint a bűntelen Isten szentjének.

Isten szeretete buzgó forrás. Isten szeretete több a tétlenségnél, tagadásnál. Tevékeny cselekvő elv az, áradó forrás, mely örökké buzog mások áldására. Ha Krisztus szeretete él bennünk, nemcsak nem melengetünk gyűlöletet embertársaink iránt, hanem iparkodni fogunk mindenképpen szeretetet tanúsítani irántuk.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., Isten szeretete c. fejelet)

„Egész falvak voltak, ahol minden otthonban elnémult a betegek jajszava és sóhaja, mert Jézus minden betegséget gyógyított, amint áthaladt vidékükön. Cselekedetei bizonyították isteni küldetését. Szeretet, irgalmasság és együttérző részvét nyilatkozott meg élete minden tettében. Szíve együttérző rokonszenvvel fordult az emberek felé. Magára vette természetünket, hogy megközelíthessen bennünket és betölthesse szükségleteinket. A legszegényebb és leginkább megvetett emberek sem féltek Jézushoz közeledni. Még a kisgyermek is vonzódtak hozzá. Szívesen ültek le a lábához és a térdeire, hogy jószágos arcába nézhessenek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az emberek iránt c. fejelet)

4 Hogyan nyilvánul meg a szeretet törvényének a betöltése a gyakorlatban?

- „Hát nem ez-é a böjt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszság bilincseit, az iga köteleit megoldjad, szabadon bocsátsd az elnyomottakat, és minden ígát széttépjetelek? Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha mezítelent látsz, felruházd, és tested előtt el ne rejtse magadat? Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégit: feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél.” (Ésa 58,6–10)

- „Akinek pedig van miből élnie e világon, és elnézi, hogy az ő atyjafia szükségben van, és elzárja attól az ő szívét, miképpen marad meg abban az Isten szeretete? Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvel, hanem cselekedettel és valósággal.” (1Jn 3,17–18)
- .....
- .....
- .....

Ebben a tekintetben is hajlamos az emberi természet, hogy végtelenen cselekedjék. Ha csak az érzéseink irányítanak, és esetleg még szavainkkal, gesztusainkkal ezt ki is fejezzük, de hiányzik a tényleges áldozathozatal, a másik valós szükségleteinek betöltése, akkor ez nem valódi szeretet. A másik véglet, amikor csak adunk és úgymond „feláldozzuk magunkat” másokért, de mindent felemlegetjük és nem örömmel, nem igazán szeretetből teszük, hanem kötelességérzetből.

Az alábbi sorok összefoglalják számunkra küldetésünk lényegét:

„A lelki sötétség éjszakájában Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedtet, és vigasztalják a gyászolót. Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékélése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán. Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztá prédikálással. Adjunk ételt az éhezőknek, ruhát a mezítelennek, és otthont a hajléktalannak. Sőt még többet kell tennünk. A lélek éhségét csak Krisztus szeretete töltheti be. Ha Krisztus bennünk lakik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak. Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biz-

tató szavakat és kedves kézszorítást is. Amikor Krisztus meggyógyította a betegeket, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.” (Ellen G.White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a völegénnyel c. fej.)

5 A mások iránti szolgálatban milyen emberi gyengeség mutatkozik meg sokszor?

- „Az pedig igazolni akarván magát, mondta Jézusnak: De ki az én felebarátom?” (Lk 10,29)
- „Atyámfiain, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban. Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában, és rátekinttek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok neki: Te ülj ide szépen; és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé, nem mondatok-é ellent magatoknak, és nem lettetek-é gonosz gondolkodású bírákká?” (Jak 2,1–4)
- „A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. Azért ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjuhozik, adj innia; mert ha ezt műveled, eleven szentet gyűjtesz az ő fejére. Ne győztettsél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.” (Rm 12,9–10.20–21, vö. Mt 5,44–48)

„Nem állhatunk tétlen, mondván: »De kicsoda az én felebarátom?» Emlékeznünk kell arra, hogy az a felebarátunk, akinek szüksége van az együttérzésünkre és segítségünkre. Felebarátunk

mindenki, akit az ellenség megsebzett és összetört. Felebarátunk mindenki, aki Isten tulajdona. Krisztusban eltűnnek az olyan különbségek, mint amelyeket a zsidók tettek arra vonatkozóan, hogy ki számít felebarátnak. Nincs területi választóvonal, mester-séges különbségtétel, nincs kaszt és nincs arisztokrácia.” (Ellen G. White: *Keresztény szolgálat*, Isten népének állapota c. fejt.)

„Adjatok szeretetet azoknak, akik a legjobban rászorulnak. A legszerencsétlenebbeknek, akiknek természetük a legkellemetlenebb, szükségük van szeretetünkre, gyengédségünkre és részvétünkre. Akik próbára teszik türelmünket, azoknak van a legnagyobb szükségük szeretetre. Csak egyszer haladunk át ezen a világon. Bármilyen jó dolog, amit tehetünk, tegyük azt a leglelküimeretesebben, fáradhatatlanul, ugyanazzal a lelkiülettel, mint Krisztus. »Nem pislog és meg nem reped...« (Ésa 42,4) A durva, makacs és barátságtalan természetűeknek kell a legnagyobb segítség. Hogyan lehet nekik segíteni? Csak az olyan, velük szemben gyakorolt szeretettel, amelyet Krisztus mutatott az elbukott ember iránt. Bánjunk csak velük úgy – megtehetjük –, ahogyan megérdemlik. Mi volna, ha Krisztus így bánt volna velünk? Ő, aki nem érdemelte meg, a mi érdemünk szerinti bánásmódot kapott. Krisztus mégis jóindulattal és szeretettel bánik velünk. Próbáljunk csak úgy kezelni egyes személyeket, ahogyan bőven megérdemlik, és elszakítjuk őket az utolsó reménysugártól. Ha elrontjuk befolyásunkat, megrontjuk a lelkét. Megéri? Nem, és százszor is azt fogom mondani, hogy nem! Mindazt a segítséget, ami tőlünk telik, adjuk meg nekik és kössük e lelkeket túlradó Krisztusi szeretettel egy szerelmes, együttérző és szánakozó szívhez, és így lelket mentünk meg a halálból és bűnök sokaságát fedezünk el. Nem volna jobb, ha a szeretet módszerével próbálkoznánk?” (Ellen G. White: *A keresztény nevelés alapjai*, 26. fejt.)

A fenti igék és idézetek ismeretében tartsunk önvizsgálatot, vajon bennünk mennyi előítélet van másokkal szemben? Minek alapján válogatunk embertársaink között, kiket vagyunk hajlandók barátságunkba fogadni? Észre vesszük-e azok testi-lelki nyomorát, szükségleteit, akik ma is a társadalom peremére szorultak? Gondoljuk át, ma vajon kiket és hol keresne meg Jézus gyógyító és vigasztaló jelenlétével?

6 Milyen világos szavakkal fejezi ki az Írás számunkra, hogy a szeretet törvénye valóban a legfontosabb, és annak betöltése nélkül semmilyen buzgó vallásosság nem menthet meg bennünket?

- „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait. Aki nem szereti az ő atyjafiát, a halálban marad.” (1Jn 3,14)
  - „Úgy fényljék a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)
- .....
- .....
- .....

Ezek az igék arra utalnak, hogy nemcsak a tettek nélküli szeretet hiábavaló, de a szeretet nélküli, mégoly áldozatos szolgálat vagy adomány sem tesz bennünket szentebbé, nem érdemelhetjük ki ezek által az üdvösséget, ahogyan sokan gondolták Jézus korában a farizeusok közül. Sajnos a laodíceai állapot is ezt a látzatkereszténységet jelzi, ami napjainkban ugyanúgy kísérthet bennünket. A parancsolatok iránti formai engedelmesség, a misziós buzgalom önmagában senkit nem tesz alkalmassá a menny

számára, egyedül Krisztus kegyelmének elfogadása és szeretetének továbbadása által tisztulhat meg a jellemünk.

„Krisztus tanítványai (...) által Isten irgalmassága és jósága tárul fel az emberek előtt, akik az őket körülvevő sötétségben hamis fogalmakat alkottak róla. Amint jó cselekedeteiket látják, késztetést nyernek arra, hogy a mennyben lakozó Istent tiszteljék (...) akinek jelleme dicsőítésre és követésre méltó. A szívünkben izzó isteni szeretet, és az életünkben megnyilatkozó krisztusi jellem mennyei látomásként hat a világ fiaira. (...) Krisztus örömmel fogad minden embert, aki eszközül adja át magát néki. Az emberit az istenivel egyesíti, hogy közölhesse a világgal a testet öltött szeretet titkát.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Ti vagytok a világ világossága c. fejelet.)

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

„De ki az én felebarátom?”

1 Ki tette fel ezt a kérdést Jézusnak, és milyen előzmények után?

- „Ímé egy törvénytudó felkelt, kísértve őt, és mondta: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig mondta neki: A törvényben mi van megírva, mint olvasod? Ő pedig felelve, mondta: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből, teljes elmédből, és a te felebarátodat, mint magadat. Mondta [Jézus]: Jól feleltél, ezt cselekedd, és élsz! Ő pedig igazolni akarva magát, mondta Jézusnak: De ki az én felebarátom?” (Lk 10,25–29)
- .....
- .....
- .....

Bár nem tiszta szándékkal tette fel a törvénytudó a kérdést, feleletéből kitűnik, hogy alapvetően jó gondolkozású volt, hiszen pontosan azokkal az ószövetségi igékkel foglalta össze a törvény két kőtáblájának a lényegét, melyekkel egy más alkalommal maga Jézus is (Mt 22,34–40).

„A kérdést a farizeusok sugallták a törvénytudónak, abban a reményben, hogy Jézust a saját szavai alapján ejtik tőrbe. Feszülten figyelték, hogy mit fog válaszolni. A Megváltó azonban (...) magától a kérdezőtől várta a választ. A tör-

vénytudó – figyelmen kívül hagyta a ceremoniális és rituális előírások tömkelegét, amikor a törvény kívánalmaira adott kérdésre válaszolt – bemutatta azt a két alapelvet, amelytől függ az egész törvény és a próféták. Krisztus elismeréssel illette ezt a választ: »Ezt cselekedd és élsz!« A törvénytudó tudta, hogy sem az első négy, sem a többi parancsolatot nem tartotta meg. Krisztus kérdései megítélték őt, de ahelyett, hogy megvallotta volna bűnét, azt akarta bemutatni, milyen nehéz betölteni a parancsolatokat. Így egyrészt remélte, hogy elhárítja a kárhozzátást, másrészt igazolni akarta magát az emberek előtt. A Megváltó szavai arról győzték meg, hogy kérdése fölösleges volt, mert ő maga is tudta a választ. Azonban feltett egy másik kérdést: »Ki az én felebarátom?« (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 279–281. o.)

2 Mi volt a kérdés feltevésének a háttere? Milyen felfogás volt jellemző Jézus környezetében a „ki a felebarát” kérdést illetően?

- „Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeresd felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr! (...) Ha jövevény tartózkodik nálatok, a ti földetek, ne nyomorgassátok őt! Olyan legyen nektek a jövevény, aki nálatok tartózkodik, mintha közületek való bennszülött volna, és szeresd őt, mint magadat, mert jövevények voltatok Egyiptom földjén. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek!” (3Móz 19,18 vö. 33–34)
- „Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet!” (Mt 5,43)

A törvény magyarázóí úgy értelmezték a 3Móz 19,18-ból idézett ígét, hogy a szeresd felebarátodat parancsolat csakis a saját népük fiaira vonatkozik, akik ezen a körön kívül vannak, azokra nem. Ha azonban figyelembe vették volna, hogy néhány bibliaverssel arrébb, ugyanezen a helyen mit mond az Írás, akkor semmiképpen nem tévelyedtek volna el e parancsolat értelmezését illetően. Hiszen világosan alkalmazza az Írás a jövevényre is a „szeresd felebarátodat, mint magadat” parancsolatot, és ugyancsak az „én vagyok az Úr, a ti Istenetek” nyomatékkal erősíti meg ezt a kötelezettséget. Azt pedig egészen magától értetődőnek tekintették, hogy az ellenség semmiképpen nem tartozik a felebarát kategóriába. Jézus tehát a közfelfogásra hivatkozott, amikor idézte a problémátlanul helyesnek tartott mondást hegyi beszédében: „Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet!”

„Az izraeliták véget nem érő vitákat folytattak arról, hogy ki tekinthető felebarátnak. A pogányokkal és szamaritánusokkal kapcsolatban nem volt kétségük, őket idegeneknek és ellenségeknek tekintették. De hol húzódik a határ a saját népükön belül, illetve a társadalmi rétegek között? Kit tekintsen felebarátjának a pap, a rabbi vagy a gyülekezeti vén? Életüket ceremóniák hosszú sora töltötte ki, melyeket a megtisztulásuk érdekében végeztek. Elméletük szerint a tanulatlan és nemtörődöm sokasággal érintkezve oly mértékben beszennyeződnek, hogy csak nagy erőfeszítések árán tisztulhatnak meg. Vajon a »tisztátalanokat« is felebarátjuknak kell tekinteniük?» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 279. o.)

Két kérdéssel szembesít minket is a szóban forgó bibliai szakasz: 1. Jobb-e a helyzet ma a kereszténység körében, mint Jézus korában volt a zsidóság körében? Vannak-e ma is olyan, keresztény nevet viselő, személyek és irányzatok, akik megengedik, sőt természetesnek tartják, hogy a „szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet” elv szerint gondolkozzanak és cselekedjenek? 2.

Krisztus-követővé lettünk-e mi magunk a szó igaz értelmében, vagy esetleg mi is megengedhetőnek tartjuk – legalábbis a gyakorlatban – a második nagy parancsolat egykori zsidó törvénytudók szerinti értelmezését?

3 Milyen iránymutatást adott Jézus, helyesbítve kortársai gondolkodását?

- „Én pedig ezt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket! Hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? És ha csak a ti atyátokfiaiat köszöntitek, mit cselekszettek másoknál többet? Nemde a vámszedők is nem azonképpen cselekszenek-e?” (Mt 5,44–47)

„A zsidók azt gondolták, hogy Isten csak azokat szereti, akik Őt szolgálják, vagyis akik – véleményük szerint – a rabbi rendeleteit hűségesen teljesítik, a többiekre viszont rosszallással tekint és kárhoztatja őket. Jézus ellenben azt mondta, hogy az egész világra, mind a jókra, mind a gonoszokra szétáradnak Isten szeretetének sugarai. (...) Ha az ő szeretetét magunkba fogadtuk, nemcsak azok iránt tesz bennünket barátságossá és szívélyessé, akik nekünk tetszenek, hanem a tévelygők, a bűnösök és a rosszakaratúak iránt is. Isten gyermekei azok, akik részesei az isteni természetnek.

Nem a magas állás, nem a születés vagy a nemzetiség, sem a vallási kiváltságok nem tesznek minket az isteni család tagjává, hanem egyedül a szeretet, az olyan szeretet, amely minden embert átölel. (...) Egyedül Isten Lelke ad a gyűlöletért cserébe szeretetet. A hálátlanokkal és gonoszokkal szemben tanúsított barátságos magatartás, a jóindulat azokkal szemben, akiktől semmit sem várhatunk, ismertetőjele a menny királyi családjához tartozásunknak.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, „Szeressétek ellenségeiteket!” c. feje.)

A köszönés kis dolog, mégis sok mindent kifejez. Saját magunkat is vizsgálhatjuk azzal, hogy tudunk-e türelmes, szíves, jóakarattal köszönni azoknak is, akik nem szimpatikusak nekünk, vagy éppen ellenségesek irántunk? Szükséges, hogy rendbe hozzuk gondolatainkat és érzelmeinket, Krisztus tanításához és példaadásához igazítva őket. Természetesen csakis Isten kegyelme által tudjuk ezt megvalósítani, ha kérjük és elfogadjuk a Szentlélek munkálkodását szívünkben.

4 Milyen példatörténettel válaszolt Jézus az írástudónak? Miért lehetett megdöbbentő ez azoknak, akik hallották? Kik nem viselkedtek felebarátként e történetben, és ki volt az, aki viszont igen? Milyen viszony volt zsidók és samaritánusok között Jézus korában?

- „Jézus pedig felelve, mondta: Egy ember ment alá Jeruzsálem-ből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik őt kifosztva és megsebesítve, elmentek, ott hagyták őt félholtan. A történet szerint pedig ment alá azon az úton egy pap, aki őt látva, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is, mikor arra a helyre ért, és őt látta, elkerülte. Egy samaritánus pedig az úton menve, odaért [ahol a szerencsétlen ember] volt, és mikor őt látta, könyörületességre indult. Hozzájárulva, bekötözte a sebeit, olajat és

bort töltött azokba, majd felhelyezve őt az ő tulajdon állatára, vitte őt a vendégfogadó házhoz, és gondját viselte neki. Másnap pedig, elmenőben, két pénzt kivéve, adaadta a gazdának, és mondta néki: Viselj rá gondot, és ha valamit ezen fölül ráköltesz, amikor visszatérek, megadom néked.” (Lk 10,30–35)

- „Amikor az idő elközelgett, hogy ő [Jézus] felvitessék, eltökölte magát, hogy Jeruzsálembe megy. Követeket küldött maga előtt, és azok elmenve, bementek egy samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek. De nem fogadták be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe ment.” (Lk 9,51–53)
  - „Feleltek azért a zsidók és mondták néki: Nem jól mondjuk-e, hogy te samaritánus vagy, és ördög van benned?” (Jn 8,48)
- .....
- .....
- .....

„Az írástudó kérdését Jézus egy esemény elmondásával válaszolta meg, amelyre hallgatói jól emlékeztek. A Jeruzsálemből Jerikóba tartó utazónak a júdeai puszta egy részén is át kellett haladnia. Az út egy vad, meredek szakadékon át vezetett, amely hemzsegett a tolvajoktól, és gyakran volt erőszakos események színhelye. Ezt az utazót is itt támadták meg, megfosztották minden értékétől, majd az út mellett hagyták félholtan.

A pap és a lévita meggyőzte magát, hogy a dolog nem tartozik rá, és elkerülte a megsebesített embert.

A pap és a lévita egyaránt vallásosnak mondta magát, de a samaritánus be is mutatta, hogy valóban megtért. Semmivel sem volt számára kellemesebb megtenni, amire szükség volt, mint a papnak és a lévitanak, ám arról tett bizonyosságot, hogy lelkében és cselekedeteiben összhangban van Istennel.

A pap és a lévita elhanyagolta azt, amit maga az Úr bízott rá, s így a szamaritánusra maradt, hogy honfitársuk szolgálatára álljon. A szamaritánus beteljesítette a parancsot: »Szeresd felebarátodat, mint magadat.« Ezzel bemutatta, hogy igazabb azoknál, akik kárhoztatták őt. Úgy gondoskodott a sebesültről, mintha a testvére lenne.

A pap és a lévita a templomi szolgálatából jött, amelyet maga Isten alapított. Nagy és magasztos kiváltság volt részt venni ebben a szolgálatban, s mindketten úgy érezték, hogy ennek birtokában rangon aluli lenne, ha egy ismeretlen, útszélen fekvő sebesültről gondoskodnának. Így elmulasztottak egy különleges alkalmat, melyet Isten azért kínált fel nekik, hogy egy embertársuk áldására legyenek. Sokan ma is hasonló tévedésbe esnek. Kötelességeiket két külön csoportba sorolják. Az egyikbe a »nagy« dolgok tartoznak, amelyeket Isten törvénye szabályoz. A másikba a »kis« dolgokat teszik, s ezekben nem tartják be a »szeresd felebarátodat, mint magadat« parancsát: e feladatok elvégzését a szeszélyeiktől, hajlamaiktól és indulataiktól teszik függővé. Így jellemük eltorzul, Krisztus vallása pedig hamis színben tűnik fel.

Vannak, akik méltóságon alulinak tartják, hogy a szenvedő emberiségnek szolgáljanak. Sokan közönyösen vagy megvetéssel tekintenek azokra, akik romba döntötték lelkük templomát. Mások ettől eltérő indítékból hanyagolják el a szegényeket: azt gondolják, Krisztus ügyéért munkálkodnak, és jelentős vállalkozások megvalósítására fordítják erejüket. Úgy érzik, nagy munkát végeznek, így nem figyelhetnek oda az ínségben lévőkre és a lesújtottakra. Sokan elnézik, hogy testvérük vagy felebarátjuk segítség nélkül küszködjek nehéz életkörülményeivel. Lehet, hogy a vélt nagy mű érdekében még el is nyomják a szegényeket, miközben azzal igazolják magukat, hogy »Krisztus ügyét viszik előbbre«. Mivel hitvalló keresztényekről van szó,

bárki azt gondolhatja, hogy rideg önzésük Krisztus jellemét tükrözi. Mivel a keresztények nem működnek együtt Istennel, embertársaik alig tapasztalhatják meg a Teremtő szeretetét, amelynek belőlük kellene áradnia.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 281–284. o.)

5 Ki tehát a felebarát e példázat szerint? És mit jelent úgy szeretni a felebarátot, mint önmagunkat?

- „Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint, szeresd felebarátodat, mint magadat, jól cselekszettek. De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által, mint annak megrontói.” (Jak 2,8–9)
- „Hát nem ez-e a bűjt, amit én kedvelek, hogy megnyisd a gonoszság bilincseit, az iga köteleit megoldjad, szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete? Nem az-e, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested elől el ne rejtse magadat?” (Ésa 58,6–7)
- „Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek velük, mert ez a törvény és a próféták.” (Mt 7,12)

.....
.....
.....

Thomas Jefferson találóan összegezte, hogy milyen feletet adott Jézus az irgalmas samaritánus példatörténete által a „ki az én felebarátom” kérdésre: Felebarát az ellenség és az eretnek is. Egy samaritánusnak ugyanis – tekintettel a két nép közötti igen rossz viszonyra – egyrészt ellenség volt, másrészt vi-

szont, vallási szempontból, eretnek, azaz más hitű, és a maga nézőpontjából téves hitet gyakorló.

Másrészt azt a feleletet is közvetíti a példatörténet a kérdésre, hogy az a felebarát, aki az utadba kerül és segítségedre szorul. Nyilvánvaló, hogy nem szerethetjük az összes embert úgy, mint önmagunkat, de azokat, akikkel az élet, a gondviselés összehoz, és ínségben vannak, segítségünkre szorulnak, azokat mindenképpen.

A samaritánus viselkedése a szerencsétlen ember iránt azt is bemutatja, hogy mit jelent úgy szeretni a felebarátot, mint önmagunkat. Annyit tett a bajbajutott emberért, amennyit hasonló esetben szeretett volna, hogy ővele tegyenek. Magatartásának az volt a kulcsa, hogy „könyörületességre indult” a megsebesült, szenvedő ember iránt. Nagy bajt jelez az, ha kemény a szívünk, és nem tudunk könyörületességre indulni, még ha látva látjuk is a tragédiát. A samaritánus viszont nem ilyen volt, mivel őszintén együttértett a bajbajutottal, annyit tett érte, aminél többet el sem lehet gondolni. Nemcsak elsősegélyben részesítette őt, nemcsak feltette a sebesültet a maga állatára, amin utazott és maga gyalogolt mellette, nem csupán személyesen ápolta tovább, amikor a vendégfogadóházhoz érkeztek, hanem amikor neki el kellett utaznia, a vendégfogadósra bízta, pénzt adott neki ezért, sőt még arra is gondja volt, hogy ha lassúbb lenne az ember felépülése, és a vendégfogadós költsége nagyobb lenne, akkor majd a saját tartozásaként megfizeti neki. Minden segítséget megadott ahhoz, hogy az ember, akit felkarolt, egészségben hazaérkezessen végül a családjához.

Ésaiás 58,7-ben a felebarát váltófogalma a te „tested”. Más helyeken is alkalmazza ezt a szóhasználatot az Írás a rokonra, vérrokonra utalva (lásd például Bír 9,2; 2Sám 5,1). Ez a kifejezőmód arra emlékeztet bennünket, hogy felebarátainkat is ugyanaz az Isten teremtette, aki minket. Tehát ugyanolyan érző, szenvedő és boldogságra vágyó, Isten részéről üdvösségre szánt lények, mint mi, vagyis mindnyájan „vérrokonaink” ebben az értelemben.

6 Hogyan ért véget a beszélgetés az írástudó és Jézus között?

- „E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett? Ő pedig mondta: Az, aki könyörült rajta. Mondta azért néki Jézus: Eredj el, és te is akképpen cselekedj!” (Lk 10,36–37)
-
-

„A törvénytudó semmi bíráltnivalót nem talált a példatörténet tanításában. Krisztussal szemben táplált előítéletei megszűntek. Nemzeti elfogultságán azonban nem sikerült oly mértékben túllépnie, hogy meg is nevezze a segítőt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 282. o.)

Jézus felhívása, amelyet a törvénytudóhoz intézett, nekünk is szól!

„Urunk hitvalló követőinek szívében meg kell születnie Jézus együttérzésének azok iránt, akiket annyira szeretett, hogy az életét adta megváltásukért. Ezek az emberek értékebbek minden egyéb áldozatnál, amellyel Isten elé járulhatunk. Ha Krisztussal állunk kapcsolatban, akkor az Ő együttérzése nyilvánul meg az életünkben. Nem várunk arra, hogy élénk hozzák az ínségben lévőket. Nem kell majd kérlelni bennünket, hogy átérezzük mások bánatát. Olyan természetes lesz, hogy a szenvedőknek szolgáljunk, mint amilyen természetes volt Krisztus számára, hogy széjjeljárjon, jót tévén.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 284–285. o.)

Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.

„Amit megtettetek egyvel az én legkisebb atyámfiai közül”

1 Milyen alkalommal és milyen szövegösszefüggésben mondta el Jézus ezt a példázatot?

- „Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek, és micsoda jele lesz a te eljövetelednek és a világ végének? Jézus mondta nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket!” (Mt 24,3–4)
  - „Amikor eljön az Emberfia az ő dicsőségében, és vele mind a szent angyalok, akkor beül majd dicsőségének királyiszekébe.” (Mt 25,31)
- .....
- .....

Máté evangéliuma 24. és 25. fejezete szorosan összetartozik. Láthatjuk ezt abból is, hogy a 25. fejezet az „akkor” szóval kezdődik. Más szóval, a két fejezet együttesen örökíti meg Jézus Olajfák hegyén mondott nagy prófétikus beszédét. Jézus előbb válaszolt a „Mikor lesz és milyen jele lesz?” kérdésre, azután pedig három példázattal szemléltette, mit jelent a felkészülés dicsőséges eljövételére. A 25. fejezetben az első példázat (a tíz szűz példázata) a Krisztust váró, hívő gyülekezet tapasztalatáról szól, az utána következő két példázat (a talentumok példázata, valamint a juhok és kecskék szétválasztásának példázata) pedig arról, hogy egyénileg miként állhatunk meg Isten ítéletében.

Jézus felettébb ünnepélyes jelenetet tárt a tanítványok szeme elé, amikor az Ő visszajöveteléről szólt a harmadik példázat bevezetéseként. Érdeemes elgondolkodnunk azon, hogy mi a fontosabb: Itt a földön megfelelni az emberek elvárásainak, vagy pedig a dicsőségben visszatérő Krisztus és a szent angyalok előtt győzőnek nyilváníttatni? Mindig emlékezzünk Krisztus óvó, intő szavára: *„Ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség előtt, az Emberfia is szégyellni fogja őt, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”* (Mk 8,38)

2 Milyen módon szól ez a példázat a Jézus eljövetelével összekapcsolódó végső, egyetemes ítéletről?

- **„Elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.”** (Mt 25,32–33)
- .....
- .....
- .....

A Szentírás – egybevetve az Ó- és Újszövetség számos kijelentését – részletesen tanít a végső, egyetemes ítélet szakaszairól, kezdetéről és az ítélkezés alapelveiről. A példázat azonban más műfaj, itt nem az előbb említett dolgokról van szó a végítélettel kapcsolatban. A példázatok jellegzetessége, hogy csupán egyetlen dolgot világítanak meg élénk szemléltetéssel, frappáns módon. Ennek megfelelően ez a példázat csak arról az egy dologról szól, hogy mi az a szempont vagy mérce, aminek alapján Jézus olyan tévedhetetlen pontossággal tudja szétválasztani az összes embert üdvözlőkre és kárhozatra ítéltre, mint ahogy a pásztor külön

tudja választani egy vegyes nyáj esetében a juhokat és a kecskéket. A hasonlat még élénkebb, ha tudjuk, hogy keleten a kecskék rendszerint feketék, a juhok pedig fehérek. A példázat tehát arról szól, hogy létezik egy olyan szempont, próbakő a szétválasztásnál, ami által Isten úgymond „fekete-fehéren” el tudja választani egymástól az emberek említett két csoportját. Nekünk elképzelhetetlenül bonyolultnak tűnik ez a feladat, minden ember „minden cselekedetét ítéletre előhozni” (Préd 12,16). Isten azonban tévedhetetlenül pontosan ketté tudja választani az embereket.

Igencsak érdekelhet bennünket ezután, hogy mi az, ami egyértelműen elárulja, alkalmas-e valaki Isten országára, vagy nem. Már az is bizonyos utalást rejt magában, hogy a juh szelíd, békés állat, a kecske viszont más természetű.

3 Mi az a döntő szempont, ami szerint a jobb vagy a bal kéz felőli csoportba sorolják minden egyes ember?

- „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: (...) Éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok engem. Mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna, vagy szomjaztál, és innodadtunk volna? Mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna, vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? Felelve a király, ezt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyám-fiai közül, énelem cselekedtétek meg. Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is. (...) Éheztem, és nem adtatok ennem, szomjúhoztam, és nem adtatok innom; jövevény voltam, és nem fogadtatok be engem; mezítelen vol-

tam, és nem ruháztatok fel engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem. Akkor ezek is felelnek majd néki, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztedél vagy szomjaztál, vagy hogy jövevény, mezítelen, beteg vagy fogoly voltál, és nem szolgáltunk volna néked? Akkor felel majd nekik, mondván: Bizony mondom néktek, amennyiben nem cselekedtétek meg egygel eme legkisebbek közül, énvelem sem cselekedtétek meg.” (Mt 25,34–45)

.....

.....

A bal kéz felől soroltak között lehetnek olyanok, akik Krisztusnak magának még szolgáltak volna, tehát Krisztus nevét vallók is lehetnek ebben a csoportban. A próba azonban hangsúlyosan az, hogy „egygel a legkisebbek közül” gyakorolták-e a „szeresd felebarátodat, mint magadat” törvényét. Tehát mindannyian vizsgálunk, amikor egy – mások által lebecsült, illetve észre sem vett – testi vagy lelki támogatásra szoruló ember kerül az utunkba. Az, ahogyan eljárunk, árulkodik szívünk állapotáról, arról, hogy Isten szeretettörvénye immár a szívünkbe íródott-e.

Arra is figyelmeztet ez a példázat, hogy nemcsak a törvény áthágása számít bűnnek, hanem annak be nem töltése, a jó cselekedet elmulasztása is, amit hatalmunkban lett volna megtenni (Jak 4,17). Lásd ugyanezt a törvényszerűséget a talentumok példázatában is: Mt 25,14–30.

„[Az emberek örökkévaló sorsát] az határozza majd meg, amit Krisztusért megtettek vagy elmulasztottak megtenni szegény és szenvedő embertársaik személyében. (...) Mindazokban, akik az én nevemért szenvednek – mondta Jézus –, engem kell felismernetek. Amiképpen engem szolgálnátok, úgy kell szolgálnotok azoknak. Ez a nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy az én tanítványaim vagytok. [De] Krisztus szere-

tete nem korlátozódik az emberek egy bizonyos osztályára, csoportjára. Krisztus az emberi nemzetség minden egyes gyermekével azonosítja magát. Követőinek nem szabad elkülönítettnek érezniük magukat a körülöttük lévő pusztuló világtól. Részei ők az emberiség nagy és népes családjának. A menny és a föld Ura úgy tekint rájuk, mint akik éppen úgy testvérei a bűnösöknek, mint a szenteknek. Krisztus szeretete egyaránt körülöleli az elesetteket, az eltévedteket és a bűnösöket. A szíves szolgálat minden tettet, amellyel egy elesett lelket felemelünk, irgalmasságunk minden cselekedetét Krisztus úgy fogadja el, mintha érte hajtottuk volna végre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Legkisebb atyámfiai c. fejelet)

A jobb kéz felől állítottak között olyanok is lesznek, akik Jézusról nagyon keveset vagy semmit sem tudtak (Lk 13,29–30).

„Azok, akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból. Az isteni Lélek befolyása által azonban áldássá lettek azok számára, akik körülöttük élnek. Még a pogányok között is vannak olyanok, akik kinyilvánítják a jóság lelkületét. Vannak közöttük olyanok is, akik tudatlanul imádják Istent, akikhez a világosság még nem jutott el emberi közbenjárás vagy segítség útján. Mégsem vesznek el. Bár Isten írott törvényét nem ismerik, de hangját már hallották, amint szólt hozzájuk a természet által, és ily módon tették meg azt, amit a törvény megkövetel tőlük. Munkálkodásuk nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek megérintette szívüket. A népek és a pogányok közül a legmegalázottabbak mennyire meglepődnek, és milyen boldogok lesznek, amikor az Üdvözítő ajkáról e szavakat hallják a fülükbe csengeni: »Amennyiben megcselekedtétetek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem tettétek meg.« (Mt 25,40) Milyen boldogság tölti be a Végtelen Szeretet szívét, amikor

azt látja, hogy követői meglepődve és örömmel kapják fel fejüket az Ő jóváhagyást kifejező szavaira.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Legkisebb atyámfiai c. fejt.)

4 Ki tud természetes módon úgy viselkedni az élet észrevétlen mozzanataiban is, mint ahogy a jobb kéz felé állítottak viselkedtek?

- „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13,34)
- „Öltözzetek föl azért mint Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést!” (Kol 3,12)
- „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által. (...) És Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” (Rm 5,1–5)

.....

.....

Összefoglalóan azt mondhatjuk, hogy azok állítatnak jobb kéz felé, akik engedték, elfogadták, hogy a Szentlélek újjászületést munkáljon bennük, és az önzés törvénye helyett a szeretet törvényét írja szívükbe.

Ellen G. White különleges hasonlatot használ *Nevelés* c. könyvében arra vonatkozóan, hogy kik tudnak úgy viselkedni, mint a Krisztus példázatában bemutatott jobb kéz felől állók. Így szól arról, kik tudják közvetíteni a testileg-lelkileg szenvedőknek Isten bátorító vigasztalását és gyógyító kegyelmét: „Csak az tudja ismét rendbe hozni a megsebzett lelkeket, **akiben úgy árad ez a szeretet, mint a fában a nedv, vagy testben a vér.**” (Más példázatok c. fejt.)

Azért sem emlékeznek az irgalmas szívűek arra, hogy mit tettek itt és ott, ekkor és akkor, mert számukra ez annyira természetes

volt, hogy számon sem tartották. Annál inkább számon tartják a mennyei könyvekben. Amint Jézus mondta: „Egy pohár hideg víz sem vesztheti el jutalmát.” (Mt 10,42) Jézus azt is kijelentette, hogy akik szeretettel szolgálnak „a szegényeknek, csonkabonkák-nak, sántáknak, vakoknak”, akik ezt soha nem tudják visszafizetni, azoknak „visszafizettetik az igazak feltámadásakor” (Lk 14,13–14).

5 Milyen igazságot akar tehát a szívünkbe vésni Krisztus e példázat által?

- „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövődöt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is, és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükből, szeretet pedig nincsen bennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincs bennem, semmi hasznom abból.” (1Kor 13,1–3)
- „A parancsolat vége/célja* pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet.” (1Tim 1,5)
- „Mit cselekedjem veled, Efraim? Mit cselekedjem veled, Júda? Hiszen szeretetetek olyan, mint a reggeli felhő, és mint a korán múló harmat. (...) Mert szeretetet kívánok én, és nem áldozatot, Isten ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.” (Hós 6,4.6)
- „Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.” (1Pt 1,22)

---

* Az eredeti görög szövegben található szó elsődleges jelentése: cél.

„Az Úr azt akarja, hogy hívjuk fel népe figyelmét a Korinthusi első levél 13. fejezetére. Olvassuk el mindennap! Tanuljuk meg, milyen értéket tulajdonít Isten a megszentelt, mennyei eredetű szeretetnek. Sajatítsuk el a mennyben született krisztusi szeretetet, és értsük meg, hogy enélkül minden értéktelen.” (Ellen G. White, *The Review and Herald*, 1904. július 21.)

„Nem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, az szeretet nélkül teljesen értéktelen lenne. Ha olyan bőkezű adakozók volnánk, hogy minden vagyonunkat elajándékoznánk a szegények táplálására, értéktelen lenne Isten előtt, ha nem a tiszta szeretet az indítékunk. És ha buzgóságunkban mártírhálált szenvednénk, de nem szeretetből, akkor Isten csak úgy tekintene ránk, mint elvakult rajongóra vagy becsvágyó képmutatóra.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Felhívás magasabb rendű életre c. fej.)

6 Mi lesz a jobb és a bal kéz felé állítottak jutalma, illetve büntetése?

- „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: **Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. (...)** Akkor szól majd a bal keze felől állókhoz is: **Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögöknek és az ő angyalainak készítettett. (...) És ezek elmennek majd az örök büntetésre,* az igazak pedig az örök életre.”** (Mt 25,34.41.46)

---

* Az eredeti szövegben nem a *gyötrelm*, hanem a *büntetés* szó szerepel. Az *örök* szó pedig – amennyiben halandó teremtményre vonatkozik – nem vég nélküli időt, hanem *végérvényest* jelent, olyasmit, ami mindaddig tart, amíg az élete véget nem ér.

Az igazak az újjáteremtett Föld örököseivé lesznek. Milyen sokatmondó Jézusnak az a kijelentése, hogy Isten a világ megalapítása óta készíti erre vonatkozó tervét, és munkálkodik annak megvalósításán! Isten együtt szenved a földön megpróbáltatásokat, támadásokat, veszteségeket átélő tanítványaival. Nem siethet azonnal szabadításukra, de örökkévaló tökéletes otthont készít nekik, ahol végtelen távlatú fejlődést biztosít számukra, és kimondhatatlan örömeiket juttat nekik.

„Krisztus bal keze felől azok állnak, akik mellőzték Őt, akik nem vettek róla tudomást, amikor a szegények és szenvedők alakjában állt meg előttük. Ők nincsenek tudatában bűneiknek. Sátán megvakította őket. Nem vették észre, mivel tartoznak testvérüknek. Önmagukkal voltak elfoglalva, és nem törődtek mások nyomorúságával. (...) Az ítélet napján Isten mint bíró azokat, akik nem munkálkodtak és csak önmagukra gondolva sodródtak át a földi életen, csak önmagukról gondoskodtak, egybegyűjti az egész Földről, és azokkal sorolja egy csoportba, akik gonoszt műveltek. Ugyanazt az ítéletet kapják (vö. Mt 25,30).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Legkisebb atyámfiai” c. fej.)

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

Szolgálat a szegényekért

Napjainkban az egész Földön egyre nagyobb probléma a szegénység. Miközben a leggazdagabb emberek luxusban élnek, milliók éheznek és nélkülöznek. Gyülekezeteinkben is vannak szegénységben élők. 2017-es adatok szerint Magyarországon 25,6 százalék a szegények aránya, ezzel 26 vizsgált ország közül a 8. helyen állunk. Mélyszegénységben a lakosság 14,5 százaléka él, e tekintetben is a legrosszabbak közé tartozunk. Tanulmányunkban keressük Isten útmutatását, hogy milyen szolgálat elvégzésére hívott bennünket a gyülekezeteinkben és a világban élő szegény felebarátainkért.

1 Mióta létezik a Földön szegénység? Melyik történelmi korban találkozunk először a szegénység létezésével? Miért engedi meg Isten a szegénységet?

- „Lelökik az útról a szegényeket, és a föld nyomorultjai együtt lappanganak.” (Jób 24,4)
  - „A szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom neked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő és szegény atyádfiának a te földeden.” (5Móz 15,11)
  - „Mert szegények mindenkor vannak veletek.” (Jn 12,8)
  - „A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindkettőt pedig az Úr szerzi.” (Péld 22,2)
- .....
- .....

Az emberiség őstörténetének idején anyagi jólét volt jellemző (Jób 22,15–18/a). Azonban a Biblia bizonyágtétele szerint megfélekedtek Teremtőjükről, akitől az áldások származtak. Így Isten ajándékai önzésüket, büszkeségüket növelte. Vagyonuk növekedésével arányosan nőtt gonoszságuk is. Megdőbentő, hogy Jób könyvében, amely a patriarkális kor időszaka, már többször olvashatunk a szegénység problémájáról.

Meglepő, hogy Izráelben is jelen volt a szegénység. Annak ellenére, hogy Isten ígéretet adott népének, hogy ha hűségesen engedelmeskednek, megáldja életüket és nem kell nélkülözniük. Megadja a Föld termését, állataikat is megőrzi (5Móz 28,1–5).

Jézus kijelentése szerint minden korban a világ végezetéig lesznek szegények. Amint tapasztaljuk, az emberiség történelmének ebben a végső korszakában egyre mélyebb szakadék keletkezik a gazdag és szegény népréteg között. Jakab apostol prófétikus kijelentése szerint olyan mértékű lesz a társadalmi igazságtalanság, hogy Istenhez kiált (Jak 5,1–4).

Sok ember számára megoldhatatlan rejtély és titok marad a szegénység és gazdagság létezése. Isten ígéje által megérthetjük, hogy a segítségre szoruló embereknek való szolgálat Isten kezében eszköz arra, hogy fejlessze jellemünket, és megszabadítson az önzéstől.

„Isten gondviselése a körülményeket úgy rendezte, hogy szegények mindig legyenek körülöttünk, s ezáltal az emberi szív szüntelen gyakorolhassa az irgalmasságot és a szeretetet. Az embernek ápolnia kell Krisztus gyengédségét és részvétét, nem különítheti el magát a bánkódó, szenvedő, szűkösgben és nyomorúságban lévő emberektől. (...)

Szűkölködés és szegénység mindig lesz a világon. Akármilyen magas szintű a tudás és az erkölcs, akármilyen magas fokra jut a műveltség, a szegénység fennmarad, hogy bemutassa Isten kegyelme gazdagságát, és állandóan emlékeztessen az Ige szavára: »Nem erővel, sem hatalommal, hanem az

én Lelkessel! – azt mondja a Seregeknek Ura.« (Zak 4,6) Nem válna a kereszténység hasznára, ha az Úr eltávolítaná a szegénységet a Földről. **Bezáródna egy nyitott ajtó, amely a hit gyakorlására adatott,** megszűnne egy eszköz, amely által a lesújtott szívek megnyerhetők a jóság evangéliumának. **A keresztények nagylelkűsége oly módon éri el a lelkeket, ahogyan semmi más nem képes. Ez az evangélium segítő jobbjá.**” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 10–11., 199. o.)

„Sokan vannak, akik nagy lelkesedéssel állítják, hogy Isten földi áldásaiban mindenkinek egyformán kell részesednie. De nem ez volt a Teremtő szándéka. Az emberek körülményeinek különbözősége egyike azoknak az eszközöknek, amelyek által Isten a jellemet vizsgálni és fejleszteni akarja.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 535. o.)

2 Jézus miért egy szegény családban élte földi életének első 30 évét? Mire tanít bennünket példája által Isten?

- „Ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8–9)
- „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annak okáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünknek cselédeivel.” (Gal 6,9–10)

.....

Jézus azzal, hogy szegényként élte földi élete nagyobbik részét, fontos dolgokra tanít bennünket. Azonosította magát a legalacsonyabb sorban élőkkel. Tiszteletet szerzett a megélhetésért ke-

ményen dolgozó kézműves munkának. Példájával megmutatta, hogy a szegénységben is lehetséges Istennel együttműködve, Isten és emberek előtt való kedvességben (Lk 2,52) tökéletes jellemmel élni.

„Krisztus a szegények sorsát választotta, hogy az Ő szegénysége által jellemének szépségével meggazdagodhassunk, és olyanok legyünk, mint Ő, az élet megmentője az életre. Mivel szegénnyé lett, együtt tudott érezni a szegényekkel. Emberi mivoltával meg tudta érinteni emberi mivoltukat, és segíteni tudott nekik abban, hogy elérjék a jó szokások és a nemes jellem tökéletességét. Arra tanította őket, hogyan gyűjtsenek maguknak maradandó kincseket a mennybe. A mennyei udvarok Parancsnoka eggyé vált az emberiséggel, részesévé vált szenvedéseiknek és nyomorúságaiknak, hogy az Ő makulátlan tiszta természete által isteni természet részeseivé válhassanak, kikerülve a romlottságot, amely a kívánság által van e világon. Krisztus volt a gazdagok öröme is, hiszen arra tanította őket, hogy áldozzák fel földi javaikat a bűneik sötétsége miatt elvesző lelkek megmentéséért.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 21. o.)

„Jézus vidáman és tapintatosan végezte munkáját. Sok türelemre és lelkiségre van szükségünk ahhoz, hogy a Biblia vallását behozzuk az otthoni életbe és a munkahelyre, hogy elviseljük a világi ügyek okozta megterhelést, és szemünket mégis egyedül Isten dicsőségére szegezzük. Krisztus ezen a ponton segít. Sohasem volt annyira elfoglalta a világi gondokkal, hogy ne lett volna ideje arra, hogy törődjön a mennyei dolgokkal. Szívének örömét gyakran zsoltárokkal és mennyei énekekkel fejezte ki. Názáret lakói gyakran hallották hangját, amint dicsérettel és hálával járult Isten elé. A mennyel éneke által tartotta a kapcsolatot. Ha társai a fászfűző munkáról panaszkodtak, a Megváltó ajkáról felszálló édes dallam felvidította őket. Úgy tűnt, dicsérete elűzi a gonosz

angyalokat, és mint a tömjén, jó illattal tölti be a környéket. Hallgatóinak gondolatait a földi élet terhéről a mennyei otthon felé irányította.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 73. o.)

„Krisztus a szegény ember barátja. A nélkülözést, szegénységet választotta, ezzel is tiszteletet keltve a szegények iránt. Isten királyságának örökösei, a szegények megáldásával Krisztus örökre letépte a nélkülözésről a megvetés szegyenfoltját. Részt vállalt a szegényekkel annak érdekében, hogy a szegénység e világ általi megalázását, lealacsonyítását megszüntethesse.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 194. o.)

Tegyük fel magunknak a kérdést: Hogyan gondolkozunk szegény testvéreinkről és a világ szegényeiről?

3 Milyen törvényeket adott az Úr Izráelnek a szegények megsegítésére? Milyen tanácsokat közvetítenek ezek számunkra a szegényekhez való viszonyulást illetően?

- „Hat esztendeig vesd be a földedet, és takard be annak termését, a hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei.” (2Móz 23,10–11)
- „Amikor a földetek termését learatjátok, ne arasd le egészen a meződ szélét, és az elhullott gabonafejeket fel ne szedd. Szőlődöt se mezgérelj le, és elhullott szemeit se szedd fel szőlődnek, a szegénynek és a jövevénynek hagyd meg azokat. Én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” (3Móz 19,9–10)
- „Eszteendőről eszteendőre tizedet végy a te magod minden terméséből, amely a meződön terem. És egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az ő neve. (...) És eljön a lévita (akinek nincsen része és öröksége teveled), és a jövevény, árva és özvegy, akik a te kapuidon belül vannak, s esznek és megelégszenek, hogy meg-

áldjon téged az Úr, a te Istened a te kezéd minden munkájában, amelyet végzel.” (5Móz 14,23.29)

- „Ha mégis szegénnyé lesz valaki a te atyádfiai közül valamelyikben a te kapuid közül a te földeden, amelyet az Úr, a te Istened ad neked: ne keményítsd meg a szívedet, be se zárd kezedet a te szegény atyádfia előtt, hanem örömet nyisd meg a kezedet neki, és örömet adj kölcsön neki, amennyi elég az ő szükségére, ami nélkül szűkölködik. Vigyázz magadra, hogy ne legyen a szívedben valami istentelenség, mondván: Közelget a hetedik esztendő, az elengedés esztendeje, és elfordítsd szemedet a te szegény atyádfiától, hogy ne adj neki, mert ő ellened kiált az Úrhoz, és bűn lesz benned. Bizonyára adj neki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mikor adsz neki, mert az ilyen dolgoért áld meg téged az Úr, a te Istened minden munkádban, és mindenben, amire kezedet veted.” (5Móz 15,7–10)

.....

.....

Az ószövetség idejében Izráel népének szegényei többféle lehetőséget kaptak szükségleteik betöltésére. A zsidóknak folyamatosan gondolniuk kellett a nélkülözőkre. Minden aratáskor és a termények betakarításakor lehetőséget kaptak szegények, hogy gyűjtsék össze magunknak azt a maradékot, amit nekik meghagytak a földek tulajdonosai.

Ruth könyvében konkrét példát látunk arra, miként kapott lehetőséget a moábiták földjéről hazatért Naomi arra, hogy legyen mit enniük. Boáz példájából láthatjuk, hogy az istenfélő emberek mennyire megbecsülték a szegényeket, akik ilyen módon gyűjthettek élelmet magunknak. Mire tanít ez a régi gyakorlat? A szegénynek fel kellett vállalni a rászorultságát, le kellett vetnie a szégyent. Meg kellett dolgoznia azért, hogy legyen élelme. Nem a gazdagok vitték oda az adományt, hanem neki kellett összegyűjtenie.

Ugyancsak a termés betakarításához kapcsolódott a második tized elkülönítése. Ezt jótékony célokra fordították. (Az első tizedet mindig a lévíták szükségleteire adták, ezt nem lehetett jótékony célra használni, vö. 4Móz 18,21.) A második tizedet az évenkénti ünnepeken szeretetvendégség keretében adták a rászorulóknak. 5Móz 26,12 szerint minden harmadik évben otthon használták fel a rászorulók javára.

A hetedik évek és az ötvenedik év termése, ami magától, vetés nélkül termett, szintén a szegényeké volt. A hetedik évben mindenkinek minden adósságát elengedték. Az ötvenedik évben a szolgákat szabadon engedték megrakodva adománnyal, elveszített földbirtokukat is visszakapták. Ezek a rendelkezések mutatják, hogy a szegények minden segítséget megkaptak ahhoz, hogy megélhetésük biztosítva legyen. Újrakezdési lehetőséget adtak számukra az isteni rendelkezések.

Elgondolkoztató, hogy bőséges jótékonyosságuk miatt nem szegényedtek el az adakozók, hanem éppen engedelmességük nyomán nyerték el Istentől az anyagi áldásokat (5Móz 28,18–19). A folyamatos jótékonyág féken tartotta az emberi természetet, amely hajlamos a vagyon szeretetére és a mások feletti hatalom gyakorlására.

4 Milyen módon gyakorolhatjuk az újszövetség idején a gyülekezet szegényeiért végzett szolgálatot? Milyen lelkiület fogadható el Isten előtt a jótékonyág gyakorlásában?

- „Amikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék neked. Hanem amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: és boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza neked, mert majd visszafizettetik neked az igazak feltámadásakor.” (Lk 14,12–14)

- „Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül!” (1Pt 4,9)
  - „Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt. Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük, és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. Mert bizonyosság vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket. És nem amiképpen reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak, és nekünk is az Isten akaratából.” (2Kor 8,1–5)
- .....
- .....
- .....

Jézus tanítása szerint a vendégszeretetet nem csak az, amikor rokonainkat és barátainkat látjuk vendégül. Gondoljunk azokra, akiknek jólesik, hogy szeretettel fogadják őket, és tudnak örülni a legegyszerűbb ételnek. Ezek a vendéglátások nem válnak fárasztóvá, ha természetesen és egyszerűen azt adjuk, amink van. Ezek a vendéglátások történhetnek a saját otthonunkban, de akár a gyülekezetben is. A vendéglátás indítékát az Úr látja. Azért teszszük, mert elismerésre vagy jutalomra vágyunk, vagy Isten iránti szeretetből és hálából? Pál figyelmeztet bennünket: „Ha vagyonomat mind felétem is, (...) szeretet pedig nincs énbennem, semmi hasznom abból.” (1Kor 13,3)

„Minden egyes gyülekezetnek kötelessége körültekintő és szakszerű rendelkezéseket hozni szegényeik és betegeik gyámolítása érdekében. Isten megengedi, hogy a gyülekezeteken belül legyenek rászorulóok. Mindig is voltak és lesznek közöttünk, ezért az Úr minden gyülekezet tagjára személyes

felelősséget helyezett, amely alapján gondoskodniuk kell róluk. Nem ruházhatjuk másra a saját felelősségünket. Azok iránt, akik a gyülekezetünkön belül vannak, ugyanazt a szeretetet és szimpátiát kell tanúsítanunk, mint amit Krisztus tanúsított felénk, amikor közöttünk élt. Azért kell tehát fegyelmezni minket, hogy készen állhassunk Krisztus munkájára. A lelkésznek a családokat tanítania kell, a gyülekezetet pedig meg kell erősítenie abban, hogy a rászorulókkal törődjön. Az emberek Istentől kapott képességeit kell erősítenie, és ha az egyik gyülekezet túlterhelődik, akkor egy másiknak kell részt vállalnia ebben a munkában.

Engedjük, hogy a gyülekezet tagjai gyakorolhassák a tapintatot és a találékonyságot az Úr gyermekei iránt. Engedjük, hogy megtagadják önmaguktól a fényűzést és a fölösleges cifraságokat, melyek által elviselhetőbbé tehetik a rászorulóknak szenvedését. Ha így cselekszenek, Ésaiás könyve 58. fejezetének rendelkezéseit követik, és az ott kijelentett áldásban is részesülnek.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 204. o.)

Jó gyakorlat lehet, ha „lemondás dobozt” készítünk, amelybe betesszük azokat az összegeket, amiket nem költöttünk el saját kívánságunk kedvéért. Az összegyűlt összeget azután felhasználhatjuk a rászorulóknak javára. Figyeljünk oda azokra kiemelten, akik valamilyen hátrányt szenvednek amiatt, hogy Isten útjára léptek és szövetséget kötöttek vele.

„Jótékonyági munkánk során különleges segítséget kell nyújtanunk azoknak, akiket az igazság képviselése miatt igazságtalanság és hátrány ér. Gondoskodnunk kell azokról, akik erkölcsileg elég bátrak ahhoz, hogy elfogadják az igazságot, akik ennek következtében elvesztik az állásukat, megtagadják tőlük a munkát, mely által fenntarthatnák a családjukat. Meg kell tenni az előkészületeket, hogy munkához juttathassuk a derék rászorulókat, akik szeretik Is-

tent és megtartják parancsolatait. Nem maradhatnak támogatás nélkül, nehogy rájuk erőltessék a szombatnapi munkát, vagy – mivel nem vállalják azt – éhezzenek. Az Úr oldalán állóknak a hetednapi adventistákat melegszívűnek, önmegtagadónak és önfeláldozónak kell látniuk, akik boldogan és örömmel segítik hittestvéreiket a szükség idején. Különösen erről a rétegről szól az Úr, amikor ezt mondja: »Az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházd, és tested előtt el ne rejtsd magadat.« (Ésa 58,7)” (Ellen G. White: *Jó-léti szolgálat*, 207–208. o.)

5 Kikért végzett Krisztus legtöbb szolgálatot? Hogyan követhetjük az Ő példáját? Csak a gyülekezet szegényeiről kell gondoskodnunk?

- „Az Úr lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy hirdessem az Úr kedves esztendejét.” (Lk 4,18)
- „Halljátok meg, szeretett atyámfiai, avagy nem az Isten választotta-e ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?” (Jak 2,5)

.....

.....

.....

Krisztus szolgálata nagyobb részben a szegény néprétegért történt. Ők voltak azok, akik nyitottak voltak az evangéliumra, amit Jézus tanított.

Jóbról Isten kijelentette, hogy „feddhetetlen, igaz, istenfélő” ember volt. Példájából megérthetjük, mi a kötelességünk azokkal kapcsolatban, akik a világban élnek, de szegények. Az ő nyomorúságuk sem hagyhat bennünket hidegen, ha a krisztusi szeretet munkálkodik bennünk. Nem kell arra várnunk, hogy a szegények hozzánk jöjjenek, hanem nekünk kell őket megkeresnünk. „Megmentettem a kiáltozó szegényt, akinek nem volt segítsége. A szűkölködőknek én atyjuk voltam, az ismeretlennek ügyét is jól meghánytam-vetettem. Az álnoknak zápfogait kitördöstem, és fogai közül a prédát kiütöttem.” (Jób 29,12–17)

„A szegényeknek vigasztalásra és együttérzésre van szükségük, mivel akadnak közöttük olyanok, akik segítő kéz nélkül sohasem képesek kilábalni nehéz helyzetükből. Krisztus tanítványai betöltik küldetésüket, ha ilyen emberekért fáradoznak. **Ez a legmagasabb rendű célja az evangéliumi szolgálatnak.**

Ha az evangélium emberi találmány lenne, akkor a gazdagok és hatalmasok körében vált volna népszerűvé, de az evangélium »szégyent zúdít« (Jób 12,21) a gazdagokra és a hatalmasokra, ám felhívással fordul az Őt elfogadókhoz, hogy Krisztus művében munkálkodjanak, megsegítve a szűkölködőket, megvetetteket, az elhagyatottakat, a bánkódókat.

Jézus Krisztus vallása és a nélkülözés kapcsolatban áll egymással. A kereszténység a szegények vigasztalása.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 192–193. o.)

Gondolkozzunk azon, hogy milyen módon mutathatjuk be Jézus Krisztus szeretetét a szegényebbeknek? Figyelmesen nézzünk szét a környezetünkben, hogy az Úr meg tudja mutatni nekünk is, hol van lehetőségünk ennek a szolgálatnak a végzésére.

6 Milyen okai lehetnek a világban élő emberek szegénységének? Hogyan nyújtsunk segítséget a különböző okokból elszegényedett embereknek?

- „Aki munkálja a földjét, megelégedik étellel, aki pedig hiába-
valóságok után futkos, megelégedik szegénységgel.” (Péld 28,19)
  - „Ne légy azok közül való, akik borral dőzsölnek, azok közül,
akik hússal tobzódnak. Mert a részeges és tobzódó szegény
lesz, és rongyokba öltöztet az aluvás.” (Péld 23,20–21; 20,13;
6,6–11)
  - „Szegénység és gyalázat lesz azon, aki a fenyítéktől magát el-
vonja.” (Péld 13,18)
- .....
- .....
- .....

Vannak, akik önhibájukon kívül jutottak nincstelenségbe. Természeti csapások, balesetek, halálesetek, vagy a munkahely elvesztése is okozhat átmeneti vagy tartós nélkülözést. Hirtelen bekövetkező vagy tartósan fennálló betegségek is okozhatnak elszegényedést. Különösen veszélyes ebben a tekintetben a lelki eredetű és pszichés betegségekben szenvedők helyzete. Betegségük következtében kerülhetnek olyan állapotba, hogy képtelenek magukért megtenni, amit egészségesen megtennének.

Vannak azonban olyan szegények, akik hozzájárulnak ahhoz a helyzethez, amiben élnek. Akik szenvedélyeik rabságában pénzüket arra költik, ami nem az életszükségleteik betöltéséhez tartozik, tömegével élnek közöttünk nyomorban. Vannak, akik lustaságuk, dologtalanságuk miatt jutottak szegénységbe. Vannak, akik makacsul és önfejűen végzik dolgukat, intézik ügyeiket, és nem fogadják el a náluk bölcsőbbek tanácsait életvezeté-

sükkel kapcsolatban. Ennek következtében makacsságuk viszi őket egyre nagyobb nyomorba.

Családok széthullása nyomán, a válások következtében is sokan kerülnek anyagilag olyan bajba, hogy elszegényednek. Nagy problémát jelent napjainkban a kölcsönök felvétele. Nagy igazság, hogy a kölcsönvevő ki van szolgáltatva a kölcsönadónak mindaddig, amíg vissza nem adja a kölcsönt. Láthatjuk, hány család került szegénységbe a hitelcsapda miatt.

A felsorolt esetek annyira különbözőek, hogy nem lehet egyformán kezelni őket. Minden egyes esetben körültekintőnek kell lennünk. Vigyázzunk, hogy „ne szemünk látása szerint ítéljünk”, amikor szegénységet látunk! Alaposan vizsgáljuk meg a helyzetüket, hogy meglássuk, mi okozta a szegénységet. Az ok feltárása nélkül lehetetlen jól segíteni. Az Úr tanácsára és Szentlelkének befolyására van szükségünk ahhoz, hogy ne hibázzunk a helyzet megítélésében és a segítségadásban.

A szegények sok megrázó tapasztalaton esnek át, elutasításban, megvetésben, lenézésben, megalázásban volt részük. A Biblia világosan feltárja, hogy a szegény ember „utálatos” a környezetében (Péld 14,20). Szégyent, kivetettséget, sok esetben igazságtalan megkülönböztetést kell elhordozniuk. Kevés a támogató, barátságos és segítőkész ember körülötte. Aki valamilyen tragédia vagy veszteség nyomán szegényedik el, megdöbbenve tapasztalja, hogy barátai közül többen elhagyják. A szegény emberek közül sokan megengedhetőnek gondolják nehéz helyzetükre való tekintettel a törvénytelenégeket. Sokan Istent szidalmazzák elkeseredésükben, és nem tudnak megbékélni sorssal. Emiatt keserűvé, ellenségessé és iriggyé válnak a jobb módban élőkkel szemben. Rosszakarát jellemezheti őket, nehezen elhordozhatóak környezetükben. Ezért fontos, hogy részünkről szeretet, befogadást tapasztaljanak. Ez fogja megnyerni bizalmukat.

A legnagyobb segítséget a szegényeknek akkor adjuk, ha Krisztushoz vezetjük őket. Bemutathatjuk Megváltónkat saját

magatartásunkkal, példánkkal, cselekedeteinkkel. Csakis így válhat kívánatosá számukra személye, vágyakozás ébredhet bennük, hogy megismerjék szeretetét és tőle valódi vigasztalást, eligazítást nyerjenek.

„Az igazi keresztény a szegény ember barátja. Úgy bánik tanácstalan, balszerencsés testvérével, mint egy kényes, gyöngé, érzékeny növényvel. Isten akarata szerint munkásainak úgy kell járniuk a betegek és a szenvedők között, mint az Ő szeretetének és kegyelmének hírvivői. (...) Amikor gondterheltekkel és elnyomottakkal találkozol, akik nem tudják, hol lelhetnek nyugalmat, helyezd szívedet az őket megsegítő munkába. Nem Isten szándéka szerint való, hogy az Ő gyermekei magukba zárkózzanak, nem mutatva érdeklődést azok boldogulása iránt, akik náluk kevésbé szerencsések. Emlékezz arra, hogy Krisztus értük is meghalt, éppen úgy, mint érted. A megbékélés és a kedvesség megnyitja az utat megsegítésükhöz, bizalmuk megnyeréséhez és ahhoz, hogy reménységre és bátorításra ösztönözzük őket.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 189. o.)

Ajánlott olvasmány: Ellen G. White *Jóléti szolgálat* c. könyvéből A szegények c. fejezet.

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.

Szolgalat a testi betegekért

1 Hogyan munkálkodott Jézus a betegekért szolgálata során? Adott-e hasonló megbízatást tanítványainak?

- „Bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva azok zsinagógaiban, hirdetve az Isten országa evangéliumát, s gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget. Elterjedt az ő híre egész Síríában: és hozzávitték mindazokat, akik rosszul voltak, a különféle betegségekben és kínokban sýnylódóket, ördögösöket, holdkórosokat és gutaütötteket; és meggyógyította őket. Nagy sokaság követte őt Galileából, a Tízvárosból, Jeruzsálemből, Júdeából és a Jordánon túlról.” (Mt 4,23–35)
- „Előszólítván tizenkét tanítványát, hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget.” (Mt 10,1)

.....

.....

.....

(Milyen két dolog kapcsolódott össze Jézus szolgálatában? Mi volt Jézus célja gyógyításaival? Hogyan váltak képessé a tanítványok a gyógyító szolgálatra?)

Jézus szolgálata az emberek testi-lelki szükségleteinek betöltéséből állt. A leggyakoribb szükséglet betegségek gyógyítása volt – e tekintetben nem sokat változott világunk azóta. Szinte felmér-

hetetelen, mennyiféle betegséggel lehetett dolga Jézusnak. A gyógyítás kiváló alkalmat nyújtott személyes kapcsolatok kialakításra, ezáltal pedig a bizalom megnyerésére. Ezen az úton jutott el az evangélium nagy tömegekhez. A Megváltó tanítványait is erre a munkamódszerre képezte ki, és ennek eredményeként később, az apostoli korszakban is kiterjedt gyógyító szolgálat folyt. Isten egyházának ma is követnie kell Jézus példáját.

„Az Úr Jézus Krisztus azért jött a földre, hogy fáradhatatlanul szolgálja az ember szükségleteit. Elvette erőtlenségünket, hordozta betegségeinket, hogy az emberiség minden nyomorán enyhíthessen. Azért jött, hogy levegye rólunk a betegség, a nyomor és a bűn terhét. Isten azért küldte, hogy az embernek tökéletes gyógyulást hozzon; hogy egészséget, békeséget adjon neki, és tökéletessé tegye jellemét. Szolgálatára Jézus több időt szentelt gyógyításra, mint prédikálásra. Csodái tanúsították szavai igaz voltát: nem azért jött, hogy romboljon, hanem hogy mentse. Ahova csak ment, könnyөрületességének híre megelőzte...” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Példaképünk c. feje.)

„A tanítványoknak ugyanazzal a hatalommal kell rendelkezniük, amellyel Jézus is munkálkodott, hogy meg tudjanak gyógyítani »a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget« (Mt 4,23) (...) A szolgálat nem csak prédikálásból áll. Azok is szolgálnak, akik segítik a betegeket, szenvedőket és szűkölködőket, a vigasztalás szavait szólják a megtört szívűeknek és a kicsinyhitűeknek.

Ez a világ egy óriási bélpokloskórház, de Krisztus eljött, hogy meggyógyítsa a betegeket, és szabadulást hirdessen Sátán foglyainak. Maga Krisztus az egészség és az erő. Életét adta a betegeknek, a szenvedőknek, a démonoktól megszálottaknak. Nem fordult el senkitől, aki azért kereste Őt, hogy elfogadja gyógyító erejét. Tudta, akik segítségért kö-

nyörögtek, sokszor saját betegségük okozói voltak, mégsem tagadta meg tőlük a gyógyítást. Amikor pedig Krisztus ereje érintette ezeket a szegény lelkeket, akkor meggyőződtek bűnösségükről, és sokan lelki betegségükből is éppen úgy meggyógyultak, mint testi bajukból. Az evangéliumnak ma is ugyanilyen hatalma van, miért ne lehetnénk hát ma is tanúi ugyanilyen eredményeknek?” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Menjettek el és tanítsatok minden népeket! c. fejt.)

2 Mire kell rávezetnünk először minden beteget? Mi a betegségek leggyakoribb oka?

- „Ha a te Uradnak, Istenednek szavára hűségesen hallgatsz, és azt cselekszed, ami kedves az Ő szemei előtt, s figyelmezel az Ő parancsolataira, és megtartod minden rendelését: egyet sem bocsátok reád ama betegségek közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam, mert én vagyok az Úr, a te gyógyítód.” (2Móz 15,26)
- „Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és mondta neki: Íme meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod!” (Jn 5,14)

.....

.....

.....

(Melyek lehetnek Egyiptom betegségei? Mi áll a mai civilizációs betegségek hátterében? Mire lehet következtetni Jézus bethesdai bérnának adott figyelmeztető szavaiból?)

Kutatások kimutatták, hogy az ókori Egyiptom lakossága egy sor olyan civilizációs betegségben szenvedett, amelyek a mai vi-

lágunkat is sújtják. Gyakoriak voltak például a szív- és érrendszeri betegségek, ízületi problémák, továbbá daganatos betegségek is rendszeresen előfordultak. Ezek a rendellenességek általában az egészségtelen életmód következményei. Jézus figyelmeztetése egyértelmű utalás volt arra, hogy személyes bűnök, káros szokások is közrejátszottak a betegség kialakulásában. A mai betegségek mögött is nagyoobbrészt olyan okok állnak, amelyek helyes életmóddal elkerülhetők lennének. Ennek az életmódnak a gyakorlati képvisellete nélkül nehezen képzelhető el hatékony gyógyító szolgálat.

„Krisztus volt az ősi Izráel vezetője és tanítója, és azt tanította nekik, hogy az egészség az Isten törvénye iránti engedelmesség jutalma. A nagy Orvos, aki Palesztinában meggyógyította a betegeket, a felhőoszlopból szólva mondta el Izráel fiainak, hogy mit kell tenniük, és Isten mit tenne értük. Krisztus határozott utasításokat adott az életmódra vonatkozóan, és biztosította népét, hogy távol tart tőlük minden betegséget (5Móz 7,15). Amikor teljesítették a feltételeket, akkor az ígéret is teljesült: »Nemzetségeikben nem volt beteges.« (Zsolt 105,37) Mindez számunkra is tanulságos. Vannak olyan feltételek, amelyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül, ha meg akarjuk őrizni egészségünket. Mindnyájunknak meg kell ismernünk ezeket a feltételeket. Az Úr előtt nem kedves a tudatlanság az Ő törvényeivel szemben, akár testiekre, akár lelkiekre vonatkoznak. Együtt kell munkálkodnunk Istennel mind testi, mind lelki egészségünk helyreállítása érdekében. Ha megismertük ezeket az alapelveket, másokat is meg kell tanítanunk arra, miként őrizhetik meg és állíthatják helyre egészségüket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Menjete el és tanítsatok minden népeket! c. feje.)

„Jézus Krisztus sok beteget e figyelmeztetés kíséretében gyógyított meg: »Többé ne vétkezz, hogy rosszabbul ne le-

gyen dolgozod.« (Jn 5,14) Így tanította meg nekik, hogy betegségüket ők maguk okozták Isten törvényei áthágásával, és hogy az egészséget csak engedelmességgel lehet megőrizni.

Az orvosnak meg kell tanítania a betegeit, hogyan működjenek együtt Istennel a helyreállítás munkájában. Az orvos egyre jobban felismeri azt a tényt, hogy a betegség a bűn következménye. Tudja, hogy a természet törvényei – éppúgy, mint a Tízparancsolat előírásai – Istentől származnak, és csak az irántuk való engedelmesség által állhat helyre és őrizhető meg az egészség. Az is nyilvánvaló előtte, hogy sok szenvedés káros szokások következménye, és e betegek meggyógyulhatnak, ha megtennék saját egészségük érdekében mindazt, amire lehetőségük van. Meg kell tanítani őket arra, hogy minden olyan szokás bűn, amely rombolja a testi, szellemi és lelki energiát, és az egészség helyreállhat azoknak a törvényeknek való engedelmesség által, amelyeket Isten az egész emberiség javára alkotott. Tegyük világossá, hogy Isten parancsolatainak útja az élet útja! A természet törvényeit Isten állította fel, de Isten törvényei nem önkényes követelmények. A törvény – mind a fizikai, mind az erkölcsi – minden egyes »Ne tedd!« parancsa egy-egy ígéretet is rejt magában. Ha engedelmeskedünk, áldás kíséri lépteinket. Isten soha nem kényszerít arra, hogy helyesen cselekedjünk, de meg akar óvni a rossztól, és rá akar nevelni arra, ami jó.

A természet törvényeinek megsértése nem marad következmények nélkül. Sokan pedig amikor megbetegszenek, nem a valóságos ok számlájára írják szenvedésüket, hanem nyomorúságuk miatt Isten ellen zúgolódnak, holott nem Isten felelős azért a szenvedésért, ami a természet törvényeinek semmibevétele miatt következik be.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Isten és ember közös munkája; Gyógymódok alkalmazása c. fejelet.)

3 Hogyan imádkozzunk a betegekért? Vannak-e feltételei az imameghallgatásnak?

- „Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram.” (Zsolt 66,18)
- „Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.” (Jn 14,14)
- „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úr nevében. A hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik néki. Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (Jak 5,14–16)

.....

.....

.....

(Milyen feltételeket említenek az idézett igék? Milyen kérdésnek lehet létjogosultsága? Mit jelent az „igaz buzgóságos könyörgése” kifejezés?)

Az imádság különleges lehetőség, hogy a beteg figyelmét Krisztusra irányítsuk, aki egyedül képes véghezvinni a gyógyítást. Fontos, hogy a beteg megismerje az imameghallgatás feltételeit: dédelgetett bűnök esetén aligha lehet gyógyulásra számítani. Azonban ezek megszüntetéséhez is kérhetünk erőt Istentől.

„A mi feladatunk, hogy a betegeket és a szenvedőket hitünk karjában vigyük Krisztushoz. Arra kell tanítanunk őket, hogy higgyenek a nagy Gyógyítóban. Meg kell ragadnunk ígéretét, és imádkoznunk kell hatalmának megnyilatkozásá-

ért. Az evangélium lényege a helyreállítás. Megváltónk azt várja el tőlünk, hogy hívjuk a betegeket, a reményteleneket és a lesújtottakat, hogy ragadják meg az Ő erejét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Menjetek el és tanítsatok minden népeket! c. fejt.)

„Isten Igéjéből eligazítást kapunk arra, hogy milyen a betegek gyógyulásáért mondott különleges ima. Az ilyen ima nagyon ünnepélyes cselekmény, és alapos megfontolásnak kell megelőznie. Amit hitnek nevezünk a betegekért mondott imánál, sokszor nem más, mint elbizakodottság. (...) Kárba veszett munka, ha csak arra tanítjuk az embereket, hogy Istentől várják gyógyulásukat, de arra nem, hogy hagyják el egészségtelen szokásaikat. Ahhoz, hogy az imára válaszként áldást kapjanak Istentől, szakítaniuk kell a bűnnel, és meg kell tanulniuk helyesen cselekedni. Környezetük legyen tiszta, életmódjuk helyes, éljenek összhangban Isten természeti és lelki törvényével! (...) A hibák rendezése után a beteg baját hittel, nyugodtan az Úr elé tárhatjuk, ahogyan Lelke jelzi. Isten mindenkivel úgy törődik, mintha a földön egyedül érte adta volna szeretett Fiát. Ilyen végtelen, kiapadhatatlan szeretetének tudatában bátorítsuk a betegeket, hogy bízzanak Őbenne!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Ima a betegekért c. fejt.)

4 Milyen gyógymódokat alkalmazunk? Van-e létjogosultsága az ún. természetes gyógymódoknak?

- „Akkor mondta Ésaiás, hogy vegyenek egy fügekalácsot, és dörzsöljék rá a fekélyre, hogy meggyógyuljon.” (Ésa 38,21)
- „Ezeket mondván, a földre köpött, nyálából sarat csinált, és rákente a sarat a vak szemekre. És mondta néki: Menj el, mosakodj meg a Siloám tavában (ami azt jelenti: Küldött). Elment azért és megmosakodott, és megjött látva.” (Jn 9,6–7)

- „Ő pedig mondta nékik: Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjetek meg egy kevésbé. Mert sokan voltak a járókelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük.” (Mk 6,31)
- „Bekötözte annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba, és felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vitte a vendégfogadó házhoz, és gondját viselte.” (Lk 10,34)

.....

.....

.....

(Milyen gyógymódokra utalnak a fenti ígék? Miért van szükség emberi „eszközre” a gyógyuláshoz, ha azt amúgy is Isten végzi el? Mire akar tanítani ezzel Isten?)

Az Isten által javasolt gyógymódok annyira egyszerűek, hogy egyesek emiatt megkérdőjelezzik a hatékonyságukat. Azonban ne felejtjük el: Teremtőnk ismeri legjobban a testünket, ezért a gyógyítás valódi tudományát is csak tőle tanulhatjuk meg. A bizonyítékokon alapuló természetes gyógymódnak ma is van helye a betegségek kezelésében. Használjuk ezeket gyakrabban és bátrabban!

„Amikor Ezékiás megbetegedett, Isten prófétája azt az üzenetet hozta számára, hogy meg fog halni. A király esedezett az Úrhoz, aki meghallgatta őt, és elküldte ígését, mely szerint tizenöt évvel meghosszabbítja életét.

Isten egyetlen szava, kezének egyetlen érintése is elég lett volna ahhoz, hogy azonnal meggyógyítsa Ezékiást. Ehelyett azonban a király utasítást kapott, hogy vegyen egy kötés fűgét és helyezze a megbetegedett testrészsre. Ezékiás ennek eleget is tett, és egészsége helyreállt. Jól tennénk, ha az eddiginél többre értékelnénk ezt az Úr ál-

tal elrendelt utasítást.” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., Az Ellen G. White által használt gyógymódok c. fej.)

„A Megváltó gyógyító módszerei is tanítást hordoztak követői számára. Egy vak ember szemét megkente agyaggal, és megparancsolta neki: »Menj el, mosakodj meg a Siloám tá-
vában. (...) Elment azért és megmosakodott, és megjött látva.« (Jn 9,7) A gyógyítást csak a nagy Gyógyító, Krisztus végezhetette el, azonban a természet egyszerű eszközeit is felhasználta. A mesterséges gyógyszerek helyett az egyszerű és természetes orvosságok használatára tanította híveit.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Menjetek el és tanítsatok minden népeket! c. fej.)

„Tiszta levegő, napfény, mértékletesség, pihenés, test-edzés, megfelelő táplálkozás, a víz használata, Isten erejébe vetett hit – ezek az igazi gyógyszerek. Mindenkinek tudnia kell a természet gyógyító eszközeiről, és arról, hogy miként alkalmazza ezeket. Fontos, hogy mindenki értse a betegápolás alapelveit, és olyan gyakorlati képzést is kapjon, amely tudásának helyes alkalmazására képesíti.

Sok esetben a betegség legjobb gyógyszere egy vagy két étkezés kihagyása, hogy a beteg agyondolgoztatott emésztőszervei pihenhessenek. Szellemi dolgozóknak gyakran nagyon jól tesz, ha néhány napig csak gyümölcsöt esznek. Sokszor hoz gyógyulást – a természet saját regeneráló erőfeszítése nyomán – a rövid ideig tartó böjt, amit egyszerű, mértékletes táplálkozás követ. Egy-két hónapos önmegtartóztató étrend sok szenvedő embert meggyőzne arról, hogy az önmegtartóztatás útja egészséghez vezet.

Némelyek túlfeszített munkával teszik beteggé önmagukat. Ezeknek a betegeknek pihenésre, gondmentességre és kímélő étrendre van szükségük egészségük helyreállításához. A folytonos munkától és bezártságtól szellemileg és idegileg kimerült embereknek nagy segítség egy kis vidéki

élet, ahol egyszerű életet folytathatnak, és közvetlenül érintkezhetnek a természettel.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Az orvos mint nevelő; Gyógymódok alkalmazása c. fejelet)

„Egy csésze macskamentatea megnyugtatja az idegeket. (...) A komlótea elősegíti az alvást. (...) A komlópakolás a gyomor környékén enyhíti a fájdalmat. (...) Ha a szemek gyengék és fájnak, vagy ha gyulladtak, sós forró vízbe mártott puha pamutanyaggal borogatva hamar gyógyíthatók. (...) Elmulik a fejfájás, ha a lábakat és a végtagokat enyhén mustármagos vízben áztatjuk.” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, 2. köt., Az Ellen G. White által használt gyógymódok c. fejelet)

5 Milyen célt tartunk szem előtt a test gyógyításakor? Mi lehet a beteg legfőbb szükséglete?

- „Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővelkedjenek.” (Jn 10,10)
- „Megsebesített a bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünk büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg.” (Ésa 53,5)

.....

.....

(Miért kevés csak a fizikai gyógyulásra összpontosítani? Mi volt Jézus földrejelésének legfőbb célja? Mit jelent, hogy Jézus „sebeivel gyógyultunk meg”?)

Minden beteg legfőbb szükséglete Isten gyógyító hatalmának megtapasztalása, a lélek gyógyulása, végső soron pedig az üdvösség elnyerése. A test egészségének helyreállítása fontos, de nem elegendő célkitűzés: a bűnbánatra és megtérésre kell

elvezetnünk a beteget. Ez pedig nem lehetséges Jézus golgotai áldozatának megismertetése nélkül.

„Ha nem mondunk ki kellő időben egy szót, sokszor elmulasztjuk a legdrágább áldásokat. Ha nem figyelünk oda az arany alkalomra, az el fog veszni. A betegágynál nem vallásról kell beszélni vagy vitatkozni. A szenvedő figyelmét hívjuk fel Jézusra, aki kész megmenteni mindenkit, aki hittel fordul hozzá. Komolyan, gyengéden igyekezzünk segíteni az élet és halál között lebegő léleknek.

Az orvos, aki tudja, hogy Krisztus az ő személyes Megváltója, mert őt is elvezették a Menedékhez, tudja azt is, hogyan kell bánni a remegő, vétkes, bűnbeteg lelkekkel, akik segítségért fordulnak hozzá. Ő tud válaszolni erre a kérdésre: »Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?« El tudja mondani a Megváltó szeretetének történetét. Tapasztalatból tud beszélni a bűnbánat és hit erejéről. Egyszerű, komoly szavakkal imában Isten elé tudja tárni a lélek szükségletét, és a beteget is arra tudja bátorítani, hogy kérje és fogadja el a könnyörteltet Megváltó kegyelmét. Amikor így szolgál a betegágy mellett, igyekezve segítséget és vigaszt nyújtó szavakat szólni, az Úr munkálkodik vele és általa. A szenvedő szívét Krisztus békéje tölti be, amikor figyelme a Megváltóra irányul, és lelki gyógyulása Isten kezében eszköz lesz a test egészségének helyreállításában.

Krisztus az élet kútforrása. Jobban megismerni Őt – erre van szükségük az embereknek. Türelmesen, szelíden és mégis határozottan kell tanítani őket arra, hogyan tárhatják ki egész lényüket a menny gyógyító hatásainak. Ha Isten szeretetének napsugara fénnel árasztja el a lélek homályos zugait, akkor eltűnik a nyugtalanság, kimerültség, elégedetlenség, és megelégedett öröm eleveníti meg a lelket, erősíti és gyógyítja a testet.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Az orvos mint nevelő; Test és lélek kölcsönhatása c. fej.)

6 Milyen ígéretekkel bátorítsuk a betegeket?

- „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened, megerősítlek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.” (Ésa 41,10)
- „Feltámad néktek, akik félitek az én nevemet, az igazság Napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hízlalt tulkok.” (Mal 4,2)
- „Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről, a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21,4)

.....
 .....
 .....

(Miért fontos, hogy bátorító szavak hangozzanak el a betegágy mellett? Mi ellen védenek ezek az ígéretek?)

A betegség miatt elcsüggedtek számára a legnagyobb bátorítást Isten ígéretei jelentik. Fontos, hogy ezekhez személyes tapasztalatokat is fűzzünk. Mondjuk el, mi hogyan tapasztaltuk meg Isten jóságát, kegyelmét a saját életünkben. Gyakran irányítsuk a beteg figyelmét az örök élet reménységére.

„Isten minden próbában gondoskodik segítségről. Amikor Izráel a pusztában Mára keserű vizéhez érkezett, Mózes az Úrhoz kiáltott. Az Úr nem valami új gyógyszert kínált: arra hívta fel a figyelmet, ami kéznél volt. Egy cserjét, amit Ő teremtett, kellett a forrásvízbe dobni, hogy a vizet megtisztítsa és megédesítse. Amikor ez megtörtént, a nép ivott a vízből, és felfrissült. Krisztus minden próbában segítséget

nyújt, ha kérjük. Szemeink megnyílnak, és meglátjuk az Igében feljegyzett ígéreteket: a gyógyítás ígéreteit. A Szentlélek megtanít arra, hogyan hasznosítsunk minden áldást, hogy azok a bajok ellenszerévé legyenek. Minden keserű pohárra, amely ajkunkhoz ér, találhatunk egy-egy gyógyító ágat.

Ne engedjük, hogy a jövő a maga súlyos problémáival és nyugtalanító kilátástalanságával elcsüggyessze szívünket, remegővé tegye térdünket, kezünket pedig erőtlenné! »Fogja meg erősségemet – mondja a mindenható Isten –, kössön békét velem, békét kössön velem.« (Ésa 27,5) Akik Isten vezetésére bízzák és szolgálatára szentelik életüket, sohasem kerülhetnek olyan helyzetbe, ami Isten gondviselésén kívül esik. Bármilyen legyen is a helyzetünk, ha Igéje cselekvői vagyunk, van Vezetőnk, aki igazgatja utunkat; bármilyen bonyolult is a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi a bánatunk, veszteségünk, vagy bármilyen elhagyatottak vagyunk is, együttérző Barátunk van.

Ha tudatlanságunkban hibát követünk el, a Megváltó nem hagy cserben minket. Sohasem kell egyedül éreznünk magunkat. Angyalok a társaink. A Krisztus nevében ígért és küldött Vigasztaló velünk lakozik. Az Isten városába vezető úton nincsenek olyan nehézségek, amelyeket a benne bízók le ne küzdhetnének. Nincsenek olyan veszélyek, amelyekből ki ne menekedhetnének. Nincs olyan bánat, nincs olyan sérelem, nincs olyan emberi gyengeség, amelyre Krisztusnál ne lenne orvosság.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, A test és lélek kölcsönhatása c. fejelet.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

Szolgalat a lelki betegekért

A *betegség* szó hallatán ösztönösen a fizikai betegségekre gondolunk először. De amint a testünk megbetegszik, azonképpen az emberi lélek is könnyen beteg lesz. Jól tudjuk azt is, hogy test és lélek, mivel egymástól elválaszthatatlanok, kölcsönösen hatnak egymásra: „Szeretett barátom, kívánom, hogy mindenben jól legyen dolgod, és légy egészséges, amint jó dolga van a lelkednek.” (3Jn 1,2) Mégis inkább a testi egészségre figyelünk, a megbetegedett lelki megnyilvánulásainkat pedig (pl. sértődékenység, indulatosság, harag, gyűlölet, közöny stb.) mintha nem is betegséggé kezelnénk. Hangoztatjuk, hogy egyedül a tiszta jellem az, amit „átviszünk” majd az örök életbe, mégsem ennek megfelelően tekintünk erre a kérdésre. A lelki betegségek sokszor azonosak a bűnös jellemvonásainkkal.

1 Mit jelent a „lelki beteg” kifejezés?

- „Vétkemet bevallottam neked, bűnömet el nem fedeztem. Azt mondtam: Bevallom hamisságomat az Úrnak, és te elvetted rólam bűneimnek terhét.” (Zsolt 32,5)
- „Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb, dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.” (Ésa 1,5–6)

.....
 .....

(Milyen állapotúnak mutatja be lelki egészségünket az Ésaías próféta könyvéből idézett ige?)

Dávid az idézett zsoltárban egy különleges kifejezést használ: *a bűn terhe*. Titokzatos kifejezés ez, ahogyan a lelki betegségek is azok. Egyet azonban biztosan tudunk: a szeretet törvényének minden áthágása – legyen az tudatos vagy tudattalan, akár elkövetői, akár elszenvetői vagyunk a bűnnek – teherként nehezedik a lelkünkre. Vagyis a bűnnel fertőzött ember lelki értelemben beteg. E törvényszerűség alól senki sem kivétel, erről tanúskodik az Ésaías próféta könyvéből idézett ige. A lelki betegségek ugyanolyan valóságosak, mint a testiek. Láthatók a tünetek is. Mégis nagyon keveset tudunk a lelki betegségek „működéséről”.

2 Honnan erednek a lelki betegségek?

- „Szakasztott azért annak gyümölcséből, és evett, adott vele levő férjének is, ő is evett. Megnyilatkozott mindkettőjük szeme, észrevették, hogy mezítelenek. Fügefaleveleket aggattak azért össze, körülkötőket csináltak maguknak. Meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és a felesége az Úr Isten elől a kert fáinak közé. Szólította ugyanis az Úr Isten az embert, és mondta neki: Hol vagy? Ő így felelt: Szavadat hallottam a kertben, és megijedtem, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtőztem. Az Úr így szólt: Ki mondta neked, hogy mezítelen vagy? Avagy talán ettel a fáról, melytől tiltottalak, hogy ne egyél arról? Felelt az ember: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nékem arról a fáról, úgy ettem.” (1Móz 6–12)
- .....
- .....

A Föld és az ember teremtésekor minden „igen jó” volt (1Móz 1,31). Minden rossz, így a lelki betegségek is a bűnesettel jelentek meg, annak törvényszerű következményeként. A Biblia tömör leírása alapján arra a következtetésre juthatunk, hogy minden lelki betegség mélyén megtaláljuk a bűnesetnél először megjelenő lelki torzulásokat: a szégyenérzetet, a félelmet és a felelősség-áthárítást. Vegyünk az ellenőrzés kedvéért egy-két példát. Napjaink egyik legelterjedtebb lelki betegsége a depresszió. A depresszióval küzdő embereknél nagyon gyakori a bénító félelem és a beteg állapota miatti szégyenérzet is. A pánikbetegség és a fóbiák különböző formái is ijesztő ütemben terjednek. A gyökerüknél pedig megtaláljuk a félelmet. Nem nehéz példát találni a felelősség áthárítására sem. Gondoljunk csak a legutóbbi saját esetünkre, amikor szembesített minket valaki egy hibánkkal. Még ha nem is mondtuk ki hangosan, egy szinte észrevétlen belső tiltakozás mindig tetten érhető, amely ilyeneket mond: *„Lehet, hogy van igazság abban, amit mondasz, De... De azért csináltam, mert... De bezzeg te is ugyanezt csináltad a múltkor...”* stb. Olyan ösztönösen és olyan hirtelenséggel veszik át az uralmat ezek a jelenségek az életünkben, hogy szinte már természetesnek tartjuk őket. Épp ebben rejlik a veszélyük is. Nem ezek megléte az igazi probléma. Az adott, és Isten gyógyírt is kínál ezekre. A valódi baj az, amikor nem vesszük, nem akarjuk észrevenni a jellemünk csúf foltjait. Addig ugyanis segítséget sem fogunk kérni, hogy megszabadulhassunk tőlük.

A mai napig nem tudjuk pontosan, hogyan mennek végbe a lélekben zajló folyamatok. Nem tudjuk sem feltérképezni, sem lemodellezni, hogy milyen formában, milyen arányban gabalyodnak össze lelkünk mélyén a félelmeink, a szégyenünk, bűneink és traumáink terhe. Nem tudjuk azt sem, hogyan lesz végül ebből az emberi szemek előtt elrejtve zajló lelki kavalkádból egy látható, beteg, diszfunkcionális magatartás, vagy épp egy rögzült, negatív jellemvonás.

3 Mire intsen bennünket az, hogy keveset tudunk a lélekben zajló folyamatokról?

- „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt? Én, az Úr vagyok az, aki a szívet fürkészem és a veséket vizsgálom, hogy megfizessek kinek-kinek az ő útjai szerint és cselekedeteinek gyümölcse szerint.” (Jer 17,9–10)
  - „Ezt látván Péter, mondta Jézusnak: Uram, ez pedig mint lesz? Mondta neki Jézus: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá? Te kövess engem!” (Jn 21,21–22)
  - „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid élőlöttem.” (2Móz 20,2–3)
- .....
- .....

Három nagyon fontos tanulságot vonhatunk le. Az első, hogy ne bízzuk el magunkat jellemünk, lelki egészségünk dolgában, és mindig kérjük Istent, hogy leplezzen le minket önmagunk előtt. Ismert mondás, miszerint Isten mindig meghallgatja azt az imát, amikor a bűnből való szabadulásért könyörgünk. Annyival egészítem ezt ki, hogy Isten azt az imát is mindig meghallgatja, amikor azért könyörgünk, hogy a valóságnak megfelelően lássuk magunkat. Mindennap szükségünk van arra a bizonyos „szemgyógyító írra”.

„Tudnunk kell, milyen állapotban vagyunk, különben nem érezzük, hogy szükségünk van Krisztus segítségére. Tudnunk kell, milyen veszélyben vagyunk, különben nem keresünk oltalmat. Csak akkor vágyakozunk a gyógyulásra, ha fájnak a sebeink. Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel a hibáit. A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de a szívünk tiltakozik. Lehetséges, hogy miközben

a lelki szegénységünkről beszélünk Istennek, a szívünket majd szétveti a gőg, felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Egyetlen úton juthatunk csak igazi önismeretre: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét szemléljük, igazi megvilágításban látjuk saját gyengeségünket, szegénységünket és hibánkat. Meglátjuk magunkat önigazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlan betegek vagyunk, mint a többi bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jóságunknak köszönhetjük, hanem egyedül Isten végtelen kegyelmének.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő imája c. feje.)

A második nagy tanulság, hogy ne ítélkezzünk mások felett. Ha még a magunk szívébe (a teljes belső világunkba) sincs betekintésünk, hogyan láthatnánk bele a másokéba? Ha pedig nem látunk bele, milyen jogon mondunk ítéletet? Sokkal többet kellene foglalkoznunk a saját lelki életünkkel a másoké helyett. Ha valaki lelki betegekért akar szolgálni, a szolgálatot kezdje magán! Mindennap Istenhez kellene folyamodnia, hogy mutassa meg jellemének gyenge pontjait. Miközben újabb és újabb szabadulást szerez számára Isten, közben emlékezetében marad az is, hogy nem különbözik azoktól, akikkel foglalkozik. Sajnos a tapasztalat azt mutatja, hogy szinte minden emberi (testvéri, családi, baráti, munkahelyi stb.) közösségben magasan az első számú téma mások élete. A sejtetéstől kezdve a nyílt pletykáig ennek számos megnyilatkozása van. Egy azonban közös ezekben: mindegyik az ítélkezésnek egy formája. Úgy alkotunk véleményt valakiről, hogy az illetővel nem is beszéltünk. Ne feledjük, az ítélkezés a lelki betegségek egyik legsúlyosabbja. Az érett közösségek egyik jellemzője, hogy a tagok nem valakiről, hanem valakivel beszélgetnek.

A harmadik eset is könnyen marad észrevétlen. Ez az, amikor a helytelen önismeret (vakság) és a pusztán emberi jó szándék keve-

redik. A jó szándék leple alatt, azaz észrevétlenül, mások *idegen istenei* lesznek, beteges, függő viszonyokat alakítva ki maguk körül. Épp a segítő szándék miatt – ami mindig kéznél van az önigazolásra – nem veszik észre, hogy inkább magukhoz láncolják a másik embert, semmint Istenhez vezetnék. A leggyakoribb hiba, hogy elhamarkodott diagnózist állítanak fel csak azért, mert hasonló tapasztalaton mentek keresztül, mint a gondozott személy. Gyakran vannak hasonló élményeink, de mindenki egyedi módon éli azokat meg, és nem biztos, hogy a gyógyulás is ugyanúgy zajlik. Aki szolgálni akar más betegeket, annak le kell mondania arról, hogy a gyógyító szerepében tetszelegjen önmaga és mások előtt. Egyetlen Valaki van ebben a világban, aki rendelkezik a gyógyítás képességével: Isten. A lelkipozítás legfőbb célja, hogy el- és visszavezzük az embereket Istenhez. Mi tehát közvetítők vagyunk. Aki ezt megérti és elfogadja, annak ez a szolgálat kiváltság lesz.

4 Mit tehetünk mégis? Hogyan valósulhat meg a lelki betegségben szenvedőkért való szolgálat?

- „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.” (Ap csel 20,28)
- „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese; legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem rút nyereszkeségből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak. És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.” (1Pt 5,1–4)

A lelkigondozás – Gyökössy Endre szavaival élve – egyszemélyes szolgálat. Ezen keresztül valósulhat meg a lelki betegekért való fáradozás, amely a *nyáj legeltetésének* a része. Ez tulajdonképpen egy alkalmi vagy több alkalomból álló beszélgetéssorozatot jelent. A legtöbb embernek a lelkigondozásról a „babusgatás”, a kedves, megértő beszéd, együttérzés jut eszébe. Ezek nyilvánvalóan komoly részét képezik a szolgálatnak, de ennél sokkal többről van szó. Beletartozik az intés, a nevelés, az őszinte – a tényekkel és az igazsággal, erkölcsi bátorsággal szembeítő –, ugyanakkor messzemenő tapintatot gyakorló beszéd, a valódi lelki tanácsadás művészete is.

A lelkigondozói beszélgetésnek jó néhány alapelve van, melyeket a terjedelmi korlátok miatt csak felsorolásszerűen közlünk:

- A beszélgetés gondos előkészítése (nyugalmas időpont és helyszín).
- Szükséges az értő figyelem, azaz az elemző hallgatás elsajátítása.
- Nem szabad tanácsot adni a tényfeltárást, a probléma megértését és a lelkiismeretes válasz megfontolását megelőzően, számolva a lelkigondozás nagy felelősségével. De utána lehet, ha az illető nyitott rá.
- A felsőbbrendű kioktatás semmiképp nem megengedhető. Egyenrangú, baráti, partneri, testvéri kapcsolatra törekedjünk.
- Meg kell tanulni a beszélgetés irányításának művészetét is: hol szóljunk közbe a bőbeszédűség vagy kódosítás elhárítására, a problémák gyökerének feltárására, illetve a megoldásra való rávezetés érdekében.
- Mindig inkább rávezetni igyekezzünk az illetőt a megoldásra, együtt gondolkodásra készítve őt, semmint hogy egyből ki mondjuk a diagnózist. A kérdésfeltevések igen hasznosak a rávezetés művészetének gyakorlásánál.
- A lelkiismereti szabadság tiszteletben tartása szent és sérthetetlen alapelv. Vallásosságot, hitet soha nem szabad erőltetni! Vallási előítéleteket ne borzoljunk fel, hitbeli érzékenységet ne sértsünk!

5 Mi történik a gyógyulás, a lelkigondozás során? Hogyan gyógyulnak a lélek sebei?

- „Aki elfedezi a vétkeit, nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld 28,13)
- „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.” (Mt 6,12)
- „Siralمامat vígságra fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, körülöveztél örömmel.” (Zsolt 30,12)
- „Amikor megsokasodtak bennem az én aggódásaim, a te vigasztalásaid megvidámították az én lelkemet.” (Zsolt 94,19)
- „Amint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek és kenyert az éhezőknek: Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55,10–11)
- „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4,23)

.....

.....

.....

(Milyen alapelveket kell megértenünk a lelki betegségek gyógyulását illetően is? Miért mondhatjuk, hogy az önuralom és az engedelmesség váltófogalmak?)

A Biblia egy utat tár elénk: a bűnrendezéssel gyógyulhatnak a lélek sebei. Tömören ez annyit jelent, hogy az általunk elkövetett bűnökért kérjünk bocsánatot, a velünk szemben elkövetett bűnököt pedig bocsássuk meg. Bizonyára mindannyian tapasztaltuk már, hogy milyen lelki teher az, amikor megbántunk valakit és lel-

kiismeret-furdalásunk van. Választhatjuk ilyenkor az önigazolás és a megkeményedés útját, vagy a bocsánatkérést. Mindenki ismeri azt az érzést is, amikor megbántanak minket. Itt is két választási lehetőség elé kerülünk: ápolhatjuk magunkban a sérelmet, amely könnyen gyűlöletté, daccá szilárdul, vagy dönthetünk úgy, hogy megbocsátunk. Emberi elhatározás és akarat még nem elég, de a döntésünket megáldhatja Isten, és a megbocsátás csodáját viszi végbe életünkben. Olyan élmény ez, mint amikor valaki úgy érzi, a tenger aljáról nem fog felérni a felszínre, mert idő előtt elfogy a levegője, de végül mégis felér.

„Isten megbocsátása nem pusztán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment: Ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. A megbocsátás túlradó szeretete átalakítja a szívet.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Az Úr imája c. feje.)

Hogyan lesz a gyűlöletből szeretet? Hogyan lesz a levertségből öröm? Hogyan lesz a gyászból valódi vigasztalódás? Ezt sem tudjuk pontosan. Nem látunk bele, hogy Isten milyen húrokat pendít meg a lelkünkben. A gyógyulás az emberi szemek és értelem elől elzárva zajlik. Bőven elegendő azonban annyit tudnunk, hogy Isten képes erre és vágyik arra, hogy meggyógyíthasson minket. Sőt! Kívánsága, hogy mások gyógyulásában is szerepet vállaljunk mint az Ő követői. Amikor a lelkigondozó igazán jelen van a beszélgetésben, megüresítette magát és kizárólag a másik emberre figyel, ezt ő megérzi és ezen a figyelmen, megértésen és együttérzésen keresztül az Isten meg tud nyilvánulni. Láthatatlan módon, de jelen van Isten, a bizalmi kapcsolaton keresztül valahogyan gyógyítgatja a szükségben lévőket. Kinyomkodja a dagadásokat, olajjal lágyítja a sebeket és be is köti azokat.

A lelkigondozó – noha egyszemélyes szolgálat – soha nincs egyedül. Számptalan esetet tudok felidézni, amikor nagyon nehéz ponthoz érkezett egy-egy beszélgetés. Ilyenkor mindig fohász-

kodtam magamban. Volt, amikor azt súgta a Lélek, hogy maradjak csendben. Volt, amikor egy igét juttatott eszembe, pedig nem is hívó volt az, akivel beszélgettem. Némi gondolkodás után ezt mondta az illető: *„Ezt még nem is hallottam, de sok mindent egy csapásra helyre tett bennem. Köszönöm.”* A lelkigondozónak mindig Istenre kell támaszkodnia. Nincs rutin, nincs profizmus, csak kiszolgáltatottság.

Meg kell még jegyeznünk azt is, hogy a lelki betegségeknel is a megelőzésre kell fektetnünk a hangsúlyt. Erre hívja fel a figyelmünket a Példabeszédek könyvéből idézett ige. Többek között arra világít rá, hogy a lelki világunk mindennél törekenyebb, épp ezért kell annyira örködni a döntéseink, lelkiismeretünk, akaratunk, érzéseink, gondolkodásunk felett! Ez az a bizonyos gondolkodásbeli és érzelmi fegyelem.

6 Ki végezheti ezt a szolgálatot?

- „Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint. És pedig némelyeket rendelt az Isten az anyaszentegyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit.” (1Kor 12,27–28)
- „A tanítványokat először Antiókhiaiban nevezték keresztényeknek.” (Ap csel 11,26)

.....
.....
.....

A *gyámol* régies kifejezés, de épp a lelkigondozás képességére utal. E szerint külön lelki ajándék képesít erre a szolgálatra. Nem

mindenki alkalmas arra, hogy hivatásszerűen, hosszú távon végezze ezt a szolgálatot. Azonban ha valaki kereszténynek, azaz Krisztus-követőnek vallja magát, az alapokat mindenképp érdemes elsajátítania. Ennek két, nagyon egyszerű oka van. Az egyik: mindenkinek vannak kapcsolatai. A másik pedig: „A kereszténység társas érintkezés során kerül összeköttetésbe a világgal. Mindenkinek, aki részese a mennyei világosságnak, fényt kell vetnie azok ösvényére, akik még nem ismerték meg a jobb utat. A társas érintkezésben rejlik, Isten Lelke által megszentelt befolyást arra kell felhasználni, hogy lelkeket vonjunk az Üdvözítőhöz” – írja Ellen White (*Üzenet az ifjúságnak*, Társas érintkezés c. fej.). Épp ez a lelkigondozás legfőbb célja.

*

Azoknak, akik késztetést éreznek, hogy bővebben tanuljanak a lelki betegekért végzett szolgálatról és gyakorlati ismeretekre tegyenek szert, szívből ajánljuk a Sola Scriptura Teológiai Főiskola Biblia-alapú lelkigondozás szakirányú továbbképzését. Augusztus végéig lehet még jelentkezni (a törvényi megkötés miatt csak azoknak, akik már valamilyen diplomát szereztek). Arra is van lehetőség, hogy beiratkozás nélkül, szabad hallgatóként vegyünk részt az előadásokon, vagy a főiskola honlapján hallgassuk meg ezeket: www.sola.hu.

Az e heti adomány a szociális osztály munkáját támogatja.

Szolgalat az alkohol rabjaiért és családtagjaikért, valamint más szenvedélybetegekért

„Szabadítsd meg azokat, akik a halálra vitetnek,
és akik megöletésre tántorognak, tartóztasd meg!”

(Péld 24,11)

„Munkálkodni kell mindenütt azokért, akik iszákosságuk miatt elbuktak. Az egyházakban, a vallásos intézményekben és az állítólagos keresztény otthonokban sok fiatal a pusztulás útját választja: mértéktelen szokásaikkal beteggé teszik magukat, és azért, hogy bűnös élvezeteikhez pénzt szerezzenek, becstelen dolgokat művelnek. Egészségük és jellemük megromlik. Elidegenedve Istentől, kivette a társadalomból ezek a szegény lelkek úgy érzik, nem reménykedhetnek sem a jelen, sem az eljövendő életben. A szülők megtört szívvel látják ezt. Sok ember azt mondja, reménytelen a tévelygők esete, de Isten nem ezt tartja róluk. Ő ismeri mindazokat a körülményeket, amelyek azzá tették őket, és szánalommal tekint rájuk. Segítséget igényelnek. Soha ne adj alkalmat nekik erre a kijelentésre: Senki sem törődik a lelkemmel!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Munkálkodás az iszákosokért c. fejelet)

1 Mi a függőség vagy szenvedélybetegség?

- „Ne nézd a bort, mily veres színt játszik, mint mutatja a pohárban csillogását, könnyen alácsuszamlik, végre mint a kígyó,

megmar, és mint a mérges kígyó, megcsíp. Szemeid nézik az idegen asszonyt, és az elméd gonoszságot gondol. És olyan leszel, mint aki fekszik a tenger közepében, és aki fekszik az árbócfának tetején. Ütöttek engem, nekem nem fáj, vertek, nem éreztem! Mikor ébrednek fel? Akkor folytatom, ismét megkeresem azt.” (Péld 23,31–35)

- „Inkább választván az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét.” (Zsid 11,25)

.....

.....

.....

Nincs pontosabb leírása a szenvedélybetegségnek, mint az idézett ige a Példabeszédek könyvéből. Rámutat arra, hogy milyen értelemellenes az alkohol rabjának viselkedése, ugyanakkor arra is, hogy félelmetes megkötözöttségről van szó. Még a betegség folyamatát is tömören vázolja: eleinte vonzónak tűnik, *ideig-óra-ig való gyönyörrel* kápráztat, majd végül megfoszt mindentől, ami valódi érték. Fontos tudatosítanunk, hogy valóságos betegségről van szó. Testi és lelki betegségről. Ez annál is inkább fontos, mert sokan megfelelkeznek arról, hogy nem elégséges csupán a lelket „pátyolgatni”.

„Az izákosok istápolásánál sokszor elsősorban fizikai állapotuknak kell figyelmet szentelnünk, ahogy azt Krisztus is gyakran tette. E betegeknek izgató anyagoktól mentes, egészséges ételekrse és italokra, tiszta ruhára és tisztálkodási lehetőségre van szükségük. A segítőkész, felemelő keresztény környezet légkörére és befolyására van szükségük. Minden városban kellene olyan intézményt létesíteni, ahol a bűnös szokások rabjai segítséget kaphatnak bilincseik szét-töréséhez. Sokan a tömény italt tartják bajukban az egyetlen

menedéknek. De ez nem így lenne, ha a pap és a lévita szerepének játzsása helyett a magukat keresztényeknek vallók az irgalmas samaritánus példáját követnék.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Munkálkodás az iszákosokért c. fej.)

2001-ben a szakértők a következő hivatalos megfogalmazásban egyeztek meg a különböző függőségeket, ezen belül az alkoholizmust illetően: „Az addikció olyan krónikus neurobiológiai kórkép (...) olyan viselkedési jellemzőkkel, amelyek között a következő felsorolásból egy vagy több megtalálható: valamilyen vegyület (narkotikum, alkohol) feletti kontroll elvesztése, annak kényszeres, tartós és folyamatos használata annak ellenére, hogy az károsodással és gyötrellemmel jár.” (Máté Gábor: *A sóvárgás démona*, Libri Kiadó, 2008, 194. o.)

A következő kiegészítést kell hozzátennünk a fenti definícióhoz:

- kényszeres ragaszkodás az adott szerhez, viselkedéshez vagy egy másik emberhez,
- az adott szer vagy viselkedés feletti kontroll elégtelensége, elvesztése,
- folyamatosság, tartósság és visszaesés,
- gyötrelmes sóvárgás, ingerlékenység, kielégületlenség érzete akkor, amikor a drog vagy egyéb cél rögtön nem kivitelezhető vagy elérhetetlen,
- a személyiség torzulása, az értékrend felborulása,
- szociális kapcsolatok és a szociális helyzet megromlása.

2 Milyen további alapvető dolgokat kell megértenünk a függőségekkel kapcsolatban?

- **„Felelt nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja [rabszolgája] a bűnnek.”**
(Jn 8,34)

- „És némely asszonyok, akiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, aki Magdalénának nevezetik, kiből hét ördög ment ki...” (Lk 8,2)
- „Megsokasodnak fájdalmaik, akik más isten után sietnek.” (Zsolt 16,4)
- „A szeretetben nincsen félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.” (1Jn 4,18)

.....

.....

Tudományos-szakmai körökben nem használatos kifejezés a bűn, ugyanakkor a Biblia határozottan bűnnek nevezi a szenvedélybetegségeket. Arról is csak a Biblia számol be, hogy a szenvedélybetegségek háttérében gyakran démoni erők állnak. Bármilyen szenvedély rabjáért való küzdelmünkben tehát nem szabad ezeket szem elől téveszteni, de egyúttal kövessük az isteni eljárást: „Gyűlölni a bűnt és szeretni a bűnöst: ezzel lehetne definiálni az evangéliumi szeretet gyakorlatát. Amiből nyilvánvaló, hogy a farizeusi magatartás ott vét, hogy a bűnöst bűnével azonosítja.” (Pilinszky János: *A Szentírás margójára*)

A függőségeknek valójában nem is a tárgyuk a lényeges, hanem a tőlük való szolgai függés. Minden szenvedélybetegség egymáshoz nagyon hasonló testi és lelki folyamatokban nyilvánul meg. Ezért nem is az a kérdés, hogy valaki miért épp a droghoz nyúlt, más miért lett csokifüggő, a harmadik meg miért éppen az interneten próbálja levezetni feldolgozatlan feszültségeit. A kérdés sokkal inkább az, hogy miért alakul ki a függőség? Két alapvető motívumot fedezhetünk fel a szenvedélybetegségek háttérében:

– Valamilyen traumából fakadó fájdalom és ennek csillapítása, elnyomása.

– Szorongás és az előle való menekülés, a szorongások feloldása.

Mindazonáltal nem lehet meghatározni a függőségben szenvedők általános típusát, és nem lehet általános érvényűvé tenni egy okot sem. Általánosságban elmondhatjuk, hogy:

- azok vannak kitéve a legnagyobb veszélynek, akiknek a lelki, szellemi és érzelmi fejlődése kedvezőtlen volt a családi vagy egyéb körülmények miatt,
- a drogok önmagukban is kialakíthatnak függőséget, de egyedülálló okozóként nem tekinthetünk a szerekre,
- az addikciók hátterében a legtöbb esetben valamilyen fájdalom áll, ami tudatosulhat, de lehet tudattalan is, ezért nem az a kérdés, miért a függőség, hanem az, hogy miért a fájdalom,
- a függő személy az örömkeresésen túl a szorongás elől menekül,
- azok az emberek fogékonyak leginkább a függőségekre, akik állandó szükségét érzik annak, hogy az elméjükben és/vagy a testükben külső forrásból idézzenek elő érzelmi vagy fizikai komfortérzést.

A függőségek kapcsán is ki kell jelentenünk, hogy nem érthetjük meg teljesen a mechanizmusukat. Ahogy a bűnre sem tudunk végső magyarázatot adni, úgy az addikciók világában is mindig maradnak kérdőjelek. Saint-Exupéry híres művében, *A kis hercegen* világosan rámutat erre:

- „– Hát te mit csinálsz itt? – kérdezte tőle.
- Iszom – felelte gyászos képpel az iszákos.
- Miért iszol? – kérdezte a kis herceg.
- Hogy felejtsek – felelte az iszákos.
- Mit? – tudakolta a kis herceg, mert máris megsajnálta.
- Azt, hogy szégyellem magam – felelte az iszákos, és lehajtotta a fejét. A kis herceg szeretett volna segíteni rajta.
- Miért szégyelled magad? – kérdezte.
- Mert iszom – vágta el a további beszélgetést az iszákos, és mélységes hallgatásba süllyedt.”

(Antoine de Saint-Exupéry: *A kis herceg*,
Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, 1982, 27. o.)

3 Mindenkinnek van valamilyen függősége?

- „Tudja Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.” (1Móz 3,5)
- „Mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.” (Rm 3,23)

.....

.....

.....

Az ember teremttségénél fogva függő lény. Nem tudunk nem függő módon létezni, működni. Ha nem Istentől függünk, törvényszerű, hogy mást fogunk keresni, amitől függhetünk. A bűn egyik legnagyobb rombolása, hogy elhiteti velünk, hogy függetlenek lehetünk. Még ha ki is mondjuk, hogy Istentől függ az életünk minden pillanatban, ösztönösen szabadulni is akarunk ettől a gondolatától. *„Olyanok lesztek, mint Isten”* – ezzel az őshazugsággal fertőzött meg minket az ellenség, amely mintegy tudattalan mechanizmusként működik bennünk, és elemi erővel törekszünk a függetlenedésre. A tragédia ebben az, hogy épp ezen az úton válunk függőkké. Gerhard Forde amerikai teológus így írja le ezt a jelenséget: „Egónk szenvedélybetegjei vagyunk, énünk abszolút függetlenségére törekszünk, és ez maga a bűn.”

Amikor a *függőség* szót halljuk, hajlamosak vagyunk egy alkoholbetegre vagy drogfüggőre asszociálni. Talán meg is nyugtatjuk magunkat, hogy mi nem vagyunk függők. De ahogy már megállapítottuk, nem a függőség tárgya a lényeg, hanem a hajlam és a függő viszony maga. Gyakorlatilag mindentől lehet szolgai módon függeni. Mindenképp meg kell említenünk az

okoskészülékeket, az internetet. Tettünk említést a csokoládéra is, de ugyanígy a kávé is ide sorolhatjuk. Kevesen gondolnak arra, hogy a vásárlás is könnyen szenvedéllyé válhat. Vannak olyan függőségek, amelyek erénynek tűnnek, ilyen például a munkamániá. Vannak nagyon alattomos, alig leleplezhető függőségek is, mint például a megfelelési kényszer. A mások véleményétől való függőség a legkeményebb addikció. Kisebb-nagyobb mértékben mindenki küszködik ezzel.

4 Milyen alapelveket tartunk be a szenvedélybetegekért végzett szolgálatban?

- „Az Úr pedig a Lélek; és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)
- „Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod.” (5Móz 30,19)
- „Mint aranyalma ezüstitányéron, olyan a helyén mondott ige!” (Péld 25,11)
- „Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!” (Mik 7,8)

.....

.....

.....

Említettük már a fizikai ápolás szükségességét. A továbbiakban a terjedelmi korlátok miatt csak felsorolunk néhány nagyon fontos alapelvet. A megfogalmazás az alkohol rabjaira lett szabva, de érvényes bármilyen szenvedélybetegség esetén:

– Szidással, ingerült légkörben semmire nem lehet menni. Sőt ürügy lehet az ivásra! Őszintén el is hiteti magával: azért iszik, mert indulatosak vele. „Egy szóval se bíráld, egyetlen mozdulattal vagy pillantással se mutass rosszallást vagy ellenszenvet! Nagyon valószínű, hogy ez a szerencsétlen ember átkozza saját magát!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, Munkálkodás az iszákosokért c. fej.)

– Erőszakkal elvenni üveget szintén nem jó megoldás, erős haragot vált ki. Azt hangsúlyozzuk: neki kell szembefordulni, dönteni, mi nem vehetjük ki a kezéből a poharat, sőt Istentől sem várhatja ezt. „A megkísértett embernek meg kell értenie az akarat igazi erejét. Ez az ember természetét szabályozó erő – a döntés, a választás képessége. Minden az akarat helyes működésén múlik. Mi nem tudjuk szívünket megváltoztatni, nem tudjuk gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. De el tudjuk határozni, hogy Istennek fogunk szolgálni. Ha átengedjük akaratunkat Krisztusnak, a mennyel lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatosságához.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, Munkálkodás az iszákosokért c. fej.)

– Érzékeltetni kell, hogy nem mondunk le róla, illetve az eredeti személyiségéről. A feleség, a férj nem akarja elveszíteni iránta való tiszteletét, szeretetét. A gyermek a tiszteletet, a szülői támaszt.

– Ne az anyagi veszteségre tegyük a hangsúlyt, mert akkor könnyű a hárítás: „*Neked bezzeg csak a pénz a fontos.*”

– Fontos megteremtteni a bizalomteljes, védett környezetet. A családtag sokat segíthet, ha vele szolidárisan ő is teljes alkoholmentességet vállal.

– Jó, ha van alkoholbetegségből szabadult ismerősünk, akivel találkozót lehet összehozni és magukra hagyni őket a beszélgetésben. Olykor a külső segítség hatékonyabb lehet, mint a közeli hozzátartozók erőfeszítései.

– Szigorú szeretetre van szükség. Kitartó szeretet, a bizalom kifejezése, reményadás, de meg nem alkuvás a bajjal. A hazugság, önámítás, önigazolás fellegrárainak lerombolása.

– A teljes absztinencia szükségességéről való meggyőzés az egyik legfontosabb feladat. Nem lehetséges „szociális ivóvá” gyógyulni.

– Nagy felbuzdulásában a beteg egyszerre akar megszabadulni az alkohol „ikertestvéreitől”, a cigarettától és a kávétól. Ez kívánatos ugyan, de nem szerencsés egy időben próbálkoznia két-három függőség felszámolásával.

– Amennyire lehetséges, érzük el, hogy az Anonim Alkoholisták (AA) által felsorolt tényezők ne legyenek jelen: „Ne légy éhes, mérges, fáradt és magányos!”

– A visszaesés megviseli őt is, és a családtagokat is. Mégis reményt kell önteni belé az újrakezdéshez. És ez reális is. Kevesen szabadulnak meg visszaesések nélkül. Minél rövidebb ideig tartó a visszaesés, és minél ritkább, annál közelebb lehet a belső szabadulás pontja. Ezzel is biztassuk. „Segíts neki felemelkedni! Szavaiddal kelts benne hitet. Igyekezz erősíteni jellemének minden kedvező vonását! Tanítsd meg neki, hogyan indulhat el felfelé! Mondd el, hogyan vívhatja ki embertársai megbecsülését! Segíts neki felismerni Istentől kapott, de eddig nem kamatoztatott képességeinek értékét!” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, Munkálkodás az iszákosokért c. fej.)

– Buzdítsuk mindazokat a másokért végzett szolgálatra, akik őszinte szívvel maguk mögött hagyták az italt. Adjunk nekik valamilyen feladatot, amellyel segíthetnek másoknak is a függőség nyomorából kiemelkedni.

– Próbáljunk nekik munkát szerezni és ne hagyjuk, hogy fizetség nélkül várják el másoktól, hogy élelmet, szállást, ruhát adjon nekik. Ez erősíteni fogja az önbecsülésüket és hozzásegíti őket a függetlenedéshez. Emellett a munkának óriási szerepe van a kísértésekkel szembeni győzelemben.

– A legnagyobb segítség, ha helyes Istenképet építhetünk fel a betegben. A megtérés, a megszentelődés útján járás a legtökéletesebb védelem és biztonság a bűnnel és kísértésekkel szemben.

5 Miért fontos a küzdelem a családtagokért? Milyen tanácsokat adhatunk nekik?

- „Minden fej beteg, és minden szív erőtlen.” (Ésa 1,5)
- „...a szelídség nagy bűnöket lecsendesít.” (Préd 10,1)
- „Te kövess engem!” (Jn 21,22)

.....

.....

.....

Egy szenvedélybeteggel való együttélés biztosan megbetegíti a hozzátartozókat is. Majdnem minden esetben súlyos társfüggés alakul ki, ami miatt szinte lehetetlen a gyógyulás a szenvedélybeteg számára is. Nem tudunk most részletesen kitérni erre a jelenségre, csupán néhány gyakorlati tanácsot sorolunk fel itt is. Az előző kérdésnél említettük már, hogy mit lehet tenni. Most vegyük számba azokat a magatartásformákat, amelyeket mindenképp kerülni kell (az idézetek az ún. AA-nagykönyvből származnak):

– *Neheztelés*

„A másik érzés, amit valószínűleg lelkünk mélyén rejtegetünk, a neheztelés, hogy a szerelem és a hűség nem tudta férjünket kigyógyítani az alkoholizmusból.”

– *A betegnek való alárendelés (végtelen önfeláldozás)*

„Ne engedje, hogy férje italozása megrontsa az ön viszonyát gyermekeivel és barátaival.”

– *Kioktatás*

„Ne törjön pálcát alkoholista férje fölött, bármit mond vagy tesz is. Hiszen ő csak egy beteg ember, aki nem képes ésszerűen gondolkodni.”

– *Megmentő szerep*

„Ne élje bele magát abba, hogy megváltoztatja a férjét. Valószínűleg úgysem fog sikerülni, bármilyen elszántan is próbálja.”

– *A téma túlzott kerülése, szőnyeg alá söprése*

„Ha férje iszákos, akkor önt valószínűleg aggasztja, hogy mit gondolnak mások, ezért nem szívesen találkozik a barátaival. Egyre jobban visszahúzódik, és azt hiszi, hogy mindenki arról beszél, milyen állapotok uralkodnak maguknál. Az ivás témáját még a saját szüleivel is kerüli. Azt sem tudja, mit mondjon a gyerekeknek. Amikor pedig férje rossz állapotban van, ön remegve bezárkózik, és azt kívánja, bárcsak sose találták volna föl a telefont. Úgy gondoljuk, fölösleges ennyire szégyenkeznie. Bár nem kell részletesen kiteregetnie a férje dolgait, nyugodtan elmondhatja a barátainak a betegség természetét. Arra viszont vigyáznia kell, nehogy kínos helyzetbe hozza férjét, vagy ártson neki.”

– *Állandó kritizálás*

„Nem azt mondjuk, hogy minden esetben értsen egyet a férjével, ha valóban véleménykülönbségről van szó. Csupán arra vigyázzon, ne ellenkezzen vele neheztelő vagy kritizáló szellemben.”

– *Túlzott elvárások*

„Férje tudja, hogy többel tartozik önnek, mint a józansággal. Jóvá is akarja tenni a dolgokat. Mégse várjon azonban túl sokat.”

– *Türelmetlenség, féltékenység*

„A félelem vagy türelmetlenség legcsekélyebb jele is csökkentheti férje felépülési esélyeit. Egy gyöngye pillanatában az ön ivócimborákkal szembeni ellenszenvét esztelenül triviális ürügyként használhatja fel ivásához.”

– *Szemrehányás*

„Nem szabad neki szemrehányást tenni. Lehet, hogy soha nem lesz újra annyi pénze, mint régen volt. Az okos család inkább azért becsüli, amivé lenni akar, nem pedig azért, amit szerezni próbál.” „Szemrehányással még egyetlen embert sem sikerült jó útra vezetni.” (Ellen G. White) „Az örültség nem más, mint ugyanazt tenni újra és újra, és várni, hogy az eredmény más legyen.” (Albert Einstein)

– *Magára venni az érzelmi zsarolást*

A szenvedélybeteg sokszor a családtagokat hibáztatja és okolja a függőségéért. Valójában csak ürügyet keres arra, hogy szenvedélyének élhessen!

– *Haragra, ingerültségre okot adni*

Az így keletkező feszültség is oda vezet, hogy a szerrel nyugtassa le magát a beteg, illetve ürügyet szolgáltat a szerhasználatra.

A családtagok lelkigondozása a vigasztalás és bátorítás mellett tehát abból áll, hogy segítünk nekik a fentiekben felsorolt magatartásformákkal való szembesülésben (amennyiben ez még nem történt meg), azok megértésében, és támogatjuk őket a beidegződött káros viselkedési és gondolkodási mintákból való szabadulásukban, hogy alkalmas és hathatós támasza lehessen a melléte álló szenvedélybetegnek! Sokszor épp az indítja el a szenvedélybetegtet a gyógyulás felé, amikor a hozzátartozó elkezd újra egészségesen viselkedni, vagyis amikor elkezd a szenvedélybetegtől érzelmi és lelki értelemben is nem függő módon élni.

6 Van-e teljes gyógyulás a szenvedélybetegségekből? Ha igen, hogyan lehetséges a valódi szabadulás?

- „Nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magaságban vannak.” (Eféz 6,12)
- „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.” (Jn 8,36)
- „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen.” (Mt 26,41)

.....

.....

Léteznek kórházi, gyógyszeres kezelések, amelyek azonban igen kis hatékonysággal működnek. Ennek ellenére nem kell mereven elzárkózni ettől a lehetőségtől sem, alkalomadtán segítséget jelenthet. Nagyobb hatásfokkal működnek a különböző rehabilitációs intézmények, de ezekben sem gyógyul meg mindenki. Külön említést kell tennünk az ún. 12 lépéses mozgalmakról, amely az Anonim Alkoholisták (AA) önkéntes mozgalmával indult. Ennek mintájára mára sok hasonló csoport jött létre. Ilyen például a Narcotics Anonymus (NA), azaz a drogfüggők anonim csoportja, vagy a CoDA, a társfüggők anonim csoportja. De létezik az Al-Anon is, az alkoholisták hozzátartozóinak anonim mozgalma. Nagyon sok embernek segítettek már ezek az önszerveződő csoportok.

Mindazonáltal tudnunk kell, hogy valódi szabadulás egyedül Isten által lehetséges. Nem a csoportok, nem a rehabilitációs módszerek gyógyítanak, hanem maga az Isten avatkozik közbe! A függőségek olyan mélyen járják át a természetünket, gondolkodásunkat, érzésvilágunkat, hogy abból emberi módszerekkel szabadulni lehetetlen. Arról nem is beszélve, hogy nagyon sok esetben valóságos démoni erők állnak a háttérben. *Erősebb fegyveresre* van tehát szükségünk a valódi szabadság elnyeréséhez. Természetesen van olyan, hogy valaki nem hívő és mégis valódi szabadulást él meg például egy anonim csoportban. A Biblia alapján azonban tudhatjuk, hogy az ilyen esetekben is Isten áll a szabadulás mögött.

Fontos még megjegyeznünk, hogy van ugyan valódi és teljes gyógyulás, de a végső szabadítás Jézus második eljövetelekor történik meg, amikor Megváltónk újjáteremti majd a testünket. Aki megszabadult egy szenvedélyétől, annak soha nem szabad elfelednie, hogy a test „emlékszik”, s bármikor visszaeshet, ha nem figyel és nem vigyáz. Jó esetben ez a gondolat nem mint Damoklész kardja lebeg az ember feje felett, de a reális önismeret életet menthet.

Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.

- Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.

Szolgalat a fogyatékossgal élőkért

1 Milyen látásmód a feltétele annak, hogy a fogyatékossgal élők segítségére lehessünk? Milyenek vagyunk mindnyájan Isten szemében, akkor is, ha kiváltságunk, hogy testi fogyatékossgal nélkül élhetünk?

- „Nem tudod, hogy nyomorult, szánandó, szegény, vak és mezítelen vagy.” (Jel 3,17)
  - „[Ezen a földön] az egyenetlen meg nem egyenesíthető, és a fogyatkozás meg nem számlálható.” (Préd 1,15)
  - „Minden fej beteg, és minden szív erőtlen.” (Ésa 1,5)
  - „Mert kicsoda különböztet meg téged? Mid van ugyanis, amit nem kaptál volna? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekszel, mint ha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7)
- .....
- .....
- .....

Ép, egészséges emberek is sokféle fogyatékossgal láthatnak meg magukban, ha belenéznek a Biblia tökéletes tükrebe (Jak 1,22–25). Igaz, hogy mindenekelőtt lelki jellegű fogyatkozások és hiányosságok azok, amelyekre a Biblia kijelentései felnyitják a szemünket. Ezek mellett azonban kevésbé látványos testi fogyatkozások és betegségek is terhelnek sokakat és szenvednek miattuk. S azok, akiknek jobb az egészségi állapotuk, ebben csak okot találhatnak arra, hogy ezért is hálát adjanak Istennek.

Önmagunk bibliai értékelésével – lelki és sok esetben testi el-
esetttségünkkel is – igazán szembesülve nem fogunk abba a hibá-
ba esni, hogy a fogyatékossgal élő embertársaink fölé helyez-
zük magunkat. Ezt ők azonnal érzékelik, és csakis így teremthet-
jük meg az alapot ahhoz, hogy igazán a segítségükre lehessünk.

Meg kell szabadulnunk mindattól az előítélettől, lelki gögtől,
az egészséges ember leereszkedő mozdulatától, ami megakadá-
lyoz minket abban, hogy valóban őszintén, teljes figyelmünkkel
tudjunk rosszabb helyzetben lévő embertársainkhoz viszonyulni.

2 Mi a magyarázat arra, hogy fogyatékossgal születnek
emberek, vagy sérültté lesznek valamilyen baleset vagy
betegség következtében? Miért van a rossz és a szenvedés
a világunkban? Milyen válaszokat adhatunk ezekre a nehéz
kérdésekre, amelyeket nekünk is feltehetnek?

- „Kérdezték őt [Jézust] tanítványai, mondván: Mester, ki vétke-
zett, ő vagy az ő szülei, hogy vakon született? Felelt Jézus: Sem
ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem hogy nyilvánvalóvá le-
gyenek benne az Isten dolgai.” (Jn 9,1–3)
- „A gazda szolgái pedig előállván, mondták neki: Uram, avagy
nem tiszta magot vetettél-e a te földedbe? Honnan van azért
benne a konkoly? Ő pedig mondta nekik: Valamely ellenség
cselekedte azt.” (Mt 13,27–28)
- „Most tükör által homályosan látunk,* akkor pedig színről
színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig
úgy ismerek majd, amint én is megismertettem.” (1Kor 13,12)

.....
.....

---

* Az ókorban használatos fémtükörről van szó.

„A betegség, a szenvedés és a halál az ellenséges hatalomtól származik. Sátán pusztít, Isten gyógyít.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lányomán*, 68. o.)

„A zsidók általánosan hitték, hogy a bűn ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget büntetésnek tekintettek, mondván, hogy a szenvedő vagy szülei valamilyen rossz cselekedetet követtek el. Igaz, hogy minden szenvedés Isten törvényének áthágásából származik, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, minden bűnnek és következményének szerzője, arra vette rá az embereket, hogy a betegséget és halált Istentől származónak tekintsék – büntetésnek, melyet Ő önkényesen kiró a bűn ellenében. Ezáltal akit súlyos betegség vagy szerencsétlenség sújtott, annak még azt a terhet is cipelnie kellett, hogy nagy bűnösnek tekintették. Isten ennek elejét akarta venni egy tanítással. Jób története megmutatta, hogy a szenvedéssel Sátán sújtja az embert, Isten pedig uralja azt kegyelmi szándékból. Krisztus tanítványai is osztoztak a bűn és szenvedés kapcsolatáról alkotott zsidó felfogásban. **Jézus kijavította tévedésüket, de nem magyarázta meg az emberi szenvedés okát, hanem elmondta a következményeket.**” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 398–399. o.)

A rossz és a szenvedés jelenlétét minden ember érzékeli a világban. Ezért sokan kételyekkel és ellenérzésekkel fogadják a bizonyágtételt Isten jóságáról, erkölcsi jellemének tökéletességéről, amíg nem tisztázódik előtte, hogy vajon felelős-e Ő mindezzért, tőle származnak-e ezek a dolgok. A rossz létezése sötét árnyat vet Istenre. S ha már értjük azt, hogy Tőle csak jó származik (1Móz 1,31; Jak 1,17), s hogy a világunkban jelenlévő szenvedés Isten és ember nagy Ellensége munkájának a következménye, akkor a következő nagy kérdés az, hogy a szerető és mindenható Isten miért engedi meg Sátán pusztító tevékenység-

gét és károkozását az életünkben. A Biblia alapján elmondhatjuk, hogy Isten, ha meg is engedi, mindig jóra fordítja az életünkben az Ellenség támadásait (1Móz 50,20; 1Sám 24,16; Zsolt 33,10–11, Rm 8,28). Azonban elbizakodottság lenne azt állítani, hogy mindig azonnal értjük, hogyan történik ez az életünkben. Ezért van szükség arra, hogy „alázatosan járjunk a mi Istenünkkel” (Mik 6,8). Lehet, hogy csak évek vagy évtizedek után értünk meg valamit abból, ami velünk történt (vö. Jn 13,7), sőt az sem zárható ki, hogy majd csak az Isten országában, ha méltókká tételünk arra, hogy ott lehessünk. Jézus egyik legnagyobb ígérete hogy, „azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről” (Jn 16,23).

„Már most örvendezhetünk annak, hogy ott világos lesz mindaz, ami itt talányos volt számunkra Isten gondviselésében, világos magyarázatot kapunk majd a nehezen érthető dolgokra, tökéletes és szépséges összhangot látunk ott, ahol véges elménkkel csak zűrzavart, megghiúsult terveket láthatunk.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 98. o.)

3 Milyen szerepe van a segítőknek a különböző fogyatékosággal élők mellett? Mire kell ügyelniük, miközben másokon segítenek?

- „Némelyeket rendelt Isten az egyházban először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadszor tanítókul; azután csodatévő erőket, aztán gyógyításnak ajándékait, gyámolokat, kormányokat, nyelvek nemeit.” (1Kor 12,28)
- „Ajánlom pedig nektek Fébét, a mi nénénket, aki a kenkreabeli gyülekezetet szolgálja. Fogadjátok őt az Úrban szentekhez illelendően, és legyetek mellette, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokak pártfogója volt, nekem magamnak is.” (Rm 16,1–2)

- „Felelt neki a beteg: Uram, nincs emberem...” (Jn 5,7)
- „A vaknak én szeme voltam, és a sántának lába.” (Jób 29,15)

.....

.....

A „gyámol” (az, aki gyámolít, gondoz, ápol valakit, törődik vele) régies kifejezés, az eredeti bibliai fogalom *segítségnyújtást, támogatást, felkarolást, pártfogolást* jelent. Ez is olyan szolgálat, amelyet minden kereszténynek gyakorolnia kell a felebaráti szolgálat egyetemes parancsa értelmében. Egyesekben azonban különleges érzékenységet és készséget tud kifejleszteni Isten Lelke e szolgálat betöltésére. Azok a hívők, akik ezzel a lelki ajándékkal rendelkeznek, „irgalmas szeműek” (Péld 22,9), mindjárt felfedezik embertársaik testi-lelki szükségleteit, és habozás nélkül a segítségükre sietnek. S milyen jó, hogy név szerint olvashatunk Fébéről, aki az őskeresztény gyülekezetben volt „sokak pártfogója” (Rm 16,2).

Isten áldozatkészséget, találékonyságot, bölcsességet fejleszt ki a segítőkben, hogy alkalmas módon tudjanak segíteni. Míg mások talán meg sem látják a bajt, vagy tétováznak, hogy mit is kellene tenniük, ők már tevékenyek a legmegfelelőbb segítségnyújtásban, akár maguk adnak vagy tesznek valamit, akár megszervezik a segítségnyújtást mások bevonásával.

A fogyatékossgal élő emberek kiszolgáltatottságban, bezártóságban és sok esetben még kisebbségben is élnek. A bethesda-i beteg segélykiáltása – „*Uram, nincs emberem!*” – a részükről sajnos a mai napig hallható. Az egészségben szegény ember sajnos nem fogy ki a földről (5Móz 15,11), ők mindenkor velünk lesznek (Mt 26,11), ezért mindig szükség lesz a segítők munkájára.

Jób végezte ezt a szolgálatot: „*A vaknak én szeme voltam, és a sántának lába*” – így szól vallomása (29,15). Ebben a szép megfogalmazásban tanítás rejlik. A segítő szinte a szükségben lévő ember részévé lesz, egy idő után már előre ismeri a gondolatát. S a segítő nem több lesz, csak az, amire a sérült embernek szüksége van: a

szeme, a lába. Élete minden problémáját sajnos nem tudja megoldani. Ezzel a segítőknek is tisztában kell lennie. A segítők szerepéről talán nem lehet többet, szebbet mondani az alábbi versnél, amelyet egy sajnos már nem élő, mozgássérült hölgy írt:

„Áldott, aki türelmesen meghallgatja nehézkes szavunkat, mert így rájövünk, hogy ha kitartóak vagyunk, meg tudjuk értetni magunkat.

Áldott, aki nem szégyell nyilvánosan mutatkozni velünk, és nem törődik a ránk bámuló idegenekkel, mert társaságában megkönnyebbülés az életünk.

Áldott, aki sohasem siettet, és ezerszer áldott, aki nem veszi ki a munkát a kezünkből, hogy megcsinálja helyettünk, mert sokszor csak időre van szükségünk, s nem segítségre.

Áldott, aki mellettünk áll, amikor valami újba kezdünk, mert számára hibáink eltörpülnek az eredményeink mellett.

Áldott, aki a segítségünket kéri, mert a legnagyobb szükségünk arra van, hogy szükség legyen ránk.

Áldott, aki mindezen cselekedeteivel bizonyítja számunkra, hogy nem a sorvadtt izomzatunk, nem a sérült idegrendszerünk tesz minket egyénivé, hanem énünk, melyet Isten adott, és amelyből semmi gyöngesség nem von le semmit.

Áldottak mindazok, akik tudják, hogy én is ember vagyok, s nem várják el tőlem, hogy szentként viselkedjem csak azért, mert sérülten születtem.

Áldottak mindazok, akik kérés nélkül is megértének minket.

Áldottak mindazok, akik elfelejtik testem tökéletlenségét, és csak a lelkemet látják.

Áldottak mindazok, akik teljes embernek látnak, egyedülinek és egésznek, s nem csak egy roncsnak, a Teremtő tévedésének.

Áldottak mindazok, akik olyannak szeretnek, amilyen vagyok, s nem gondolnak arra, hogy milyen lehettem volna.

S áldottak az én barátaim, akikről függök, mert ők az én életem tartalma és öröme.”

4 Mit kell tudatosítani magában mindenkinek, aki a fogyatékossgal élő emberek szolgálatára vállalkozik?

- „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nélkülem semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5)
  - „Az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Eféz 2,10)
- .....
- .....
- .....

A fogyatékossgal élő emberek szolgálata nem könnyű feladat. Komoly erőfeszítéseket igényel a segítőtől – időt, fizikai és lelki erőt. S a hívő segítők a testi szükségletek betöltése mellett a lelki szükségletek betöltéséért is munkálkodnak. A kettő nyilvánvalóan összefügg – a testi szükségletek betöltése készít utat a lelki szükségletek felélesztéséhez és betöltéséhez, ahhoz, hogy a fogyatékossgal élő embert Istenhez tudják vezetni. Akik ebben a munkában részt vesznek, azok mélyen átérzik Istentől való függésüket, felismerik, hogy az Istennel való élő kapcsolat nélkül semmi – Isten szemében elfogadható – jót sem tehetnek (Jn 15,5). Érzik annak szükségességét, hogy Isten vezesse őket, s ők naponta felismerjék az Isten által számukra előre elkészített szolgálatokat (Eféz 2,10). Csak azt adhatják át, amivel ők maguk is rendelkeznek, s minden ember más és más megközelítést kíván ahhoz, hogy segítséget tudjanak nyújtani számára.

„Krisztus a hatalmas központ, minden erő forrása. Tanítványai tőle kapják, amire szükségük van. A legértelmesebb, lelki gondolkodású ember is csak annyit használhat fel, amennyit

kap. Magától nem töltheti be a lelki szükségleteket. **Csak azt oszthatjuk szét, amit Krisztustól kapunk, és aszerint kaphatunk, ahogyan másoknak adunk. Ha szüntelenül adunk, szüntelenül kapunk is, és minél többet adunk, annál többet kapunk. Így állandó a hitünk; bízhatunk, kaphatunk és adhatunk.**” (Ellen G. White: *Isten csodálatos kegyelme*, július 24.)

„Nem tudjuk átadni másoknak azt, amivel magunk sem rendelkezünk. Csak Krisztus iránti odaadásunk és megszentelődésünk arányában tudunk az emberiség áldására és fölemelésére lenni. Ha nincs tényleges szolgálat, sem valódi szeretet, ha nincs valóságos lelki életünk, akkor másokat segítő erővel sem rendelkezünk. Ha nincs kapcsolatunk a mennyyel, Krisztus illata sincs az életünkben. Ha a Szentlélek nem tud felhasználni minket olyan eszközökként, akiken át az igazságot hirdetheti a világnak, amint az Jézusban van, akkor olyanok vagyunk, mint az ízét vesztett, értéktelen só. Krisztus kegyességének hiányával azt bizonyítjuk a világnak, hogy nincs megszentelő ereje az igazságnak, melyben állítólag hiszünk. Így, ami befolyásunkat illeti, hatástalanná tesszük Isten igéjét. A szívünket betöltő szeretet biztosan kiárad másokra, nem azért, mert kedveznek nekünk, hanem mert a szeretet cselekedetünk rugója. A szeretet jobbá teszi a jellemet, igazgatja, javítja ösztönzéseinket, lecsillapítja az ellenségeskedést, nemesíti hajlamainkat. A szeretet olyan tágas, mint a mindenség, és az angyalok tevékenységével áll összhangban. Ha ezt ápoljuk szívünkben, megédesíti egész életünket, és áldást áraszt a körülöttünk levőkre is.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 45–46. o.)

„Isten az egyedüli gyógyító. A testi-lelki beteg lássa meg Krisztusban a helyreállítót. »Mert én élek – mondja Jézus –, ti is élni fogtok« (Jn 14,19). Ez az az élet, amelyet meg kell ismertetnünk a betegekkel.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 169. o.)

5 Mit kapnak azok a segítők, akik részt vesznek a fogyatékossggal élő emberek szolgálatban? Mi mindent tanulhatnak tőlük és egyúttal Istentől is szolgálatuk során?

- „A mással jót tevő ember bővelkedik; és aki mást felüdít, maga is üdül.” (Péld 11,25)
  - „Kicsoda az, aki úgy tanítson, mint Ő?” (Jób 36,22)
- .....
- .....
- .....

A segítők egybehangzó tapasztalata, hogy sokkal többet kapnak a fogyatékossggal élő emberek szolgálatára, mint amit ők adni tudnak nekik. Sokan közülük rendkívül hálásak a rájuk fordított időért, türelemért és erőért, s valóságos „szeretet-áramban” részesítik a segítőiket. A hála megtapasztalása mellett azonban sokat lehet tőlük tanulni is. S ha erre a segítők nyitottságot mutatnak, akkor Isten is tanítja őket (Jób 36,22), miközben mások segítségével fáradoznak. Vegyük sorra – fontossági sorrend nélkül –, hogy mi mindent tanulhatunk a fogyatékossggal élőktől:

Az élet szeretete – „Ajándékként kapott kincs az életem.” Ezt olyan valaki írta, akit etetni, itatni kellett, teljes ellátásra szorult. Ez a gondolkodásmód sok tekintetben megszégyenítő az „egészségesek” szemléletére nézve, arra, ahogyan ők gondolkodnak az életről.

A mozgás öröme – Mozgássérültek, a korlátozott lehetőségeikhez képest, nagyra értékelik azt, hogy mozoghatnak, kirándulhatnak, kimozdulhatnak a természetbe.

Az öröm sugárzása – Feltűnő és sokszor váratlan az, amilyen sugárzó örömet tapasztalhatunk a részükről, számunkra talán indokolatlanul, tekintettel a helyzetükre (vö. Fil 4,4).

Kérni tudás – Megtanulták ezt a lelki magatartást, amire az Ige az „egészségeseket” is felszólítja (vö. Mt 7,7–11).

A függőség átérzése – A segítőtl való teljes függésük Istentől való függőségünk átérzését juttathatja eszünkbe (vö. Ésa 26,3).

Kitartás, akarat erő – Különösen azoknál figyelhető meg, akik valamilyen baleset folytán veszítették el az egészségüket.

Leleményesség – Ahogyan megértetik magukat kommunikációs nehézségek esetén.

A hálás lelkület – Többen közülük elsajátították ezt a lelkületet, szinte mindenkihez van egy jó szavuk, akikkel találkoznak. Hálásak a számunkra kis dolgokért is. Ebből megtanulhatjuk azt, hogy valójában nincsenek is kis dolgok.

Elfogadás – Megtanulhatjuk tőlük a helyzetünk elfogadásában rejlő áldásokat, azt, hogy bármilyen nehézségek közepette is elégedettek legyünk, békességünk legyen (vö. Fil 4,11–13).

Egészséges humor – Meglepő módon a fürdőszoba és a WC a legvidámabb helyekké válnak a segítő tapasztalatlansága és ügyetlenkedései közepette, mert maguk a fogyatékosággal élők humorosan fogják fel ezeket a helyzeteket.

Nyitottság az emberek felé – A legtöbb közülük nem menekül önsajnálathoz, hanem az emberek felé fordulnak, megpróbálják a legjobbat, a legtöbbet kihozni a helyzetükből, és sokan teljes és hasznos életet élnek!

Egy kínai tanmese emlékezetes képpel mutatja be a fogyatékosággal élők szolgálatában rejlő áldásokat. Kínában egy vízhordónak volt két nagy cserépedénye. Annak a botnak egy-egy végén lógtak, amit a nyakában viselt. Az egyik edényen volt egy repedés, míg a másik tökéletes volt és mindig teljes adag vizet szállított. A pataktól a házig tartó hosszú séta végén a megrepedt edény már csak félig volt vízzel. Két teljes évig így ment ez. Mindennap a vízhordó csak másfél edény vizet szállított a házba. Természetesen a tökéletes edény büszke volt a teljesítményére, hisz tökéletesen csinálta. De a szegény törött cserép szégyellte a tökéletlen-

ségét, és nyomorultnak érezte magát, hogy csak feleannyit tudott teljesíteni. A két év keserűség után egyik nap megszólította a víz-hordót a pataknál: „Szégyellem magam, mert a víz szivárog egész úton hazafelé.” A vízhordó így válaszolt a cserépnek: „Észrevetted, hogy a virágok az ösvényen csak a te oldaladon teremnek, s nem a másik cserép oldalán? Ez azért van így, mert én mindig tudtam a hibádról, és virágmagot szórtam az ösvénynek erre az oldalára. Mindennap te locsoltad őket, amíg visszasétáltunk. Két éve leszedem ezeket a gyönyörű virágokat, hogy az asztalt díszítsem velük. Ha nem lennél olyan, amilyen vagy, akkor ez a gyönyörűség nem ragyogná be a házamat.”

Mindannyiunknak megvan a saját különleges hibája. Mindannyian törött cserépedények vagyunk. De ezek a törések és hibák, amelyek mindannyiunkban megvannak, Isten kegyelme folytán jóra fordulhatnak, szépséget hozhatnak létre, olyan gyümölcsöket teremhetnek, amelyekre nem is gondolnánk. El kell fogadnunk mindenkit olyannak, amilyen, s a jót meglátni másokban.

6 Milyen bibliai ígérekkel bátoríthatjuk azokat, akiknek valamilyen fogyatékossgal kell leélniük az életüket, de a Biblia már tekintélyt jelent számukra? Mit tehetünk azért, hogy az emberi szenvedés és nyomorúság jeleneit si-etessük a befejezés felé?

- „A mi országunk a mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk. Aki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.” (Fil 3,20–21)
- „Erősítsétek a lankadt kezeket, és szilárdítsátok a tántorgó térdeteket. Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljetek! Íme, Istenetek igazságszolgáltatásra jön, az Isten, aki megfizet, Ő jön, és megszabadít titeket! Akkor a vakok szemei

megnyílnak, és a süketek fülei megnyíttatnak. Akkor ugrándozik, mint szarvas, a sánta, és ujjong a néma nyelve.” (Ésa 35,3–6)

- „Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban. Elvettetik gyalázottságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.” (1Kor 15,42–43)
  - „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népek; és akkor jön el a vég.” (Mt 24,14)
- .....
- .....
- .....

„Az igazak az örök ifjúság frissességével és elevenségével támadnak fel. Isten kezdetben nem csak a maga jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtetten az embert. A bűn azonban eltorzította Isten képmását, és majdnem kitorzolta az emberből. De Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Ő át fogja változtatni a mi nyomorúságos testünket, és hasonlónak teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó, romlandó test, amelyet eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletes, szép és halhatatlan lesz. Minden fogyatékoság és rútság a sírban marad. A rég elvesztett Édenbe – az élet fájához – visszavitt üdvözültek növekedni fognak, mígnem elérik kezdetben kapott méltóságteljes magasságukat. A bűn átkának utolsó maradványa is eltűnik, és Krisztus hű gyermekei »az Úrnak, a mi Istenünknek« szépségét fogják viselni, és testben, lélekben, értelemben Uruk tökéletes hasonmását fogják tükrözni. Ő, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha meg nem értett, csodálatos üdvösség!” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem / Korszakok nyomában*, 573. o.)

„Világunk egy nagy kórház, telve a nyomor tragédiáival, amelyeknél még gondolatban sem szívesen időzünk. Ha felismernénk úgy amint van, elviselhetetlen lenne számunkra. Isten azonban mindezt átérzi, ezért a bűn és következményeinek eltörlése érdekében szeretett Fiát adta, és a **Vele való együttműködés által hatalmat adott nekünk arra, hogy a nyomorúság jeleneit a befejezéshez vigyük.** »Az Isten országának ez az evangéliuma hirdette-tik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.« (Mt 24,14)” (Ellen G. White: *Előtted az élet/ Nevelés*, 262. o.)

„Nem az Isten akarata volt, hogy Krisztus eljövetele így késsen. Isten nem tervezte, hogy népe, Izráel, negyven évig a pusztában vándoroljon. Azt ígérte, hogy közvetlenül Kánaán földjére fogja vezetni őket, és szent, egészséges, és boldog néppé teszi őket. De azok, akikhez az ígélet először szólt, nem mehettek be »hitelenség miatt« (Zsid 3,19). Szívüket bosszankodás, lázadás és gyűlölet töltötte el, s így Isten nem teljesíthette hozzájuk intézett ígéletét. A negyven évig tartó hitelenség, panaszkodás és lázadás kizárta az ősi Izráelt Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltették a modern Izráel bejutását a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretei voltak a hibásak. **Az Úr hitvalló népe körében megnyilvánuló hitelenség, világiasság, szentségtelenség és vizálykodás azok, amik ebben a bűnös és fájdalmas világban tartanak hosszú éveket.**” (Ellen G. White: *Szemelvények I. kötet*, 62. o.)

---

*Az e heti adomány a nyári Biblia-táborokat támogatja.
– Hozzájárulás a táborok bérleti díjaihoz és költségeihez.*

Szolgalat a hajléktalanokért és a menekültekért

1 Milyen rendelkezések által gondoskodott Isten a szegényekről az ószövetségi Izráelben? Hogyan alkalmazhatók ezek a rendelkezések a szegények megsegítésében a mai, megváltozott körülmények között is?

- „A harmadik esztendőben, a tizednek esztendejében minden termésedből egészen megadod a tizedet, és adod a lévitának, a jövevénynek, az árvának és özvegynek, hogy egyenek a te kapuid között és jóllakjanak.” (5Móz 26,12)
  - „Amikor learatod aratnivalódat a te meződön, és kévét felejtesz a mezőn, ne térj vissza annak felvételére! (...) Ha olajfád termését lerázod, ne szedd le, ami még utánad marad (...), ha szőlődet megszeded, ne mezgérelj le, ami utánad marad, a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az! Emlékezzél vissza, hogy szolgálta voltál Egyiptom földjén!” (5Móz 24,19–22; 3Móz 19,9–10)
  - „A szegény és szűkölködő napszámoson ne erőszakoskodjál, akár atyádfiai, akár a te jövevényeid ők a te földeden. (...) Azon a napon add meg az ő bérét, és le se menjen felette a nap, mert szegény ő, és kívánczik az után az ő lelke.” (5Móz 24,14–15)
- .....
- .....
- .....

„Annak érdekében, hogy mindenki megjelenhessen az istentiszteleti szertartásokon, és hogy támogassák a szegényeket, második tized fizetésére is szükség volt minden jövedelemből. Az első tizedről az Úr kijelentette: »A Lévi fiainak örökségül adtam minden tizedet Izráelben.« (4Móz 18,21) A másodikról azonban így rendelkezett: »Egyed az Úrnak, a te Istenednek színe előtt azon a helyen, amelyet kiválaszt, hogy ott lakozzék az Ő neve, gabonádnak, mustodnak, olajodnak tizedét, a te barmaidnak és juhaidnak első fajzását, hogy tanuljad félni az Urat, a te Istenedet minden időben.« (5Móz 14,23.29; 16,11–14) Ezt a tizedet vagy pénzbeli egyenértékét két éven át a gyülekezet sátorához kellett vinniük. Miután bemutatták Istennek a hálaáldozatot, majd egy bizonyos részt a papnak adtak, a maradékból az áldozathozó vallási ünnepséget rendezett, amelyen a léviták, a jövények, az árvák és özvegyek vettek részt. Így rendelkeztek a hálaáldozatokról és a vendégségekről az évenkénti ünnepeken, és a nép a papok és léviták társaságában lehetett, akiktől útmutatást és bátorítást kaphattak Isten szolgálatára.

Minden harmadik évben azonban otthon kellett felhasználni a második tizedet a szegények és a léviták javára, amint Mózes megparancsolta: »Hogy egyenek a te kapuid között és jóllakjanak.« (5Móz 26,12) Ez a tized alapot teremt a szeretet és a vendégszeretet gyakorlására.

Isten törvénye a föld termésének egy részére jogosította a szegényeket. Ha például valaki éhezett, joga volt szomszédjának földjéről, kertjéből vagy szőlőjéből gabonát, gyümölcsöt szedni, hogy éhségét csillapítsa. Ezzel az engedéllyel összhangban téptek kalászt Jézus tanítványai, amikor a gabonátlákon mentek át szombatnapon. A termőföldek, gyümölcsös- és szőlőskertek utószedésének joga (böngészés, tarlózás) a szegényeket illette.

További rendelkezések is születtek a szegények érdekében. A mózesi törvényeket Isten kívánalmainak elismerése

után leginkább a szegények iránti nagylelkűség, gondoskodás és vendégszeretet lelkülete jellemzi.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 475–476. o.)

2 Milyen további intézkedések akadályozták meg Izráelben a nép egyes tagjainak teljes elszegényedését, hajléktalanná válását?

- „Hat esztendeig vesd be a te földedet és takard be annak termését. A hetedikben pedig pihentesd azt, és hagyd úgy, hogy egyék meg a te néped szegényei; ami pedig ezektől megmarad, egye meg a mezei vad. Ekképpen cselekedjél szőlőddel és olajfáddal is!” (2Móz 23,10–11)
- „Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt (...) a ti egész földeteken, és szenteljétek meg az ötvenedik esztendő, és hirdesetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza ki-ki az ő birtokát, és térjen vissza ki-ki az ő nemzetségéhez!” (3Móz 25,9–10)

„Minden hetedik esztendőben különleges rendelkezés vonatkozott a szegényekre. A szombatév, ahogyan nevezték, az aratás befejeztével kezdődött. A betakarítást követően nem volt szabad vetni, sem tavasszal a szőlőt megmeteszeni, nem várhattak sem aratást, sem szüretet. Ami művelés nélkül termett a földeken, abból mindenki ehetett, de csűrbe senki sem takaríthatott. Ennek az évnak a hozamát egészen a jövevényeknek, árváknak, özvegyeknek és a mezei vadaknak kellett meghagyni (2Móz 23,10–11; 3Móz 25,5). A szombatév megtartása a földnek és népnek egyaránt áldására volt. A talaj egyévi pihenés után sokkal bő-

vebben termett. Az emberek szabadabbá váltak a sürgető mezei munkáktól, és míg egyéb munkájukat végezhettek ez idő alatt, mindnyájan kiadósabb pihenést élvezhettek, erőt gyűjthettek a következő években rájuk váró feladatokhoz. Több idejük volt az elmélkedésre és imádságra, valamint arra, hogy megismerkedjenek az Úr tanításaival és elvárásaival, s családjaikat is tanítsák.

A szegények számára a hetedik esztendő az adósság elengedésének éve volt. A héberek utasítást kaptak, hogy szűkölködő atyafiaikat minden időben segítsék, kamatmentes kölcsönt nyújtva nekik. Kifejezetten tilos volt a szegényeknek uzorára kölcsönözni. »Ha a te atyádfia elszegényedik, és keze erőtlenné lesz melletted, segítsd meg őt, akár jövevény, akár zsellér, hogy megélhessen melletted. Ne végy őtöle kamatot vagy uzorát, hanem félj a te Istenedtől, hogy megélhessen melletted a te atyádfia. Pénzedet ne add néki kamatra, se uzoráért ne add a te eleségedet.« (3Móz 25,35–37)

Hét szombatesztendő, hétszer hét esztendő után következett a nagy elengedési év – a kürtölés esztendeje. »Akkor fúvasd végig a riadó kürtöt (...) a ti egész földetekén, és szenteljétek meg az ötvenedik esztendőt, hirdessetek szabadságot a földön, annak minden lakójának; kürtölésnek esztendeje legyen ez néktek, és kapja vissza ki-ki az ő birtokát, és térjen vissza ki-ki az ő nemzetségéhez.« (3Móz 25,9–10)

A szombatévhez hasonlóan nem volt szabad a földet bevetni vagy betakarítani, és ami művelés nélkül termett, azt a szegények jogos tulajdonának kellett tekinteni. A héber rabszolgáknak bizonyos osztályát – mindazokat, akik a szombatévekben nem nyerték vissza szabadságukat – most szabadon bocsátották. De a kürtölés esztendejét az tette egészen különlegessé, hogy ekkor az idegen tulajdonba került vagyontárgyak visszatértek az eredeti tulajdonos családjának birtokába. Annak idején Isten külön parancsára a földet sors szerint osztották el. Miután a sorsvetés megtörtént, senki-

nek sem volt szabad kereskednie a birtokával, el sem adhatta, hacsak a szegénység nem kényszerítette erre. Azután, ha ő maga vagy rokona bármikor vissza kívánta váltani, a vevő nem utasíthatta el, és ha ez a kürtölés esztendejéig nem történt meg, akkor a birtok visszaszállt első tulajdonosára, vagy annak örököseire.

Az Úr kijelentette Izráelnek: »A földet pedig senki el ne adja örökre, mert enyém a föld, csak jövevények és zsellérek vagytok ti nálam.« (3Móz 25,23) Meg kellett érteniük, hogy Isten a jogos tulajdonos, a föld eredetileg az Ő birtoka, és az az akarata, hogy különös tekintettel legyenek a szegényekre és szerencsétlenekre. Azt is meg kellett érteniük, hogy a szegényeknek ugyanannyi joguk van egy helyhez Isten világában, mint a gazdagabbaknak.

Ilyen intézkedéseket fogatosított a mi kegyelmes Teremtőnk, hogy enyhítse a szenvedést és reményt hozzon, megcsillantsa a napfény egy sugarát a szűkölködők és nyomorgók életében.

Az Úr féken kívánta tartani a vagyont és hatalom mértékétlen szeretetét. Nagy gonoszságok származnak abból, ha egy társadalmi osztály folyamatosan felhalmozza a vagyont, miközben a másik elszegényedik és lesüllyed. A gazdagok hatalmának korlátozása nélkül monopolhelyzet alakulna ki, és a szegényeket – bár Isten szemében minden tekintetben ugyanolyan értékesek – úgy kezelnék, mint gazdagabb testvéreik alárendeltjeit. Az elnyomás viszont a szegényebb néposztály elégedetlenségét idézné elő. Felkorbácsolná érzelmeiket, kétségbeesésbe taszítaná és mindenre elszánttá tenné őket, ami a társadalom erkölcsi romlásához vezetne, s utat nyitna a bűnözés minden formája előtt. Isten rendelkezéseinek célja a szociális egyenlőség fenntartása volt. A szombatévek és a kürtöngés esztendejének rendelkezései helyreállították azt, ami szociális és politikai téren az adott időszakban rossz irányban fejlődött.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 476–479. o.)

3 Miért lesznek közöttünk mindig szegények, hajléktal- nok és menekültek? Milyen céllal engedi ezt meg Isten?

- „Bizonyára adj neki, és meg ne háborodjék azon a te szíved, mi-
kor adsz neki, mert az ilyen dologért áld meg téged az Úr, a te
Istened minden munkádban, és mindenben, amire kezedet ve-
ted. Mert a szegény nem fogy ki a földről, azért én parancsolom
neked, mondván: Örömet nyisd meg kezedet a te szűkölködő
és szegény atyádfiának a te földeden.” (5Móz 15,10–11)
- „A szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akar-
játok, jót tehettek velük; de én nem leszek mindenkor vele-
tek.” (Mk 14,7)
- „A gazdag és szegény összetalálkoznak, mindkettőt pedig az Úr
szerzi.” (Péld 22,2)

„Isten áldásokat ígért népének, azonban nem akarta, hogy a szegénység egészen ismeretlen legyen közöttük. Kijelentette, hogy a szegény nem fogy ki a földről. Mindig lesznek olyanok népe között, akik érdekében az együttérzést, a gyengéd szeretetet és könyörületeséget gyakorolhatják. Akkoriban is – csak úgy, mint napjainkban – voltak, akiket szerencsétlenség ért, betegségben szenvedtek, vagy elvesztették vagyonukat; mégis mindaddig, amíg az izraeliták Isten utasításait követték, nem volt közöttük koldus, sem éhező. (...) Az életünk bele van szőve az emberiség sorsába, és bármit teszünk is mások hasznára és fölemelkedésére, az áldás visszahat ránk. A kölcsönös függőség törvénye hatja át a társadalom minden osztályát. A gazdag éppen úgy függ a szegénytől, mint a szegény a gazdagtól. Míg egyik osztályrészt kér az áldásokból, amelyeket Isten tehető-

sebb felebarátaikra árasztott, a másiknak hűséges szolgálatra, értelemre, fizikai erőre van szüksége, ami a szegények tőkéje.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 475–476., 479. o.)

„Miközben a világ szeretetre vágyik, s rászorol Isten népének imáira és segítségére, s arra van a legnagyobb szüksége, hogy Krisztus követőinek élete alapján ismerje fel Krisztust, Isten követőinek meg kell ragadniuk a lehetőségeket, hogy kifejezhessék szeretetüket, hathatóssá tegyék imáikat, és az isteni példaképhez hasonló jellem fejlődjön ki bennünk. Isten azért helyezte közénk a szegényeket és a szerencsétleneket, a betegeket és a szenvedőket, hogy megadja ezeket a lehetőségeket. Krisztus örökségei ők a gyülekezet számára, és úgy kell gondoskodnunk róluk, ahogyan Ő tenné. Így távolítja el Isten a salakot, így finomítja az aranyat: megadva nekünk szívünk és jellemünk elengedhetetlen művelését. Isten a közreműködésünk nélkül is elvégezhetné munkáját. Nem függ a pénzünktől, időnktől vagy tevékenységünktől. A gyülekezet azonban nagyon értékes a szemében. Ebbe a foglalatba helyezte drágaköveit, ebbe az akolba terelte nyáját. Azt szeretné, ha nem lenne sem folt, sem hiba, sem semmi efféle. Kimondhatatlan vágyakozással vágyik gyülekezetére. Ezért nyújt lehetőséget, hogy fáradozzunk érte, és úgy fogadja el fáradozásunkat, mint szeretetünk és hűségünk zálogát. (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, VI. kötet, 189. o.)

„A szegények és a gazdagok egyaránt Isten különleges figyelmének és törődésének tárgyai. Szűnne csak meg a szegénység, nem lenne módunk arra, hogy megértsük Isten irgalmát és szeretetét, nem lenne lehetőségünk megismerni könyörületes és együttérző mennyei Atyánkat.” (Ellen G. White, 83. levél, 1902)

4 Milyen erőteljes felhívásokkal és ígéretekkel kívánja Isten felébreszteni bennünk a hajléktalanok és a menekültek iránti együttérzést?

- „Hát nem ez a böjt, amit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszság bilincseit, az iga köteleit megoldjad, szabadon bocsásd az elnyomottakat, és minden igát széttépjetelek? Nem az-e, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha mezítelen látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? Akkor felhasad mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, igazságod előtted jár, az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Íme, itt vagyok.” (Ésa 58,6–9)
- „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem. Mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd neki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? Mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? Felelvén a király, azt mondja majd nekik: Bizony mondom nektek, amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiainak, énvelem cselekedtétek meg.” (Mt 25,34–40)

„Jézus azonosítja magát népe szenvedésével: Én voltam éhes, s én szomjaztam. Én vagyok az a hajléktalan. Nekem

nem volt ruhám, amit magamra ölthettem volna. Én voltam beteg, engem börtönöztek be. Amikor ti roskadásig megrakott asztalokról lakmároztatok, én éheztem nem messze tőled a kunyhóban, vagy künn az utcán. Amikor arcomba csaptátok az ajtót, pedig senki sem aludt kényelmesen bútorozott szobáitokban, nekem nem volt hova lehajtani a fejemet. Szekrényetek zsúfolva volt ruháitokkal, amikre feleslegesen szórtátok a pénzt, és amit az ínségeseknek juttathattatok volna. Mennyire rám fért volna a meleg ruha! Amikor egészségnek örvendeztetek, én beteg voltam. Balsors börtönbe juttatott, lelkileg megtört, megfosztott a szabadságtól és reménytől, ti pedig szabadon jártatok-keltetek, amerre tetszett. Milyen csodás egységet fejez ki Jézus, amely szenvedő tanítványai és közte fennáll! Teljesen a magáénak tekinti ügyünket, mintha Ő maga lenne, aki szenved. Ne feledd, önző keresztény, hogy a nyomorgó, szegény, az árva, az apátlan minden egyes semmibevétele magának Jézusnak a semmibevétele.

Ismerek olyanokat, akik, noha nagyhangú, öblös torkú hitvallók, szívük mégis annyira az önszeretetbe és önzésbe kövedett, hogy meg sem értik, miről beszélnek. Egész életükben csak magukkal gondolnak, maguknak élnek. Kizárt dolog számukra, hogy mások javára áldozzanak, hogy más kedvéért lemondjanak valamiről. El sem tudják képzelni, hogy Isten ezt várja el tőlünk. Magukat bálványozzák. Visszahozhatatlan hetek, hónapok, évek suhannak az örökkévalóságba, még sincs a mennyben feljegyzés jótetteikről, hogy mások javára hoztak volna áldozatot; hogy táplálnák az éhezőt, ruháznák a mezítelent, vagy befogadnák a hajléktalant. Nincs szívük magukhoz fogadni a jövevényt. Ha bizonyosak lennének, hogy akik igényt tartanak támogatásukra, méltók erre, akkor talán rá lehetne beszélni őket, hogy tegyenek valamit ez irányban. Holott erény rejlik abban, hogy kockázatot vállalunk. Lehet, hogy akkor angyalokat látnánk vendégül (Zsid 13,2).” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, II. kötet, 17–18. o.)

5 Milyen tanulságokkal szolgálhat számunkra Hannah More szomorú története?

- „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk. Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitünk cselédeivel.” (Gal 6,9–10)
- „A szentek szükségleteire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok.” (Rm 12,13)

.....

.....

Hannah More (1808–1868) tapasztalt misszionárius, tanár és kimagasló Biblia-ismerettel rendelkező hívő volt, aki 1866-ban fogadta el az adventhitet. Az a bánásmód azonban, amelyben a Battle Creek-i gyülekezet részesítette, mélységesen felháborította Ellen White-ot, s két alkalommal is szenvedélyes hangú feddésben részesítette emiatt a gyülekezet tagjait (vö. Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 405–414; *Bizonyságtételek*, II. köt., 100–103. o.). Hannah More nagy reményekkel érkezett a városba hittestvérei közé, akik azonban nem fogadták be, így kénytelen volt továbbutazni. Következő állomáshelyén azonban nemsokára megbetegedett és meghalt.

„More testvérnő, habár halott, mégis szól. Akik látták a gyászjelentést a *Szemlében*, mély érdeklődéssel fogják olvasni két idézett levelét. A testvérnő áldás lehetett volna bármely szombattartó családnak, amely megbecsülte volna értékét, de alszik. A Battle Creek-i és környékbeli testvéreink többet tettek volna Jézusért, mint szívélyes otthont nyújtani ennek az istenfélő nőnek a személyében. De ez a lehetőség tovatűnt. Nem volt kényelmes. Nem volt bemutatva. Idősebb volt, s talán teherré vált volna. Ilyen gondolatok rekesztették ki őt Jé-

zus állítólagos barátainak otthonából, akik várva várják közeli eljövetelét. Messzire úzték őt azoktól, akiket szeretett, azokhoz, akik elleneztek hitét, északra, a dermesztő télbe, hogy halálra fázzon. A hitvalló szombattartók önzésének és szűkeblűségének vértanújaként halt meg.

A gondviselés ez esetben ijesztő dorgálást hirdetett azok viselkedését látva, akik nem fogadták be az idegent. Holott nem is volt igazán idegen. Jó híre ismeretes volt, mégsem fogadták be. Sokan bánkódnak majd, amikor More testvérnőre gondolnak, amint Battle Creek utcáján állt, befogadásért esedezve választott népétől. S amint képzeletben követik őt Chicagóba, pénzt kéregetni az utazás költségeire, végső pihenőhelyére, s amikor a sírra gondolnak Leelenaw megyében, ahol ez a drága kivetett nyugszik, Isten könyörüljön azokon, akik bűnösök ez ügyben.

Szegény More testvérnő! Amikor meghallottuk, hogy meghalt, férjem borzalmasan érezte magát. Mindketten úgy éreztük, mintha drága anyánk, akinek társaságára szívünk mélyéből vágytunk, nincs többé. Remélem, sohasem kell elszenvednetek a lelkiismeret mardosását, melyet némelyeknek érezniük kell, akiket annyira lekötöttek ügyeik, hogy nem álltak készen felelősséget vállalni az ő bajából. Szánja meg Isten azokat, akik annyira rettegetek a rászedéstől, hogy mellőzték Krisztus egy méltó, önfeláldozó szolgáját. Urunk és tanítványai sosem mondták, hogy óvakodjunk az idegenek megvendégelésétől, nehogy hibát kövessünk el, és pórul járjunk, ha a méltatlanokról való gondoskodás nehézségét vállaljuk.

Ez nem kizárólag Battle Creekre vonatkozik. Vérzik a szívem a szombattartók közötti önzésért mindenfelé. Krisztus elment örök lakhelyet készíteni számunkra, mi mégis vonakodunk néhány napra szállást adni Őneki, kivetett szentjei személyében. Urunk elhagyta dicső otthonát, fenségét, hogy mentse az elveszettet. Szegény lett, hogy szegénysége által gazdagok lehessünk. Eltúrte a gyalázatot, hogy minket dicső-

sége emeljen, s oly lakóhelyet készített számunkra, melynek szépségéhez fogható nincs, s olyan örök lesz, mint Isten királyi széke. Akik végül győzedelmeskednek és Krisztussal ülnek trónján, azok Jézus példáját követik, s készséges, örömteli áldozatot hoznak érte szentjei személyében. Akik nem ezt választják, örök kárhozatra jutnak.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, I. köt., 410–413. o.)

6 Mit kellene még szem előtt tartania minden kereszténynek a menekültválság kapcsán, a menekültekhez való viszonyulást illetően?

- „Ha Atyának hívjátok őt, aki személyválogatás nélkül ítél, ki nek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevényiségetek idejét” (1Pt 1,17)
- „Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket...” (1Pt 2,11)
- „Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.” (Zsid 11,13)

.....

.....

.....

„Az Úr már évekkkel ezelőtt közölte velem, hogy Isten népének vizsgáznia kell e téren, vagyis, hogy otthont nyújtsonak a hajléktalannak, mivel sokan azért lesznek majd hajléktalanok, mert hisznek az igazságban. A szembeszegülés és a zaklatás sok hívőt megfoszt majd otthonától, és azok kötelessége lesz, hogy megnyissák előttük ajtóikat, akiknek van otthonuk. Nemrégiben az Úr azt adta tudtomra, hogy

Isten különösképpen próbára teszi hitvalló népét e téren. Krisztus szegény lett értünk, hogy az ő nyomora által mi lehessünk gazdagok. Azért hozott áldozatot, hogy majd hazát tudjon nyújtani azoknak, akik a világon zarándokok és idegenek csupán, akik jobb hazát keresnek, mennyei hazát. Akik a kegyelem tárgyai, a halhatatlanság örökösei, azok talán kereken vissza akarják utasítani, vagy akár húzódozni akarnak attól, hogy hajléktalanokkal és ínségesekkel osszák meg családi körüket? Mi, akik Krisztus tanítványai vagyunk, be akarjuk talán zárni ajtónkat a hajléktalanok előtt, csak mert nem ismerőseink?

Hát nincs ereje korunkban az apostol utasításának? El ne hanyagoljátok a vendégszeretetet: amikor némelyek ezt gyakorolták, tudtukon kívül angyalokat láttak vendégül (Zsid 13,2). Naponta fájdalmat okoz nekem, amikor népünk körében az önzés megnyilvánulásait látom. Döbbenetes módon hiányzik a szeretet, s az azokról való gondoskodás, akik igényt tarthatnak erre. Mennyei Atyánk álcázott áldásokat helyez ösvényünkre, némelyek mégsem nyúlnak hozzá, mert akkor kevesebbet űzhetnék kedvteléseiket. Angyalok várják, hogy megragadjuk-e a jöttetek kezünk ügyébe helyezett alkalmait; figyelik, hogy áldások leszünk-e másoknak, hogy azután ők áldhassanak meg bennünket. (...) Isten megengedi a szegénynek a szegénységet, hogy vizsgáljon, és próbára tegyen minket, hogy megérlelje, ami a szívünkben lakik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezetnek*, II. köt., 19. o.)

Az e heti adomány a szekszárdi Comenius Általános Iskolát támogatja.

Szolgálat a társadalom számkivetettjeiért

1 Kik számítottak a társadalom számkivetettjeinek a zsidó nép körében Jézus korában?

- „Közelegtek hozzá [Jézushoz] a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók pedig zúgolódtak: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.” (Lk 15,1–2)
- „Amint eltávozott, látott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Kérdezték őt tanítványai: Mester, ki vétkezett, ő-e vagy a szülei, hogy vakon született? Felelt Jézus: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei...” (Jn 9,1–3)
- „Mondták a zsidók néki: Nem jól mondjuk-e, hogy samariánus vagy, és ördög van benned?” (Jn 8,48)
- „[Péter] mondta nékik: Ti tudjátok, hogy tilalmas zsidó embernek más nemzetbelivel barátkozni, vagy hozzá bemenni, de nékem Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak közönséges vagy tisztátalan embernek.” (Ap csel 10,28)

Soroljuk fel az idézett igék alapján, hogy melyek voltak a megvetett társadalmi csoportok:

.....

.....

.....

„Senkit sem gyűlöltek jobban Palesztinában a római tisztviselők közül, mint a vámszedőt. Szüntelenül bosszantotta a zsidókat, hogy az adót idegen hatalom kényszerítette rájuk, és ez állandóan emlékeztette őket elvesztett függetlenségükre. Az adószedők nem csupán a római elnyomás eszközei voltak, hanem saját hasznukra is zsaroltak, a nép rovására gazdagodtak meg. Azt a zsidót, aki ilyen római hivatalt fogadott el, a nemzeti becsület árulójának tekintették. Mint hitehagyottat megvetették, és a társadalom söpredékéhez sorolták. (...)

A zsidók általánosan hitték, hogy a bűn ebben az életben elnyeri büntetését. Minden betegséget büntetésnek tekintettek, mondván: a szenvedő vagy szülei valami rosszat követtek el. Igaz, hogy minden szenvedés Isten törvényének áthágásából származik, de ezt az igazságot elferdítették. Sátán, minden bűn szerzője rávette az embereket, hogy a betegséget és a halált Istentől származónak tekintsék – büntetésnek, melyet Ő önkényesen kiró a bűn ellenében. Így, akit súlyos betegség vagy szerencsétlenség sújtott, még azt a terhet is hordoznia kellett, hogy nagy bűnösnek tekintették. Jézus tanítványai is osztoztak a bűn és a szenvedés kapcsolatáról alkotott ilyen felfogásban.”
(Ellen G. White: *Jézus élete*, Lévi-Máté, Az élet világossága c. feje.)

2 Hogyan viszonyult Jézus a bűnösökhöz és a vámszedőkhöz? Mit tanulhatunk ebből a saját viszonyulásunkat illetően?

- „A felfüggesztett gonosztevők közül az egyik szidalmazta őt: **Ha te vagy a Krisztus,* szabadítsd meg magadat és minket is! Felelve pedig a másik, megdorgálta őt: Istent sem féled-e? Hi-**

---

* A görög *Krisztosz* szó a héber *Messias* megfelelője, tehát a szöveg így értendő: „Ha te vagy a Messias...”

szen te is ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán, mert a mi cselekedetünk méltó büntetését vesszük, Ő pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. Ezután mondta Jézusnak: Uram, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te országodban! Felelt néki Jézus: Bizony mondom néked ma,* velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,39–43)

- „[Jézus] átment Jerikón. Ímé volt ott egy ember, akit Zákéusnak hívtak, fővámszedő volt és gazdag. Igyekezett Jézust látni, hogy ki az, de a sokaságtól nem láthatta, mivelhogy kis termetű ember volt. Ezért előrefutva felhágott egy eperfügefára, hogy Őt lássa, mert arra volt elmenendő. Mikor arra a helyre jutott Jézus, feltekintvén látta őt, és mondta néki: Zákéus, hamar szállj alá, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.” (Lk 19,1–5)

A lator megtérése történetének tanulsága:

„Az üdvözültek közül némelyek életük utolsó óráin ragadták meg Krisztust. Ezeket majd a mennyben fogják tanítani, mert halálukkor nem értették meg teljesen a megváltás tervét. Krisztus az élet vizének partjára vezeti az üdvözülteket, és feltárja előttük, amit a földön nem állt módjukban megérteni. (...) A lator komolyan kérte Jézust, mint aki megértette, hogy Jézus megmentheti őt. A hangjából kicsendülő reménység gyötrellemmel elegyedett, mert tudta, hogy ha Jézus nem bocsát meg neki, akkor elveszett, örökre elveszett. Jézusra bízta hát tehetetlen, haldokló testét és lelkét.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*)

---

* A régi kéziratokban nincs írásjel, a szöveg értelmezésének kérdése, hová tesszük a vesszőt. Mt 12,40 és Jn 20,17 kizárja azt, hogy a *ma* szó elé tegyük.

Zákeus megtérése történetének tanulsága:

„Zákeus, a »fővámszedő« zsidó volt, akit polgártársai megvetettek. Rangja és vagyona gyűlölt hivatásának jutalma volt. A *vámszedő* név egyet jelentett az igazságtalansággal, zsarolással. A gazdag vámszedő teljességében mégsem volt olyan érzéketlen csaló, mint amilyennek tartották. A világias és büszke magatartás mögött egy isteni befolyásra érzékeny szív rejlett. Zákeus hallott Jézusról. Annak híre, aki oly kedvesen, udvariasan bánt a számkivetett osztályokkal, széltében-hosszában elterjedt. A fővámszedőben vágy ébredt a jobb élet után. Keresztelő János a Jordánnál prédikált, mindössze néhány mérföldnyire Jerikótól, és Zákeus hallotta a felszólítást a bűnbánatra. A vámszedőknek szóló tanítást – »Semmi többet ne követeljete, mint ami előtökbe rendeltetett« (Lk 3,13) – látszólag nem vette figyelembe, de befolyásolta gondolkodását. Ismerte az Írásokat, és meg volt győződve róla, hogy helytelen gyakorlatot folytat. Most, amikor közvetítettek számára a nagy Tanító szavait, úgy érezte, Isten szemében bűnös. Mégis, amit Jézusról hallott, az reményt gyújtott szívében, hogy számára is lehetséges a bűnbánat, élete megváltoztatása, hiszen nem vámszedő-e az új Tanító egyik leghűségesebb tanítványa is? (...)

A fővámszedő annak arcába akart nézni, akinek szavai reményt költöztettek szívébe. (...) Egy terebélyes koronájú fügefa hajlott az út fölé, s a gazdag adószedő felmászott rá, olyan helyet keresett magának a lombok között, ahonnan áttekintheti az alatta elhaladó menetet. A tömeg közeledett, elvonult alatta, s Zákeus sóvár szemmel figyelte őket, hogy észrevehesse, akit látni vágyott.

A papok, írástudók zajongása, a sokaság üdvrivalgása mellett Jézus szívéig hatolt a fővámszedő kimondatlan vágya. Hirtelen, éppen a fügefa alatt megállt a csoport, a társág előtt és mögött haladók elcsöndesedtek, s fölnézett Valaki, akinek pillantása olvas a lélekben. A férfi a fügefán szinte nem

hitt a fülének, amikor e szavakat hallotta: »Zákeus, hamar szállj alá, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom!« (Lk 19,5) Zákeust lenyűgözte, ámulatba ejtette, elnémította Krisztus szeretete és kegyelme, hogy lehajolt hozzá, a méltatlanhoz. Most a szeretet és a ragaszkodás újonnan megtalált Mestere iránt megnyitotta ajkát. Nyilvánosan akart bűnvallo mást tenni.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Zákeus c. fejelet)

3 Hogyan viszonyult Jézus a megszállottakhoz és a súlyos betegségben szenvedőkhöz, köztük a leprásokhoz?

- „Eleveztek a gaderénusok tartományaiba, amely Galileával átellenben van. Mikor [Jézus] kiment arra a földre, elébe jött a városból egy ember, akiben ördögök voltak sok időtől fogva. Sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban. Mikor meglátta Jézust, felkiáltott, lába elé esett, és fennszóval mondta: Mi közöm van nékem tehozzád, Jézus, a felséges Isten Fia? Kérlek téged, ne gyötörj engem. Mert azt parancsolta annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki eből az emberből. Mert gyakran elragadta őt, ezért láncokkal és béklyókkal megkötözve őrizték.” (Lk 8,26–29)
- „Mikor leszállt a hegyről, nagy sokaság követte Őt. Ímé előjött egy bélpoklos, leborult előtte és mondta: Uram, ha akarod, megtisztíthatasz engem. Ő kinyújtva kezét, megillette őt és mondta: Akarom, tisztulj meg. Azonnal letisztult annak [az embernek a] poklossága.” (Mt 8,1–3)

A megszállott ember megszabadítása történetének tanulsága:
Ma sem kisebb a megszállott emberek száma, mint Jézus korában volt. Csak ma nem diagnosztizálják őket így, hanem fékezhe-

tetlenül agresszív, rossz természetű emberek, pszichiátriai betegek, vagy szenvedélybetegek közzé sorolják őket. Az idézett történetben azt látjuk, hogy az ember magatartása ellentmondásos volt Jézus iránt: leborult előtte, de a szájával tiltakozott jelenléte és szabadító szándéka ellen. A démon annyira megkötözte, hogy annak a cinikus szavait mondta, miközben leborulása hódolatot, segítségkérést fejezett ki. Ilyen szerencsétlen, kettős, ellentmondásos személyiség jellemzi a mai megszállottakat is. Jézus, aki mindig megkérdezte a betegeket is, hogy mit szeretnének, hogy cselekedjen velük, illetve, hogy akarnak-e meggyógyulni, ezúttal csak parancsolt a gonosz léleknek, hogy távozzon ebből az emberből. Minket sem taszíthat el a félelmetes külső vagy viselkedés, de fel kell mérnünk, amit leginkább tehetünk értük, az a buzgó, együttérző, kitartó ima, azért, hogy Krisztus megszabadítsa őket.

A leprás meggyógyítása történetének tanulsága:

„A vidéken, ahol Krisztus szolgált, sok ilyen beteg volt, s ők is hallották a híreket működéséről, ezek reménysugarat nyújtottak számukra. Elizeus próféta ideje óta azonban nem történt meg, hogy valaki, akin a betegség elhatalmasodott, megtisztult volna. Nem merték várni, hogy Jézus olyasmit cselekedjen értük, amit még senkiért sem tett. Mégis volt valaki, akinek a szívében megfogant a hit. De ez az ember nem tudta, hogyan juthatna Jézushoz. Egy olyan kirekesztett, mint ő, aki nem érintkezhet embertársaival, hogyan is jelenhetne meg a Gyógyító előtt? Az is kérdéses, vajon Krisztus meggyógyítja-e. Vajon leereszkedik-e, figyelemre méltat-e egy olyan embert, akiről azt tartották, hogy Isten ítéletétől szenved? Nem mond-e átkot rá, mint a farizeusok, sőt még az orvosok is, s nem figyelmezteti-e, hogy tűnjön el az emberlakta vidékről? Végiggondolta, amit Jézusról hallott. Senkit sem utasított el, aki segítségét kérte. Ez a nyomorult ember elhatározta, hogy megkeresi a Megváltót. Bár a városokból ki volt zárva, de lehetséges, hogy Jézus útjába

kerülhet valamelyik hegyi út mentén, vagy rátalál, amint a városon kívül tanít. Nehézségek tornyosultak előtte, de ez volt az egyetlen reménye. (...) Jézus szólt: Akarom, tisztulj meg! És megillette. Azonnal változás ment végbe a lepráson. Húsa egészségessé vált, idegei érzővé, izmai erőssé.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, „Megtisztíthatsz engem” c. fej.)

4 Hogyan viszonyult Jézus a samaritánusokhoz és a pogányokhoz?

- „Ott volt a Jákób forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leült a forráshoz. (...) Jött egy samáriai asszony vizet meríteni: Mondta néki Jézus: Adj innom! (...) Mondta azért néki a samáriai asszony: Zsidó létedre hogy kérhetsz inni tőlem, aki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoztak a samáriaiakkal.” (Jn 4,6–7,9)
- „Elmenvén onnét Jézus, Tirus és Sidon vidékeire tért. Ímé egy kananeus asszony jött ki abból a tartományból, és kiáltott néki: Uram, Dávidnak fia, könyörülj rajtam! Az én lányom gonoszul gyötörtetik az ördögtől. Ő pedig egy szót sem felelt néki. Tanítványai hozzá menve, kérték Őt: Bocsásd el, mert utánunk kiált. Ő pedig felelve, mondta: Nem küldettem, csak az Izrael házának elveszett juhaihoz. Az asszony pedig odaérve, leborult előtte és mondta: Uram, légy segítségül nékem! Ő pedig így felelt: Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni. Ő pedig mondta: Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amelyek az ő uruk asztaláról aláhullnak. Ekkor felelve Jézus, mondta néki: Ó asszony, nagy a te hited! Legyen néked a te kívánságod szerint. És meggyógyult a lánya attól a pillanattól fogva.” (Mt 15,21–28)

A samaritánus asszonnyal folytatott beszélgetés történetének tanulsága (a samaritánusok kilétére vonatkozóan lásd 2Kir 17,24–34):

„Jézus kezdte lerombolni a zsidók és pogányok közötti válaszfalat, és az üdvösséget hirdetni az egész világnak. Noha zsidó volt, mégis szabadon elvegyült a samaritánusok között, mit sem törődött népe farizeusi szokásaival. Az előítéletekkel szemben elfogadta e megvetett emberek vendégszeretetét. Házaikban aludt, asztaluknál velük együtt evett, utcáikon tanított, a legmesszemenőkig szívélyes és udvarias volt velük.

A jeruzsálemi templomban alacsony fal választotta el a külső udvart a szent épület egyéb részeitől. Ezen a falon feliratok hirdették különböző nyelveken, hogy a zsidókon kívül senki nem lépheti át ezt a határt. Ha pogány merészelt volna belépni a belső udvarba, megszenteltségtelenítette volna a templomot, és életével fizet érte. Jézus viszont az emberi együttérzés kötelékeivel vonta magához a pogányokat, isteni kegyelme pedig a zsidók által elutasított üdvösséget hozta nekik.

Jézus samáriai tartózkodását áldásnak szánta tanítványai számára, akik még mindig a zsidó vakhit befolyása alatt álltak. Csodálkoztak Jézus magatartásán. Időbe telt, amíg megtanulták, hogy megvetésük és gyűlöletük helyét irgalmasságnak és együttérzésnek kell elfoglalnia.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jákób kútjánál c. fej.)

A kananeus asszony történetének tanulsága:

„[A kananeusok] az ősi kananeusok [leszármazottai voltak]. Bálványimádók voltak, a zsidók megvetették, gyűlölték őket. Ehhez az osztályhoz tartozott az asszony, aki most Jézushoz jött. Sok zsidó élt a föníciaiak között, Krisztus munkájának híre bejárta ezt a vidéket. Ez az asszony hallott a prófétáról, aki – mint mondták – mindenfé-

le betegséget meggyógyított. Eltökélt szándéka volt, hogy bánatát Jézus elé viszi. Meg kell gyógyítania gyermekét.

Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken. A zsidó gőg által emelt válaszfal még a tanítványokat is megakadályozta abban, hogy együttérezzenek a pogány világgal.

Krisztus nem adott közvetlen választ az asszony kérésére. Úgy fogadta a megvetett nép képviselőjét, ahogyan a zsidók tették volna. Így akarta láthatóvá tenni tanítványai előtt azt a hűvös és szívtelen magatartását, amit a zsidók az ilyen esetben tanúsítanak, hogy annál nyilvánvalóbb legyen az az irgalmas lelkület, amelyet tanúsítaniuk kellett volna. Bár Jézus nem válaszolt, az asszony nem veszítette el hitét. A tanítványokat bosszantotta az asszony alkalmatlankodása, és megkérték Jézust, küldje el. Látták, hogy Mesterük közömbösen kezeli a nőt, ezért feltételezték, hogy a zsidók kananeusokkal szembeni előítélete tetszik neki. Jézus válaszul a tanítványok kérésére így szólt: »Nem küldettem csak az Izráel házának elveszett juhaihoz« (Mt 15,24). Noha a válasz látszólag összhangban állt a zsidók előítéletével, rejtett szemrehányást tartalmazott a tanítványoknak. Ezt később értették meg, amikor emlékeztette őket arra, amit már sokszor mondott nekik: Ő azért jött a világra, hogy mindenkit megmenten, aki elfogadja Őt.

Az asszony még nyíltabban sürgette ügyét, leborult Krisztus lábához. Jézus látszólag még mindig elutasította a könyörgést, és a zsidók érzéketlen előítéleteinek megfelelően felelt. Ez a válasz teljesen kiábrándított volna egy kevésbé őszinte esdeklőt. A nő azonban tudta, hogy eljött a nagy lehetőség. **Jézus látszólagos elutasítása mögött el nem rejtető könyörületességet látott.** Az asszony viselkedését nem befolyásolják nemzeti, vallási előítéletek vagy büszkeség,

azonnal elismeri Jézust Megmentőnek, olyannak, aki mindent megtehet, amit kérnek tőle. A Megváltó megpróbálta a nő hitét. Úgy bánt az asszonnyal, hogy megmutatta, akit kivetettek Izráelből, többé már nem idegen, hanem gyermek Isten házanépe között. Krisztus most teljesíti kérését, és befejezi a tanítványoknak adott leckét.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A válaszfalak leomlanak c. feje.)

5 Kik voltak a társadalomból számkivetettek a szélesebb társadalomban, a Római Birodalomban? Vegyük számba, hogy kik a számkivetettek ma, a mi társadalmunkban. Kezelhetjük-e őket mi is számkivetettként?

- „A szeretetért inkább kérlek (...), Pál, a megvénhedett, most pedig foglya a Jézus Krisztusnak, kérlek téged az én fiamért, akit fogságomban szültem, Onésimusért, aki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nekem nagyon hasznos, akit visszaküldtem hozzád, te pedig őt, azaz az én szívemet, fogadd magadhoz! (...) Bizonyára, atyámfia, jótéteményt várnék tőled az Úrban: vidámítsd meg az én szívemet az Úrban! Bízván engedelmességedben, így írtam néked, tudva, hogy annál, amit mondok, többet is fogsz cselekedni.” (Filem 9–12.20–21)
- „Atyámfiai ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban!” (Jak 2,1)
- „Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28)
- „[Isten] azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.” (1Tim 2,4)

„Azok között, akik Pál római munkálkodása következtében szívüket odaszentelték Istennek, volt Onézimusz, a pogány rabszolga, aki urát, Filemont, egy kolossébeli keresztény hívőt megkárosított, és azután Rómába szökött. Pál Filemonhoz intézett levelet adott át Onézimusznak, amelyben az őt jellemző gyöngédséggel és jóindulattal szállt síkra a bűnbánó rabszolgáért.

Az apostol nagyon jól tudta, hogy milyen szigorral kezelték rabszolgáikat tulajdonosaik, és hogy Filemon is mennyire felháborodott szolgájának eljárása miatt. (...) Az apostol Filemonhoz intézett levele rávilágít az evangélium befolyására, a gazdák és szolgáik közötti viszonyban. A rabszolgotartás ismert intézmény volt az egész Római Birodalomban. A legtöbb gyülekezetben voltak urak és rabszolgák, akikért Pál munkálkodott. Olyan városokban, ahol több volt a rabszolga, mint a szabad lakosság, különösen szigorú törvényeket hoztak, hogy a rabszolgákat féken tartsák. Már csekély mulasztást, balesetet vagy pusztán figyelmetlenséget is gyakran a legkegyetlenebb módon büntettek meg.

Nem az apostol feladata volt, hogy a fennálló társadalmi rendet megdöntse. Ellenben alapelveket tanított, amelyek gyökerében támadták meg a rabszolgaság intézményét. A kereszténység a közösség erős kötelékével fűzi össze az urat és szolgát, a királyt és alattvalóját, az evangélium szolgáját és a lezüllött bűnöst, aki krisztusban megtisztult a bűntől. Valamennyiüket ugyanaz a vér mosta fehérre, ugyanaz a Lélek elevenítette meg, egyé lettek Krisztus Jézusban.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, Rómában c. fej.)

Soroljuk fel, hogy kik a társadalom számkivetettjei ma, a mi országunkban:

.....

.....

„A zsidók és pogányok között [egykor] válaszfalat felépítő lelkület ma is tevékeny. A büszkeség és az előítélet erős válaszfalakat épített az emberek különböző osztályai közé. Krisztust és küldetését félreértelmezik, tömegek érzik úgy, hogy gyakorlatilag el vannak zárva az evangélium javaitól. (...) Az osztálytagozódás gyűlöletes Isten előtt. Ő az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi. Szemében minden ember lelke egyenértékű.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A válaszfalak leomlanak c. fej.)

6 Hogyan viszonyuljunk tehát a társadalom mai számkivetettjeihez Jézus példáját követve?

- „Azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megtartsa, azt aki elveszett.” (Lk 19,10)
- „Mondta nékik: Elmenve e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!” (Mk 16,15)

.....

.....

(Kiket kell ma különösképpen keresnünk mint olyan „elveszetteket”, akik a pusztulás szakadéka szélén tántorognak? Kihagyhatjuk-e az evangélium hirdetéséből a társadalom számkivetettjeit?)

Fájdalmas adósságaink közzé tartozik a roma lakosság körében végzendő munka elhanyagolása. Tanulságos, amit Ellen G. White írt annak idején a déli államokban felszabadított fekete rabszolgák között végzendő munkáról. Szinte egy az egyben alkalmazható a megvetett, mélyszegénységbe süllyedt roma lakosság körében végzendő munkában:

„A rabszolga-felszabadítás megnyitotta az ajtót a déli államokba. Keresztény munkásoknak kellett volna belépniük

oda, hogy Isten szeretetét hirdessék. A színészeket felszabadították ugyan, mégis sokan a bűn és a tudatlanság rabszolgái mind a mai napig. Sokan borzasztó módon megaláztak. A déli munkaterület leverő állapota elszomorítja az Urat, Krisztus sír a lesújtó állapotok láttán. Akiknek kezébe helyezte Isten az igazság oltáráról gyújtott fáklyát, mégsem döbbenek rá, hogy az Úr rájuk bízta a világosság eljuttatását.

Keveset ígérő terület a déli, de egészen más lenne a helyzet, ha a színészek felszabadítása után férfiak és nők fáradoztak volna értük, amint a keresztényeknek fáradozniuk kell, ha megtanították volna a színészeket, hogy miként gondoskodjanak magukról. A déli színészek helyzete nem csüggesztőbb, mint a világ állapota volt akkor, amikor Krisztus ott hagyta a mennyet és a világ segítségére sietett. Tudta, hogy lezüllöttek, elfajultak, és a legundorítóbb vétkeket melengetik. Az angyalok csodálkoztak, hogy Krisztus vállalja ezt az előttük reménytelennek látszó feladatot.

A szeretet tetteire és szavaira van itt szükség. Sokfelé alapítunk iskolákat. Isten ígését tanítsuk mindenki számára érthető nyelven. Tanítsuk őket földművelésre. Végtelen türelemmel igyekezzünk fejleszteni képességeiket. A színészek között találunk olyanokat, akiknek az elméje túl sokáig rostokolt a sötétségben, s nem lehet egykönnyen hasznosságra nevelni őket. Mégis megtaníthatjuk őket isten ismeretére. A színészek között gyors felfogású, ragyogó értelmű emberek is vannak. Sok színes gazdag a hitben és a bizalomban, Isten értékes drágaköveket lát közöttük. Népünk kelljen fel, tegye jóvá a múltat. Isten ki fogja tölteni Lelkét azokra, akik felelnek hívására.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 7. köt., 155–161. o.)

Az e heti adomány az ifjúsági osztály munkáját támogatja.

Szolgálat az árva vagy család nélkül felnövő gyermekéért

Szülei folyamatos jelenlétének és támogatásának nincs fontosabb egy gyermek számára. A családi kötelék a legszorosabb, leggyöngédebb és legszentebb a Földön. Felmérhetetlen veszteség tehát, amikor valaki elveszíti édesanyját vagy édesapját, mert a halál elragadja a szülőt a gyermekektől. De a válás is nagyon nagy sérülést okoz a gyermekekben. Hazánkban 18-20 százalék az egyszülős családok száma. Azonban ezeknél is szomorúbb, amikor valakiről születésétől fogva lemondanak a természetes szülei. Milyen szolgálatot bízott ránk Isten az árva vagy család nélkül felnövő gyermekéért? Tehetünk-e valamit azokért a családokért, ahol az egyik szülő hordozza a gyermeknevelés minden terhét?

1 Miért olyan fontos a szülők befolyása az emberi jellem kialakulásában? Milyen veszteségek érik azt a gyermeket, akinek nélkülözni kell a jó szülői mintát?

- „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint, még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.” (Péld 22,6)
- „Mert én atyámnak fia voltam, gyenge és egyetlenegy az én anyám előtt. Tehát tanított engem, és mondta nekem: tartsa meg az én beszédemet a te elméd, hogy megtartván az én parancsolataimat, élj. Szerezz bölcsességet, szerezz eszességet, ne

felejtkezzél el, se el ne hajlj az én számnak beszédeitől. Ne hagyd el azt, és megtart téged, szeresd azt, és megőriz téged.”
(Péld 4,3–6)

.....

.....

.....

Isten a szülőket az ő helyetteseként adta a gyermekeknek. Úgy rendelkezett, hogy egy pici tehetetlen csecsemő testi, lelki és jellembeli növekedését az anya és az apa együttesen munkálja. Magatartásukkal kialakítanak egy képet Istenről, akkor is, ha ezt nem tudják. Ezért amit fogantatásunktól kezdve kapunk a szüleinktől, meghatározza jövőendő életünket, és Istenről alkotott képünket is. Különösen fontos ebből a szempontból az anya személye.

„Midőn az anya megtanítja gyermekeit, hogy szeretetből engedelmeskedjenek neki, tulajdonképpen a keresztény élet első leckéit adja. Az édesanya szeretete képviseli a gyerek számára Krisztus szeretetét, s az anyjukban bízó, engedelmeskedő kicsinyek megtanulnak bízni és engedni az Üdvözítőnek is.” (Ellen G White: *Jézus élete*, 515. o.)

A gyermek- és fiatalkorban kialakult kötődések rendkívül fontosak mindenki számára. Óriási megrázkódtatást jelent bármelyik életkorban egyik vagy másik szülő elvesztése. A gyermeknek szüksége van arra, hogy anya- és apamintát is lásson. A szülők példájukkal folyamatosan formálják gyermekeiket. Felnőtt életükre nézve meghatározó, hogy milyen szülői mintát láttak.

Sokszor emlékezünk vissza szüleink tanításaira, ami az élet különböző helyzeteiben eszünkbe jut. Mekkora veszteség, ha egy gyermek nem kaphat olyan tanácsokat, amelyek elkísérik az embert egészen „vénségéig”. Milyen nehéz hordozni az élet terheit

annak, aki nem mehet tanácsért szüleihez, amikor szüksége lenne erre, mert nincsenek, vagy alkalmatlanok feladatuk betöltésére. Óriási kártétel az is, ha valakinek vannak szülei, de elhanyagolják, és nem kapja meg azt a szeretetet, amely egészséges fejlődéséhez elengedhetetlen. A feltétel nélküli szeretet hiánya nagyon súlyos jellembeli torzulásokhoz vezet.

„Azért van olyan sok kemény szívű férfi és nő a világban, mert az igazi érzelmet gyöngeségnek tekintik, letörlik, akadályozzák. Az ilyen emberek jobbik énjét már gyermekkorukban elfojtották, s ha az isteni szeretet melege el nem olvasztja hideg önzésüket, boldogságuk örökre elvész.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 516. o.)

Sajnos sok családban enyhe vagy súlyos bántalmazásnak vannak kitéve a gyerekek. Szenvedélybetegségben élő, vagy idegzetileg megterhelt, állandó veszekedésben élő szülők gyermekei sok szenvedésen mennek keresztül. Ezek a körülmények mély, emberileg kitörölhetetlen nyomokat hagynak személyiségükben.

„A mogorva, önző, erőszakos férj és apa nemcsak saját maga boldogtalan, de rosszkedvre hangolja otthona minden lakóját is. Ennek gyümölcsét felesége csüggedtségében, betegeskedésében és gyermekei visszataszító természetében le is fogja aratni. Ha az anya nélkülözi azt a gondoskodást és kényelmet, amire szüksége van, ha a sok munka, aggodás és a nyomott hangulat felemészti erejét, gyermekeiből hiányozni fog az az életerő, szellemi frissesség és derűs emelkedettség, amelyet örökölniük kellene.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 261. o.)

Gondoljuk végig ezek fényében, hogy milyen mély sérüléseket kaptak azok a gyermekek, akik árván, elhanyagoltan vagy elhagyottan nőnek fel!

2 Milyen kijelentéseket találunk Istenről az árvákhoz való viszonyát illetően? Hogyan tekint azokra a gyerekekre, akiket elhanyagolnak vagy elhagynak?

- „Árváknak atyja, özvegyeknek bírója Isten az ő szentséges hajlékában.” (Zsolt 68,6)
- „Minden szenvedésüket Ő is szenvedte, és orcájának angyala megszabadította őket, szerelmében és kegyelmében váltotta meg őket, fölvette és hordozta őket a régi idők minden napjaiban.” (Ésa 63,9)
- „Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem.” (Ésa 49,15)

.....

.....

Mennyei Atyánkat és Megváltónkat mélyen érintik a gyermekek szenvedései. Látják fájdalukat és bánatukat. Arra vágnak, hogy megismerjék szeretetüket, és ezáltal meggyógyuljanak sebeikből, amiket a szülői házban szereztek. A sérült gyermekek egyetlen reménye az lehet, ha megértik, hogy Jézus mennyire szereti őket. Ha felfogják, hogy önmagát adta értük, hűséges Isten, aki soha nem hagyja el őket. Ezt a szeretetet megismerve lesz egészséges önértékelésük. A megmentő hitre jutás következményként válhat rendezetté kapcsolatuk egymással. Szüleik mulasztásait, bűneit meg tudják bocsátani. Erre a Krisztussal „megbékéltető” szolgálatra szeretne bennünket Jézus hívni. Vágyakozik arra, hogy eszközeiként rajtunk keresztül gyógyulást tapasztaljanak a gyermekek és szülők egyaránt.

Jézushoz egy alkalommal anyák érkeztek azzal a céllal, hogy megáldja gyermekeiket. A tanítványok azonban nem akarták odaengedni őket, az anyákat megfedték. Úgy gondolták, hogy Mesterüknek sokkal fontosabb dolgai vannak annál, mint a gyerme-

kekkel való foglalkozás. „Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt, és mondta nekik: Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Mk 10,14) Vajon miért gerjedt haragra Jézus a tanítványok cselekedete miatt? A tanítványok akadályt képeztek a gyermekek számára Megváltójuk megismerésében. Krisztus szerint a gyermekekben van egy ösztönös vágyakozás az Ő megismerésére. Vajon mit jelent számunkra Krisztus figyelmeztetése?

„Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy engedjék a gyermekeket hozzá jönni, valójában minden időben élő követőihez szólt: egyházi tisztviselőkhöz, prédikátorokhoz, segítőkhez, minden keresztényhez. Jézus vonzza a gyermekeket, s megparancsolja nekünk, engedjük őket hozzá menni. Mintha csak azt mondaná: jönnék, ha nem akadályozzátok őket.” (Ellen G.White: *Jézus élete*, 517. o.)

Mindannyian kapcsolatba kerülünk árvákkal és ínségben lévő gyermekekkel. Felmérjük-e, hogy ezek a helyzetek lehetőségek számunkra Krisztus bemutatására? Hogyan viszonyulunk hozzájuk? Jézushoz vonzzuk, avagy rideg, bíráló magatartásunkkal elűzzük őket? Mesterünk arra vágyik, hogy hozzájuk való viszonyulásunkkal segítsük a gyerekeket Gyógyítójuk megismerésében.

3 Milyen rendelkezések szóltak az ószövetség idején az árvák védelmére? Mire figyelmeztettek Isten parancsai? Mit tanulhatunk ezekből a törvényekből?

- „Egy özvegyet vagy árvát se nyomorítsatok meg. Ha nyomorgatod azt, és hozzám kiált, meghallgatom az ő kiáltását. Felgerjed haragom, és megöllek titeket fegyverrel, és a ti feleségeitek özvegyekké lesznek, a ti fiaitok pedig árvákká.” (2Móz 22,22–24)

- „Ne mozdítsd meg a régi határt, és az árváknak mezeibe ne kapj!” (Péld 23,10)
  - „Így szólt a Seregeknek Ura, mondván: Igaz ítélettel ítéljetelek, és irgalmasságot és könyörületességet gyakoroljon ki-ki az ő felebarátjával! Özvegyet és árvát, jövevényt és szegényt meg ne sarcoljatek, és egymás ellen még szívetekben se gondoljatek gonosz.” (Zak 7,9–10)
  - „Mert ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek a szemfényvesztők ellen, a paráznák és hamisan esküvők ellen, és azok ellen, akik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és akik nyomorgatják az idegent, és nem félnek engem, azt mondja a Seregek Ura.” (Mal 3,5)
  - „Tanuljatek jót tenni, törekedjetek igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljatek az árvák és özvegyek ügyét.” (Ésa 1,17)
- .....
- .....
- .....

Az ember önzése miatt hajlamos arra, hogy kihasználja mások gyengeségét és rászorultságát. Elgondolkoztató, hogy Isten szemében mennyire súlyos dolog az árvák ellen elkövetett igazságtalan és szeretetlen cselekedet. Malakiás próféta kijelentése szerint ezeknek a cselekedeteknek a gyökere az istenfélelem hiánya. Ésaías felhívása mindenkinek szól: „tanulnunk” kell jót tenni. Önzésünk miatt a közönyösség is úrrá lehet rajtunk a bajba jutott gyerekekkel kapcsolatban. Könnyen megfogalmazódhat bennünk gondolati szinten a káini mondat: „avagy őrizője vagyok-e én az atyámfiának”, jelen esetben az árvának vagy elhanyagoltnak?

Az elhanyagolt gyermek könnyebben rászédhető, becsapható, sok esetben hiszékeny. Akik szeretethiány miatt szenvedtek, ha bármilyen kicsi szeretetet kapnak valakitől, kihasználhatóbbak,

mint az egészséges családban felnőtt gyerekek. Az igazság képviselését is tanulnunk kell annak érdekében, hogy „pártolni tudjuk az árvák ügyét”. A rajtuk erőszakoskodót jóra vezetni csak Isten hatalma által lehetséges.

Az Úr mentsen meg a közönyösségtől és a mulasztástól bennünket! Emlékezzünk a figyelmeztetésre: „Aki tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jak 4,17) Bárcsak taníthatók lennénk a jó cselekedetekre, mint az Ő megmentett fiai és lányai!

4 Hogyan gondoskodott Izráel népe az árvákról? Milyen ígéreteket tartalmaznak az Úr által adott rendelkezések? Hogyan követhetjük azokat az alapelveket, amelyek ezekben a törvényekben megfogalmazódtak?

- „Ha olajfád [termését] lerázod, ne szedd le, ami még utánad marad, a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az. Ha szőlődet megszeded, ne mezgeréld le, ami utánad marad; a jövevényé, árváé és az özvegyé legyen az.” (5Móz 24,20–21)
- „Örvendezz a te ünnepeden, te és a te fiad, a te leányod, szolgálád és szolgálóleányod, a lévita, a jövevény, az árva és az özvegy, akik belül vannak a te kapuidon.” (5Móz 16,14)
- „És eljön a lévita [akinek nincsen része és öröksége teveled], és a jövevény, árva és özvegy, akik a te kapuidon belül [vannak], esznek és megelégszenek, hogy megáldjon téged az Úr, a te Istened a te kezeden minden munkájában, amelyet végzel.” (5Móz 14,29)

.....

.....

Az év minden időszakában kaphattak segítséget az árvák Izráel népe tagjaitól. Az évenkénti három zárandokünnepen részesül-

hettek a második tizedből készített szeretetvendégségeken. A termés betakarításakor hozzájuthattak a számukra szükséges élelemhez. Ha ezeket az isteni törvényeket figyelembe vesszük, nem kellett volna az árváknak segítséget szenvedni soha.

Az Úr, ígérete szerint, a jótékonyság lelkületét megjutalmazza. Áldását ígéri azoknak, akik legyőzve a bennük lévő önzést, áldozatot hoznak az árvákért. Ezek az áldások nemcsak a fizikai és anyagi dolgokban való segítségre vonatkoznak, hanem a lelkiekre is.

„Amíg a halál nem lesz győzelem által eltörölve, addig árvák is lesznek, akikkel törődni kell, akik többszörösen is szenvednek, ha egyházunk tagjai nem mutatnak irántuk gyengéd könyörületességet és szeretetteljes kedvességet. Az Úr azt parancsolja nekünk, hogy „a szegény bujdosókat házadba bevigyed”. A keresztények legyenek a hontalanok apái és anyái. Az özvegyek és árvák iránti együttérzés – amelyek megmutatkoznak imában és tetteikben – felszáll Isten elé, és Ő megemlékezik majd arról, hogy sokszorosan megjutalmazza.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 254. o.)

Legnagyobb veszély rájuk nézve ezeken kívül az, hogy elveszítik örök életüket, mert az isteni szeretet megismerése számukra sokkal nehezebb, mint azoknak, akik szerető családban felnőttek fel.

„A gyermekek és fiatalok halálos veszélyben vannak, ha magukra maradnak. Türelmes tanácsra, szeretetre és gyengéd keresztény gondoskodásra van szükségük. Nincs kinyilatkoztatás arról, ami rámutat a szemünk előtt lévő kötelességünkre? S amint megismerjük ezt a fontos munkát és hatását, nem arra kellene készítenie bennünket, hogy megmentjük ezeket a szerencsétleneket? Ha az egyháztagok e területen ugyanazt az erőfeszítést, tapintatot és képességeket gyako-

rolnák, amit az üzleti dolgaikban, ha Isten bölcsességét kérnék, és komolyan törekednének arra, hogy formálni tudják ezeket a fegyelmezetlen embereket, sokan megmenekülnének a pusztulástól.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 256. o.)

Két pozitív példáról is olvashatunk a Bibliában az árvákról való gondoskodás tekintetében. Olvassuk el Jób 29,12; 31,17–18 verseit, és gondolkozzunk azon, miként követhetjük Jób példáját! Idézzük fel Eszter könyve alapján, hogy mit jelentett az árva Eszter számára nagybátyja, Márdokeus személye!

5 Hogyan tekint Isten azokra, akik segítséget nyújtanak az árváknak, az elhanyagolt vagy elhagyott gyermekeknek? Milyen formái vannak a „befogadásnak”?

- „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jak 1,27)
  - „Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott.” (Mk 9,37)
  - „Fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” (Rm 15,7)
- .....
- .....
- .....

A Krisztus által tanácsolt befogadásnak különböző formái lehetnek. A legelső és legfontosabb, hogy feltétel nélküli szeretettel fogadjuk őket. Érezniük kell rajtunk, hogy elfogadjuk őket

úgy, ahogy vannak. Ahogyan Krisztus szeretettel fordul felénk, bár látja hibáinkat, mégis irgalommal munkálkodik értünk.

Mindenki tud tenni valamit, amivel kifejezheti az együttérző szeretetet azok iránt a gyermekek iránt, akik nélkülözik a teljes családot. A kiemelt odafigyelés, meglátogatás, meghívás a családba, közös programok szervezése eszköz lehet a kapcsolatteremtésre és a bizalom megnyerésére. Sokat segíthetnek a tanárok, nevelők, akik napi kapcsolatban vannak az óvodában, iskolában, kollégiumban a traumán átesett gyerekekkel. Az Úr arra is elhívhat valakiket, hogy családjukba fogadjanak árvákat mint nevelőszülők vagy örökbefogadó szülők. Az Úr teremt mindenki számára lehetőséget személyre szabottan, hogy az „előre elkészített jó cselekedetekben” tudjunk járni.

Van egy fontos terület, ahol Isten feladatot bízott ránk. Gyülekezeten belül és a világban is vannak olyan családok, ahol egy szülő neveli a gyermekeket válás miatt. Az ilyen szülők, legtöbbször a nők, roskadoznak a terhek alatt, hiszen egy személyben kell mindkét szülő feladatát ellátniuk. A gyerekek pedig nélkülözik az egyik szülő jelenlétét, sokszor az apai, ritkábban az anyai példaadást. Így nem láthatnak egészséges anya- vagy apamintát. Nagy segítséget jelent a gyerekeknek, ha a testvérek odafigyelnek rájuk, és próbálják pótolni az egyik szülő hiányát. Közös programok szervezésével, különböző találkozások segítségével megnyerhetik a gyermekek bizalmát. Ennek következtében pozitív szülői mintát mutatnak, és meg tudják tanítani őket azokra a feladatokra, amelyeket a saját szülő, aki elhagyta őket, sok esetben nem tesz meg. Lelki segítséget is csak ilyen módon lehetséges nyújtani. Ezek a kapcsolatok megmenthetik sok rossz dologtól a gyerekeket. Azt az urret, amit az egyik szülő hiánya jelent, nem képesek teljesen betölteni, de jelentős segítséget nyújthatnak. Azzal is javítják a megterhelt család helyzetét, ha levesznek bizonyos terheket a szülőről.

„A hasznavehetőség széles mezeje tárul azok elé, akik tenni akarnak a Mesterért úgy, hogy törődnek azokkal a

gyermekkel és fiatalokkal, akiknek nem jutott gondoskodó szülői felügyelet és a keresztény otthonból áradó éltető befolyás. Sokan gonosz jellemvonásokat örököltek, és ha hagyjuk őket, hogy nemtörődömségben nőjenek fel, olyan kapcsolatokba keverednek majd, amik bűnbe és bűncselekményekbe sodorják őket. Ezeket a nem ígéretes gyermekeket kedvező helyzetbe kell hozni ahhoz, hogy megfelelő jellemet alakíthassanak, és Isten gyermekeivé válhassanak. Ti, akik Isten gyermekeinek mondjátok magatokat, megteszitek-e a feladatokat, tanítjátok-e őket, akiknek oly nagy szükségük van türelmes útmutatásra, hogy miként forduljanak a Megváltóhoz? Megteszitek-e a részeteiket mint Krisztus hű szolgálói? Ezekkel a kiforratlan, megkötözöttség által vezetett emberekkel olyan szeretettel foglalkozunk-e, mint amilyent Krisztus tanúsít irántunk? (...)

Akiknek nincs saját gyermekük, jót tehetnek azzal, ha örökbe fogadják őket. Akiknek nem az a szent felelősség adatott, hogy hirdessék az Igét, és közvetlenül nem munkálkodnak mások üdvösségéért, azoknak más kötelességük van a munka területén. Ha odaszentelik magukat Istennek, és kaptak talentumot arra, hogy formáljanak és alakítsanak emberi értelmeket, akkor az Úr megáldja őket abban, ha mások gyermekeivel törődnek. De először a hívők gyermekeivel tegyünk ezt meg.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 256., 268. o.)

6 Milyen nevelési elvek a legfontosabbak a szülők hiánya miatt szenvedő gyermekekkel való foglalkozásban?

- „Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt.” (Zsolt 103,13)
- „Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én, és Jeruzsálemben vesztek vigasztalást!” (Ésa 66,13)

- „Vidámíts meg minket a mi nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, amelyekben gonoszt láttunk.” (Zsolt 90,15)
- .....
- .....
- .....

Isten szeretetteljes, könyörületes és igazságos jellemének bemutatása legyen a legfontosabb célja a gyermekekkel való bármilyen foglalkozásnak. Veszteségük feldolgozásának folyamatában csak így állhatunk mellettük annak érdekében, hogy gyógyuljanak. Sokszor elkeseredettek lehetnek, emiatt vigasztalásra szorulnak. Nagy kérdések feszíthetik őket, keresik a választ gyötrő kérdésükre: Isten miért engedte meg életükben a súlyos veszteséget? Csak az Istenben bízó, derűs, kedves, befogadó magatartás mutathatja meg nekik azt az utat, amelyen keresztül Teremtőjüket és Megváltójukat megismerhetik. Isten választ tud adni a miértekre, ha valaki bizalommal fordul hozzá.

Nagyon fontos megérteni őket, és figyelembe kell venni azt a sok hátrányt, ami érte őket. Akinek nincs apja vagy anyja, vagy nincs olyan bizalmas kapcsolata, akinek elmondhatja érzéseit, bánatát, kísértéseit, nagy hiányban van. Nem lehet a sérült gyermekekkel kapcsolatban olyan elvárásokat támasztani, mintha egészséges, szerető családban nőttek volna fel. A nem reális elvárás elkeseríti és megnyomorítja őket. Sok türelem, kedvesség és szeretet szükséges hozzájuk.

„Sokan nem részesültek megfelelő nevelésben; torzult jelleműek, nehéz természetűek, faragatlanok, nem egyenesek. De Krisztus kegyelme átformálhatja őket. Soha ne írájatok le őket, soha ne hajszojátok csüggedésbe vagy kétségbeesésbe őket ezt mondván: »Csalódást okoztál nekem, nem próbá-

lok segíteni rajtad.« A felizgatott lelkiállapotban mondott néhány elhamarkodott szó – csak az, amit véleményünk szerint megérdemelnek – elvághatja befolyásunknak azt a fonálát, amely szívüket a mi szívünkhöz köthette volna.

A következetes élet, az elnéző türelem, az ingerléssel szemben is nyugodt lelkület mindig a legmeggyőzőbb érv és a legkomolyabb vonzerő. Ha olyan alkalmaitok és előnyeitek vannak, amelyek másoknak nem jutottak osztályrészül, vegyétek ezt figyelembe, és legyetek mindig bölcs, figyelmes és kedves tanítók.” (Ellen G.White: *A nagy Orvos lábnymán*, 357. o.)

A folyamatos biztatás és bátorítás elengedhetetlen a hátrányos körülmények között felnőtt gyermekek esetében. A feddés is fontos, de szükséges folyamatosan a tanács, az útmutatás. A gyermekeknek fontos, hogy bízzanak bennük. Érezniük kell, hogy pótszüleik, nevelőik bíznak abban, hogy a változás lehetséges számukra is. Vegyünk példát Krisztusnak a hét gyülekezethez intézett üzeneteiből. Az első a dicséret, csak azután következik a feddés. Minden üzenet tanáccsal és a győzelemről szóló ígérettel zárul. Bárcsak megértenénk ezeket a fontos alapelveket Megváltónktól! Az Ő követése nyomán válhatunk eszközeivé, akiken keresztül elveszendőket menthet meg egy örökké tartó országa számára!

Az e heti adomány az Eleki Vendégház munkáját támogatja.

FÜGGELÉK

Ellen G. White példaadása árvákkal és rászoruló gyerekekkel kapcsolatban

„Férjem és én – bár fáradságos munkára hívtunk el a szolgálatban – úgy éreztük, kiváltságunk összegyűjteni otthonunkba azokat a gyermekeket, akik törődésre szorultak, és segíteni őket abban, hogy mennyei jellemet fejlesszenek. Nem tudtunk adoptálni kisgyermekeket, mert ez meghaladta volna időnket és figyelmünket, s megrabolta volna Istent attól a szolgálattól, amelyet elvárt tőlünk, hogy sok fiút és lányt vigyünk Őhöz. De úgy éreztük, az Úr parancsa Ésaías 58-ban nekünk szól, és áldása megnyugszik rajtunk, ha engedelmeskedünk szavának. Mindenki tud tenni valamit a nélkülöző kicsikért azzal, hogy segítse őket olyan otthonokba kerülni, ahol törődést kapnak. (...)

Házasságkötésem után arra kaptam utasítást, hogy különleges érdeklődést kell tanúsítanom az árva gyermekek iránt, némelyeket saját magamnak kell gondjaimba vennem, majd ott-hont kell találnom nekik. Ily módon kell példát mutatnom másoknak.

Habár gyakran kellett útra kelnem, és sok írivalóm is volt, magamhoz vettem egy három- és egy ötéves gyermeket, gondjukat viseltem, tanítottam őket, és felelős állásokra képeztem ki. Időről időre magamhoz vettem 10–16 év közötti fiúgyermekeket, anyai gondoskodással vettem őket körül, és felkészítettem őket a szolgálatra.”

„Kötelességemnek éreztem népünk szeme elé tárni ezt a munkát, amiért minden gyülekezetnek felelősséget kell vállalnia. Ausztráliai tartózkodásom idején is folytattam ezt a mun-

kát: árvákat vettem magamhoz, akik veszélybe kerültek, mert olyan kísértéseknek voltak kitéve, amelyek a lelkük elvesztésével jártak volna.” (Ellen G. White: *Jóléti szolgálat*, 255., 382–383. o.)

Két olyan munkás tollából származnak a következő, személyes tapasztalatok alapján készült emlékezések, akik ifjúkorukban több hónapot töltöttek White-ék otthonában:

„Ellen G. White-nak (...) hallatlanul nagy gondja volt arra, hogy a saját dolgaiban is megvalósítsa azt, amit másoknak tanított. Például nyilvános beszédeiben gyakorta foglalkozott az özvegyekről és az árvákról szóló gondoskodás kötelességéről, Ésaías 58,7–10-et idézve hallgatóinak. Felhívásait saját példájával nyomatékosította, amikor nélkülöző embereket vitt az otthonába, hogy fedelet, táplálékot és öltözetet biztosítson számukra. Jól emlékszem arra, hogy egy időben egy fiú, egy lány, egy özvegy és annak két leánygyermeké alkották a családját.” (J. O. Corliss, *The Review and Herald*, 1923. augusztus 30.)

„James White mint gyülekezeti vén maga is nagyon jótékony ember volt. Mindig nagy házban élt, de nem volt abban soha egy üres szoba. Habár a közvetlen családja kicsi volt, háza mindig tele volt özvegyekkel és gyermekekkel, szegény barátokkal, szegény atyafiakkal a lelkészkarból, és olyanokkal, akiknek nem volt lakóhelyük. A szíve és a pénztárcája mindig nyitva volt, és készen állt segíteni azokon, akik segítségre szorultak. Bőkezűségével és lelki adakozókészségével felettébb nemes példát mutatott egyházunknak.” (*The Medical Missionary*, 1894. február)

Szolgalat a magukra maradt idősekért, a gyászolókért és a magányosokért

1 Mire van a legnagyobb szükség a magukra maradt idős emberek szolgálatában? Mire kell figyelniük, amikor idősek segítségére szeretnénk lenni?

- „Emlékezzél meg a Teremtődről ifjúságod idejében, míg a veszedelem napjai el nem jönnek, míg el nem jönnek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! Amíg a nap meg nem sötétedik a világossággal, a holddal és csillagokkal egybe, és a sűrű felhők ismét visszatérnek az eső után. Az időben, amikor megremegnek a ház őrizői, és megrogynak az erős férfiak, s megállnak az őrlő leányok, mert megkevesbedtek, és meghomályosodnak az ablakon kinézők. Az ajtók kívül bezáratnak, amikor a malom zúgása halkabbá lesz, és felkelnek a madárszóra, és halkabbá lesznek minden éneklő leányok. Minden halmocskától is félnek, és [mindenféle] ijedelmek vannak az úton. (...) Elmegy az ember az ő örökös házába, és az utcán körül járnak a sírók. Mielőtt elszakadna az ezüstkötél, megromolna az aranypalackocska, a veder eltörnék a forrásnál, és beletörnék a kerék a kútba, s a por földdé lenne, mint azelőtt volt...” (Préd 12,3–8)
- „Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek velük, mert ez a törvény és a próféták.” (Mt 7,12)

Prédikátor könyve 12. fejezete a megöregedés, az időskorral együttjáró hanyatlás és az elmúlás fájdalmasan szép leírása. Mély beleéléssel szól arról a komoly állapotváltozásról, amelyet sokan nagyon nehezen élnek meg, amellyel nem tudnak megbékélni. A leírás utal a bizonytalanná váló járásra, az erő fogyására, a látás és a hallás romlására, a kevesebb és rosszabb alvásra, a növekvő aggodalmakra, szorongásokra. Mindezek azt erősítik, hogy az idős emberek szolgálatában a legnagyobb szükség mély együttérzésre és megértésre van, arra, hogy igazán bele tudjuk élni magunkat a helyzetükbe. Az is növelheti a részvétünket irántuk, hogy kevesen éltek közülük boldog, teljes életet. S ez akkor is igaz, ha a saját hibájukból vett rossz irányt az életük. Sok-sok küzdelem és szomorúság lehet mögöttük. Neveljük magunkat a valódi részvételre, próbáljuk meg életük végén is kihozni belőlük a legtöbbet, a legjobbat.

Egyeseknél negatív irányú személyiségváltozások is bekövetkezhetnek egyszerűen azért, mert nem kap elég oxigént az agyuk az érlelmeszedés következtében. Ezért is türelmesebbnek kell lennünk.

Idős emberekkel ne kezdjünk vitatkozni és érvelni, mert sok esetben ez nem használ, nem segít, inkább csak károkat okoz (2Tim 2,23; 1Tim 5,1). Mindenképpen vigyázzunk a jó légkörre, a megfelelő lelki kapcsolatra. Fontos érzelmileg jó légkört teremteni az idős ember számára apró figyelmességekkel, meglepetésekkel, a szeretet apró jeleivel, kifejezésével. Ilyen légkörben sokkal könnyebb lesz megbirkózni a velük való kapcsolat nehézségeivel is.

A legérzékenyebb dolog időt szánni arra, hogy rendszeresen beszéljünk velük. Ez komoly áldozathozatalt jelent a mai rohanó világban. Ne hagyjuk őket elmagányosodni, ne engedjük, hogy csak önmaguk körül forogjanak a gondolataik.

Próbáljunk meg olyan életteret biztosítani számukra, ahol szabadon tevékenykedhetnek, amelyben örömeiket lelhetik, ahol fontosnak, hasznosnak érzik magukat. Sok idős embert a tevékenység tart életben! Tudatosítsuk bennük, hogy amíg az élet tart, addig van értéke és értelme, ne engedjük, hogy tétlenül és céltalanul csak a halált várják.

„Az időseknek is szükségük van a család segítségére és befolyására. A Krisztusban testvérek otthonában pótolható legjobban a saját elvesztett otthonuk. Ha arra biztatod őket, hogy fogadják el a család érdekeit és osztozzanak foglalatosságáiban, azt fogják érezni, hogy még szükség van rájuk. Éreztesd velük azt, hogy értékeled segítségüket; hogy van még mit tenniük mások szolgálatában. Ez felvidítja szívüket, és értelmet ad életüknek.

Azok, akiknek szürkülő hajuk és bizonytalan lépéseik azt mutatják, hogy a sír felé közelednek, hadd maradjanak, amennyire csak lehetséges, barátaik között és megszokott környezetükben. Hadd imádkozzanak együtt azokkal, akiket ismernek és szeretnek! Gondoskodjanak róluk szerető és gyengéd kezek!

Minden családtag kiváltsága, hogy szolgáljon saját rokonainak, valahányszor ezt meg tudja tenni. Amikor ez nem lehetséges, ez a feladat a gyülekezetre hárul. Fogadja ezt egyrészt kiváltságként, másrészt kötelességként. Akikben Krisztus lelke van, azok szeretettel vigyáznak a gyengékre és idősekre.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 137–138. o.)

2 Milyen kölcsönös áldások származnak idősek és fiatalabbak rendszeres kapcsolatából?

- „A mással jót tevő ember bővelkedik; és aki mást felüdít, maga is üdül.” (Péld 11,25)
- „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te neked.” (2Móz 20,12)

.....

.....

.....

„Egy ilyen gyámoltalan ember jelenléte drága alkalmat kínál arra, hogy irgalmas szolgálatot végezve együtt dolgozzunk Krisztussal, és az övéhez hasonló jellemet alakítsunk ki. Az idősek és fiatalok együttlétében áldás van. A fiatalok napfényt sugározhatnak az idősek szívébe és életébe. Azoknak, akiket egyre gyöngülő szálak kötnek az élethez, szükségük van az ifjúság bizakodásával és frissességével való kapcsolat áldásaira. A fiatalok pedig áldást meríthetnek az idősek bölcsességéből és tapasztalataiból. Legfőképpen az önzetlen szolgálat leckéjét kell megtanulniuk. Egy olyan ember jelenléte, akinek megértésre, türelemre és önfeláldozó szeretetre van szüksége, sok családnak megfizethetetlen áldást jelent. Megédesíti és meg-nemesíti a családi életet, s idősből és fiatalból előcsalja azokat a krisztusi erényeket, amelyek mennyei szépséggel szépítik meg és a menny elmúlhatatlan kincseivel teszik gazdaggá őket.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 138. o.)

„Milyen megható látni az ifjúságot és az öregkort egymásra támaszkodni. A fiatalok föltekintenek az idősrre tanácsért és bölcsességért, s az öreg a fiatalra tekint segítségért és rokonszenvért. Ez így is helyes. Isten azt akarja, hogy a fiatalok ilyen jellemvonással rendelkezzenek, hogy örömeiket leljék az öregek barátságában, hogy a szeretet drága kötelei által egyik lehessenek azokkal, akik sírjukhoz közelegnek.” (Ellen G. White: *Értelem, jellem, egyéniség*, II. köt., 491. o.)

„Ha arra az álláspontra helyezkednének, melyet Isten elvár tőlük, utolsó napjaik a legjobbak és legboldogabbak lehetnének. Akiknek gyermekei becsületességében és okos igazgatásában meg lehet bízni, engedjék, hogy azok boldogítsák őket. Különben Sátán kihasználja szellemi gyöngeségüket, ő igazgat helyettük. Tegyük félre az aggodalmat, terheket, töltsék a lehető legboldogabban idejüket s érlelődjenek a mennyre.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 258. o.)

Beszéltessük az időseket! Sok-sok kincset őriznek az élettapasztalataikban. Sokukat mély életbölcesség jellemzi. Ne engedjük, hogy magukkal vigyék ezeket a kincseket. Hívjuk fel a gyermekek és unokák figyelmét arra, hogy rengeteget veszítsenek azzal, ha nem beszélgetnek idős családtagjaikkal az élettapasztalataikról. Ők egy élő történelemlékönyv. A családtagok nagyon jól tesznek ezzel az időseknek, miközben ők maguk is rengeteget nyernek, lelkiileg gazdagodnak, erkölcsi tartást kapnak! Ez értékesebb örökség lehet mindenfajta anyagi javak öröklésénél.

Fontos szem előtt tartanunk azt is, hogy a személyiség, a jellem időskorban is fejlődhet, emberek szinte megérnek a mennyre. Kedvesség, humor, életbölcesség jellemzi őket, igazán „jó illatot” árasztanak, amelyet a fiatalok is élvezhetnek. A jellemfejlődés egy egész életen át tartó folyamat, s az idősek ebben a csúcstét érhetik el. „Igen szép ékes korona a vénség, ha az igazság útjában találtaik.” (Péld 16,31) „Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromol is, a belső mindazáltal napról napra újul.” (2Kor 4,16)

3 Mivel vigasztalhatjuk azokat, akik mélyen gyászolják elhunyt hozzátartozóikat?

- „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene. Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” (2Kor 1,3–4)
- .....
- .....
- .....

A gyász a legnagyobb emberi szenvedések és a legnagyobb problémák közé tartozik. Életfontosságú lehet ez a szolgálat, hogy gyászolók fel tudják dolgozni a tragédiát, és visszatárljanak az életbe.

A legfontosabb, amit hangsúlyoznunk kell, miközben vigasztalunk, hogy a csapás, a szerencsétlenség, a haláleset nem Isten akarata, nem az Ő intézkedése. A Miatyánkban Jézus arra tanított, hogy imádkozzunk az Ő országa eljöveteleért, és az Ő akarata teljesevéért, mert e világ fejedelme, valódi irányítója nem Isten, hanem Sátán (Mt 6,10; Jn 14,30).

Ugyanakkor ott a kérdés, hogy Isten miért engedte meg a tragédiát, miért nem lépett közbe, miért nem hátrította azt el (Jn 11,37)? Itt hivatkozhatunk arra, hogy a „titkok az Úréi, a mi Istenünkéi” (5Móz 29,29), hogy nem tudunk mindent megmagyarázni ebben az életben. Mégis okunk van arra, hogy bizalmunk legyen az Úrban teljes elménkből; s a magunk értelmére ne támaszkodjunk (Péld 3,5). Ama napon, amikor Isten ítéletei nyilvánvalóvá lesznek, mindenki belátja majd, hogy „igazságosak és igazak az Ő útjai” (Jel 15,3–4).

Segíthetünk azzal is, ha felidézünk bibliai igéket annak alátámasztására, hogy adott esetben kegyelem is lehet valakinek a halála, „a veszedelem elől ragadtatik el az igaz” (Ésa 57,1–2; vö. 1Kir 14,12–13; Jel 14,13).

Hangsúlyozhatjuk azt is, hogy az elhunytat az üdvössége szempontjából biztosan nem érte hátrány, nem lett volna jobb vagy több esélye, ha életben marad (1Tim 2,4; Zsolt 33,13–15; Fil 1,6).

Fontos az is, hogy miközben vigasztalunk, ne nyilatkozunk senkinek az örök sorsáról, hanem ehelyett azzal bátorítunk a gyászolót, hogy az elhunytat a tökéletesen igaz Bíró fogja megítélni, aki a legjobb barátja, s aki az életét adta érte (Jn 5,22–27; 2Tim 4,6–8; Ésa 11,3–4).

A következő idézet a gyász helytelen módjára nézve ad intést és tanácsot:

„Miközben szabad folyást engedtek érzéseiteknek, eszetekbe jutott-e, hogy Atyátok van a mennyben, aki halálra adta értünk egyetlen Fiát, hogy halálunk ne legyen örök alvás?

Eszetekbe jutott-e, hogy az élet és a dicsőség Urát is sírba tették, s áthatolt a síron, a jelenlétével világitva be azt?

A szeretett tanítvány mondta: »Mostantól fogva boldogok a holtak, akik az Úrban halnak meg. Így van, mondja a Lélek, pihenjék ki fáradalmaikat, mert tetteik elkísérik őket.« (Jel 14,13) Az apostol jól tudta, miről szól, amikor ezeket a szavakat leírta. De valahányszor szabad folyást engedtek vigasztalhatatlan gyászotoknak, annyiszor hazudtoljátok meg a vigasztaló szavakat.

Az Úr kegyelmes irgalmas és igaz. Megengedte, hogy családotok egyik tagja, aki a legártatlanabb és legfelkészültebb volt, végig pihenjen az utolsó idők veszedelmeinek idején. Ne zárkózzatok el gyászotokkal az ének és öröm elől, mintha nem is lenne feltámadás! Dicsérjétek inkább Istent, hogy halottatok számára nem lesz többé halál, nem lesz többé megpróbáltatás, sem bánat. Ő most Jézusban nyugszik, míg az életadó a dicső halhatatlanságra szólítja elő az alvó szenteket.

S.-re kötelesség vár: Isten kegyelme segítségével nővé-
rünknek meg kell fékeznie az érzéseit. Tudja, hogy nem a mennyben él, hanem itt a földön, ahol a halál uralkodik, ahol szeretteink bármelyik pillanatban eltávozhatnak közülünk. Tudnia kellene, hogy az élet fő célja a felkészülésünk a jobb világra. Ha helyesen ragadja meg az örök élet ígérését, ez nem fosztja meg attól a képességétől, hogy ebben a világban éljen és nemesen viselje az élet terheit. Sőt segíti majd, hogy lemondó és önfeláldozó legyen a kötelességei teljesítésében.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 228–229. o.)

4 Mi jelentheti a legfőbb vigasztalást a szeretteik elvesztése miatt bánkódóknak?

- „Nem akarom továbbá, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincsen reménységük. Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen az Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, a Jézus által övele együtt. Mert ezt mondjuk nektek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteléig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először akik meghaltak a Krisztusban. Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thess 4,13–18)
- „Ezt mondja az Úr: Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás; Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvigasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek. Ezt mondja az Úr: Tartsd vissza szódat a sírástól, és szemeidet a könnyhullatástól, mert meglesz a te cselekedetednek jutalma, azt mondja az Úr, hiszen az ellenség földjéből térnek vissza. Jövendődnek is jó reménysége lesz, azt mondja az Úr, mert fiaid visszajönnek az ő határaikra.” (Jer 31,15–17)

„Amint beszámolsz arról, gyermeked halálakor hogyan borultál le imában, átadva akaratodat a mennyei Atyának és rá bízva ügyedet – anyai szívem megindul.

Én is átmentem ezen a tapasztalaton, melyben most neked van részed. Amikor a legidősebb fiam tizenhat éves volt, le-

verte lábáról a betegség. Esetét kritikusként tartották, és odahívott bennünket ágyához. »Apa, anya, nehéz lesz megváltotok legidősebb fiaktól. Ha az Úr jónak tartja megtartani életemet, örülni fogok miattatok. Ha viszont javamat és az Úr dicsőségét szolgálja, hogy életem befejeződjék, azt mondom: nem fájlalom. Apa, menj külön egyedül, és te is anya, és imádkozzatok úgy! Akkor majd választ kaptok a mennyei Atya akarata szerint, akit mindhárman egyformán szeretünk.« Attól félt, hogy ha együtt imádkozunk, szármunk felfokozódik, és olyat kérünk az Úrtól, amelyet nem lenne jó megadnia.

Kérése szerint cselekedtünk, és imánk minden ponton hasonlított a tiédhez. Nem kaptunk bizonyítékot arról, hogy fiunk meg fog gyógyulni. Fiunk teljes bizalmát a Megváltó Jézusba helyezve meghalt. Elhunyt nagy csapást jelentett számunkra, de a halálban győzelem volt, mert fiunk élete el volt rejtve Krisztussal együtt Istenben.

Legidősebb fiam halála előtt kisgyermekem is megbetegedett. Imádkoztunk és úgy véltük, hogy az Úr megmenti számunkra kicsinyünket. Azonban le kellett zárunk az ő szeméit is. Eltemettük őt a Jézusban való nyugalomra, amíg az Életadó el nem jön, hogy dicsőséges halhatatlanságra ébreszse szeretteit.

Azután férjem, Jézus Krisztus hűséges szolgálója vétetett el tőlem, aki mellettem állt harminchat évig. Egyedül maradtam a munkában. Férjem Jézusban alszik. Nem ontok könnyeket sírja fölött, de milyen nagyon hiányzik! Mennyire vágyom bölcs és tanácsadó szavai után! Mennyire hiányoznak együtt elmondott imáink, melyben világosságot, vezetést és bölcsességet kérünk a munkában való terveinkhez. De az Úr Tanácsosom volt, és téged is kegyelmében részesít, hogy elviseld gyermeked hiányát.

Kérdést intéztél hozzám kicsinyed üdvösségéről. Krisztus szavai adják meg a választ: »Engedjétek, hogy a kisgyermek-

kek énhozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Istennek országa.« (Lk 18,16)

Emlékezz a prófeciára: Jer 31,15–17.

Ez az ígéret a tiéd. Az Úrban vigaszra és bizodalomra lelsz. Az Úr gyakran megmutatta nekem, hogy sok kisgyermeknek el kell hunynia a nyomorúság ideje előtt. Újra meglátjuk majd gyermekeinket. Találkozunk velük és rájuk ismerünk a mennyei udvarokban. Helyezd bizalmad az Úrba, és ne félj!” (Ellen G. White: *Szemelvények*, II. kötet, 240–241. o.)

5 Miért jelent sokak számára súlyos problémát a magány? Milyen okai lehetnek a magánynak?

- „Nem jó az embernek egyedül lenni...” (1Móz 2,18)
- „Bement ott egy barlangba, és ott hált. Íme az Úr szólt őhozzá, és mondta neki: Mit csinálsz itt Illés? Ő pedig mondta: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a te szövetségedet az Izrael fiai, a te oltáraidat lerontották, és a te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.” (1Kir 19,9–10)
- „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak; ne számíttassék be nekik.” (2Tim 4,16)

.....
.....
.....

„Olyan teher a magányosság, amelyet sok férfi és nő csak nagyon nehezen tud elviselni. Magányossá lesz az ember, ahogy öregszik. Kiváltképpen magányosnak érzi magát, ha az újságból vagy a postából barátainak, rokonainak, ismerőseinek haláláról értesül, és tudomásul kell vennie, hogy az ő nemzedéke lassanként

kihal. Magányosnak, sőt talán elhagyottnak érezzük magunkat, amikor a halál elragad valakit szereteteink köréből.

Magányossá lesznek idősebb emberek, amikor gyermekeiktől és unokáiktól elhagyatva valamilyen otthonban kell lakniuk, és csak ritkán kapnak levelet vagy látogatót.

Magányosak lehetnek azonban a fiatalok is, még ha nagy család körében élnek is. Igen sok a magányos fiatal, több, mint gondolnánk, mégpedig azért, mert gyakran nem találnak megértést életük nagy kérdéseivel kapcsolatban szüleiknél, de tanáraiknál és lelkészeiknél sem. Még a barátaik sem értik meg őket sokszor.

A magányosság szinte minden társadalmi réteg problémája. Megtaláljuk az úgynevezett »jól szituált« polgároknál, nagypolgári családokban éppúgy, mint a szociálisan veszélyeztetett embe-
reknél. Magányossá lehetnek a hivatásukban és a társadalmi téren sikeres szülők gyermekei, ha egyszerűen »elintézik« őket a busás zsebpénzzel, de nem szentelnek nekik kellő figyelmet és időt.

Magányosak az egyedülállók, a nem házasságban élők, akik számára kivált a hétvége nehéz, mert nem találnak társat, akivel bajaikat és örömeiket megbeszélhetnék. Magányosak lehetnek még a házasságban élők is, ha a házastársi közösség egyetlen megnyilvánulása az esténkénti hallgatag közös tévézés. Magányos a sikeres üzletember gyermektelen felesége, aki fényesen berendezett, összkomfortos lakásában éli luxuséletét, mintegy aranyketrecbe zárva, elhagyatottan.

Magányosnak érezheti magát az ember nagy család közepette is. Itt nem környezeti ártalomról van szó. Sok ember nincs ugyan egyedül, mégis magányos, noha állandóan emberek között van. Magányos lehet valaki egy vidám, népes társaságban is. Egyedül lenni nehéz, magányosnak lenni borzalmas, elhagyottnak lenni a legnagyobb katasztrófa. (...)

Magányos lehet az ember, ha már semmi különösebb feladata nincs, ha már nincs szükség a munkájára. Sokan – minden különösebb ok nélkül – nyugdíjba vonulás után hirtelen meghalnak, egyszerűen azért, mert munkájukra többé nem tartanak igényt.

Amikor tulajdonképpen megkezdődne számukra a »kellemes« élet, hirtelen elviselhetetlenné válik a magány. Magányosak a reményvesztett emberek, tehát azok, akik megszakítanak embertársaikkal minden kapcsolatot. (...)

Magányossá lehet az ember még Isten szolgálatában is. A Szentírás több példát említ Isten embereiről, akik ilyen helyzetbe kerültek. Egyedül voltak, magányosak, sokszor elhagyatottak. Ilyen magányos ember volt Nóé, akit kortársai nem értettek meg. Isten megbízásából bárkát épített, és ezért istentelen kortársai nyilván kigúnyolták. Sehol, senki nem értette meg életművét, mert igazságtalanság és erőszak uralkodott akkor az emberiségen, amely fölött Isten ki is mondta ítéletét. Nóé azért volt magányos, mert Isten szavát következetesen parancsnak vette a maga számára, és azt cselekedetre váltotta: »igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében« (1Móz 6,9).

Magányos volt Illés próféta. Isten e bátor szolgája az Istenben való hitért harcolt. Végül győzött a Baál-papok elleni harcban, de utána mélységesen szomorú lett, megrohanta a magányosság. »Elég most már, Uram! Vedd el életemet!« (1Kir 19,4) De nem csak magányos volt, elhagyatottnak is érezte magát. Tudjuk, Isten megvigasztalta azzal, hogy van még Izráelben hétezer ember, akik nem hajtották térdet a Baál előtt.

Magányos és meg nem értett volt a mi Urunk Jézus Krisztus. Többnyire nem volt egyedül. Körülvették tanítványai, és gyakran az emberek százai, ezrei. Végző soron azonban édesanyja, Mária, és tanítványa, Péter apostol sem értette meg. Jézus Krisztus közölte tanítványaival a legmélyebb gondolatait, mégis magányos maradt. Szenvedésének nehéz óráiról ezt olvassuk: »Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.« (Mt 26,56) Ekkor már nemcsak magányos volt, hanem elhagyatott is – mégpedig a legjobb barátaitól.

A legsötétebb órák, amikor ember valaha is átélt, az volt, amikor az Úr Jézus a kereszten így kiáltott: »Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?« (Mt 27,46) Az Istentől való elhagya-

tottság legmélyebb sötéttségét, a magányosság tetőfokát szenvedte el akkor a mi Urunk Jézus Krisztus, egyedülállót az emberiség történetében.

Napjainkban is magányossá lehet az, aki megalkuvás nélkül hirdeti a szent és igaz Istenről szóló üzenetet. Aki ma a »keresztyén Európában« a bűnt bűnnek nevezi, az könnyen megtapasztalhatja, hogy sok ember megveti, mivel Isten parancsát fölébe helyezi mindama dolgoknak, amelyek napjainkban egészen szokásossá váltak, s amelyeket az Úr Jézus a következő szavakkal jellemez: »Ahogyan Nőé napjaiban történt«, úgy van ez napjainkban is.

A magányosság tehát olyan probléma, amellyel többé-kevésbé mindnyájunknak szembe kell néznünk – ha nem ma, akkor holnap vagy holnapután.” (Immanuel Sücker: *A magányosság terhe és annak legyőzése*, 7–10. o.)

6 Mit tehetünk a magányos emberekért, hogyan segíthetünk magányuk enyhítésében? Mi lehet számukra az igazi megoldás?

- „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezeket azért írjuk nektek, hogy örömetek teljes legyen.” (1Jn 1,3–4)

.....

.....

.....

„Egykor Jézus Krisztus így szólt: »Akarsz-e meggyógyulni?« (Jn 5,6) Ugyanezt kérdezi ma is minden magányos, bensejében elhagyatott, elveszett embertől. Mindnyájunktól ezt kérdezi. Ki akar szabadítani minket a magány fogságából. Ehhez először is

a Mindenható Istenre, az Úr Jézus Krisztusra van szükségünk, másodszor emberekre. A magányosság mindenféle formáját le lehet győzni! De nem elég, ha a magányos embernek csak azt mondjuk: »Imádkozz Jézushoz!« Fontos, hogy megfogjuk a kezét, vagy ha mi még tudunk járni, meglátogassuk a kórházban magányosan fekvő beteget. Fontos, hogy törődjünk az emberekkel magányosságukban.

Talán egy s mást nem értettünk meg életünkben, és azt kérdeztük: »Miért éppen nekem kell ezt elszenvednem?« Azzal vigasztaltuk magunkat: »Ez Isten vezetése.« A magányosság, depresszió, búskomorság óráit talán éppen azért kellett elszenvednünk, hogy megérthessünk másokat, akik hasonló helyzetbe kerültek.

»Nincs emberem!« (Jn 5,7) Nem lenne szabad, hogy bárki is így panaszkodjék környezetünkben. Jézus Krisztus minden embert szeret. Istennel és Jézus Krisztussal közösségre juthat mindenki, ezáltal közösségre juthat embertársaival is, és így legyőzheti a magányosságot. (...)

Jézus Krisztus test szerint nincs többé köztünk. Nem létezik már a Bethesda-tó sem, ugyanakkor segítségére szorulókat seregei várják az »emberüket«, minket, mert mi ismerjük a »főorvost«, Jézus Krisztust, és így abban a helyzetben vagyunk, hogy másokat is hozzá vezethetünk. Jézus Krisztus nem gyógyít meg minden testi betegséget. A betegség és szenvedés véglegesen csak az új ég és új föld világában szűnik meg, amikor »Isten lesz minden mindenekben.« (...)

Ha közösségünk van az Úr Jézus Krisztussal, akkor »világosságban járunk« – ahogy ezt János írja levelében. Akkor napvilágra jöhetünk bűneinkkel, amelyek megrontották a közösséget. »Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan Ő [Isten] maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással.« (Jn 1,7a) Akkor átélhetjük bűneink bocsánatát és a szabadulást: »Jézusnak, az Ő Fiának vére megtisztít bennünket minden bűntől.« (1Jn 1,7b)

A közösség örömet munkál. »A mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az Ő Fiával, a Jézus Krisztussal. Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.« (1Jn 1,3–4)

Kedves Olvasó! Magányos vagy, vagy ismeresz magányos embereket? (...) Isten ma a magányosságban szenvedő embereken azok által segít, akik – mint az Ő munkatársai – engedik magukat kiküldeni a világba. Jézus Krisztus ma is kész mindenkit megszabadítani a magányosság fogságából. Mi életközösségben lehetünk vele. Akkor pedig nem rettent többé a homály. Még a krónikusan beteg ember hétköznapijai is kiderülhetnek. Megerősít bennünket a hívő barátainkkal való közösségünk, akikkel és akikért imádkozunk. Akkor ez a hit, a harc és az imádság közössége, a legjobb fegyver a magányosság legyőzésére. Akkor egészen gyakorlatilag is megtapasztalhatjuk: létezik a győzelem közössége, amelyben újból meg újból együtt adunk hálát Istennek, az Atyának és a mi Urunk Jézus Krisztusnak.” (Immanuel Sücker: *A magányosság terhe és annak legyőzése*, 27–29. o.)

---

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola működési költségeihez.*

A szolgálat „jutalma” e világon és Isten országában

1 Lehet-e az Istenért végzett szolgálatban „fizetségért” vagy a jutalom mérlegelésével munkálkodni? Mennyire jellemzi ez a gondolkodás az önző emberi természetet?

- „Felevén Péter, mondta néki: Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged: mink lesz hát nekünk?” (Mt 19,27)
- „Ő pedig felevén, mondta atyjának: Ímé ennyi esztendőől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vigadjak.” (Lk 15,29)
- „Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlannokkal és gonoszokkal.” (Lk 6,35)

.....

.....

Világunkat egyre inkább az érdekek irányítják, és az anyagiak utáni hajsza tölti ki sokak életét, még hívő keresztények körében is. Kevesen ismerik az önzetlen, valóban szeretetből fakadó szolgálat értékét, ki is mondják némelyek, hogy nem érdemes segíteni. És még ha nem is várunk emberi elismerést, Péter kérdése azért felmerülhet bennünk is: mi lesz a jutalmunk, ha itt és most áldozatokat hozunk Istenért és embertársainkért, azért „jár-e”

nekünk valamilyen jutalom. A tékozló fiú példázatában az idősebb testvér megnyilvánulása is ezt a gondolkodásmódot tükrözi: szolgálataért valamilyen külön elismerést vagy ajándékot várt, és nem vette észre, hogy az atyai ház minden kincsében és áldásában részesül. Mennyire jellemző ránk ez a gondolkodásmód? Tudunk-e valóban önmagunkról megfedkedezve adni és segíteni, ahogyan Jézus mondta: „semmit érte nem várván”.

„Isten szeretné, ha bíznánk benne, és nem kérdeznénk, mi lesz a jutalmunk. Ha Krisztus szívünkben lakik, nem a jutalom áll gondolataink homlokterében, nem a jutalomért szolgálunk. Igaz, hogy a jutalmat is meg kell becsülnünk, de ne az legyen az első. Isten azt akarja, hogy értékeljük megígért áldásait, de azt nem, hogy lessük a jutalmat, és azt érezzük, hogy minden szolgálatért jutalom jár. Ne annyira a jutalommal törődjünk, mint inkább azzal, hogy – minden nyereségtől függetlenül – helyesen cselekedjünk! Az Isten és ember-társaink iránti szeretet legyen a hajtóerőnk!” (Ellen G.White: *Krisztus példázatai*, Jutalom c. fej.)

2 Milyen kétféle magatartás fedezhető fel a szőlőmunkások példázatában, a különböző időben elhívottak között? Isten vajon a teljesítményt „díjazza”? Számít-e az, mennyi időt töltöttünk ebben a szolgálatban, és hogy mennyire vagyunk sikeresek?

- „Jöttek azután az elsők, azt gondolták, hogy ők többet kapnak: de ők is tíz-tíz pénzt kaptak fejenként. Amint pedig fölvetették, zúgolódtak a házigazda ellen, mondván: Azok az utolsók egyetlen óráig munkálkodtak és egyenlőkké tetted azokat velünk, akik a napnak terhét és hőségét szenvedtük. Ő pedig felelvén, mondta azok közül egynek: Barátom, nem cselekszem igazságtalanul veled; avagy nem tíz pénzben szerződtél-é meg

velem? Vedd, ami a tiéd, és menj el. Én pedig ennek az utolsó-
nak is annyit akarok adni, mint néked. Avagy nem szabad-e
nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? Avagy a te sze-
med azért gonosz, mert én jó vagyok? Ekképpen lesznek az
utolsók elsők és az elsők utolsók; mert sokan vannak a hivata-
losak, de kevesen a választottak.” (Mt 20,10–16)

- „Aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vi-
zet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem veszt-
heti jutalmát.” (Mt 10,42)
- .....
- .....
- .....

„Nem az elvégzett munka mennyisége, sem pedig a látha-
tó eredmény teszi a munkát értékké Isten előtt, hanem az
a lelkület, amellyel dolgozunk. Azok, akik a tizenegyedik
órában jöttek a szőlőbe, hálásak voltak azért, hogy dolgoz-
hattak. Szívük telve volt hálával munkaadójuk iránt, és na-
gyon meglepődtek, amikor a nap végén a gazda egész napi
bért adott nekik. Tudták, hogy nem érdemeltek annyit, és a
jóindulat, amit munkaadójuk arcán láttak, örömmel töltötte
el őket. Soha nem felejtették el a gazda jóságát és bőkezűség-
ét, mint az a bűnös sem, aki a tizenegyedik órában lép a Mes-
ter szolgálatába, de aki tudja, hogy nincs semmi érdeme.
Munkában eltöltött ideje olyan rövidnek tűnik, hogy méltat-
lannak érzi magát a jutalomra, de tele van örömmel, amiért
Isten felfogadta. Alázatos, bízó lélekkel dolgozik, és hálás
azért a kiváltságért, hogy Krisztus munkatársa lehet. Isten
örül ennek a lelkületnek, és megdicséri.

Nem tudásunkban, társadalmi rangunkban, a munkások
sokaságában vagy a reánk bízott képességekben található si-
kerünk titka, nem is az emberi akaratban. Ha tehetetlenség-

günket érezve, készséges és engedelmes szívvel Krisztusra tekintünk, általa, aki minden erő és értelem forrása, egyik győzelmet a másik után arathatjuk.

Bármilyen rövid ideje szolgálunk, bármilyen egyszerű feladatot látunk el, ha gyermeki hittel követjük Krisztust, nem fogunk csalódní a jutalomban. Amit a legnagyobbak és legbölcsebbek sem érdemelnek meg, a leggyengébbek és legkisebbek megkaphatják. A menny aranykapuja nem tárul ki az öndicsőítőnek. Nem emelkedik fel a büszke lélek előtt, de az örök díszkapuk szélesre tárulnak egy kisgyermek reszkető érintésére. Azok, akik őszinte hittel és szeretettel szolgálták Istennek, kegyelméből áldott jutalmat kapnak.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Jutalom c. fej.)

3 Hogyan hat vissza ránk minden jó, minden áldás, amit másoknak továbbadunk?

- „Van olyan, aki bőven adakozik, és annál inkább gazdagodik; és aki megtartóztatja a járandóságot, de ugyan szűkölködik. A mással jóltevő ember megkövéredik [bővelkedik]; és aki mást felüdít, maga is felüdül.” (Péld 11,24–25)
- „Fiam! az én tanításomról el ne felejtkezzél, és az én parancsolataimat megőrizze a te elméd; mert napoknak hosszú voltát, sok esztendő életet, és békességet hoznak néked bőven. Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, írd be azokat a te szívednek táblájára; így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szemei előtt.” (Péld 3,1–4)
- „Az irgalmas szemű ember megáldatik, mert adott az ő kenyéréből a szegénynek.” (Péld 22,9)

Az Ige olyan törvényszerűségeket tár itt elénk, ami az emberi önző logikánkat meghazudtolja: sem szegényebbek, sem gyengébbek nem leszünk, ha önzetlenül adunk javainkból, vagy időnkéből, erőnkéből másoknak. Sőt felüdülést, örömet ad, és testi-lelki egészségünket támogatja a másokért végzett szolgálat:

„Mivel Isten, Krisztus és a szent angyalok közösségében élnek, mennyei légkör veszi körül őket, olyan légkör, amely egészséget áraszt a testre, élénkíti gondolkodásukat, és örömtelivé teszi lelküket.

Aki Isten szolgálatára szenteli testét-lelkét, az szüntelenül a testi és lelki erő új meg új adományait kapja. A menny ki-meríthetetlen kincsháza áll rendelkezésükre. Krisztus a maga lelkületének lehetét, s életének életét leheli lelkükbe. A Szentlélek legmagasabb erővel munkálkodik szívükön s gondolataikon.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., A szolgálat jutalma c. fejelet)

Az alábbi idézet pedig arra utal, hogy mindez orvosilag is igazolható tapasztalat:

„Az amerikai orvos, Bernie S. Siegel (1992) rákbetegek sebésze és gyógyító orvosaként azt tapasztalta, hogy elesettebb társaiknak segítő betegek kedvezőbb gyógyulási adatokat mutattak. »Meg vagyok győződve arról, hogy minden gyógyulásnak köze van ahhoz, hogy feltétel nélkül adhatunk (és kaphatunk) szeretetet. Ez az immunrendszer általunk ismert legerősebb ingerléséhez vezet.« A szeretet, legyen az segítő, altruista célú, illetve önzetlenül áradó, növeli a szervezet önvédelmi képességét. A saját érdekeken túlmutató viselkedésben benne rejlő szeretet vagy akár a »másikért lelkesülő érzések« mindenesetre a leghatékonyabb immunserkentőnek látszanak, míg az ellenségesség – vagy annak észlelése, látványa – bumeráengeffektus gyanánt – saját ellenségünk képes válni.” (Bagdy Emőke: *Pszichofitness*)

4 Milyen módon segíti jellemfejlődésünket, ha gyakoroljuk az önzetlen szolgálatot?

- „Az irgalmasság és igazság ne hagyjanak el téged: kösd azokat a te nyakadra, ird be azokat a te szívednek táblájára; így nyersz kedvességet és jó értelmet Istennek és embernek szeméi előtt.” (Péld 3,3–4)
- „Bizony, bizony mondom néktek: A szolgálta nem nagyobb az ő Uránál; sem a követ nem nagyobb annál, aki azt küldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” (Jn 13,16–17)

.....

.....

A keresztény élet lényege: Krisztus követése. Ő mindenben a példánk, az önzetlen szolgálatban, az irgalmasság gyakorlásában, a személyválogatás nélküli szeretetben. Krisztust nem lehet elméletben követni. A mindennapi életünkben adódó, Isten által nyújtott lehetőségek felismerése által gyakorolhatjuk mi is az Ő irgalmasságát, fejlődhetünk jellemünkben, és egyre hasonlóbba válhatunk hozzá. Ezért is legyünk hálásak a szolgálat alkalmaiért! Jobbá, önzetlenebbé szeretne tenni bennünket ezek által is, hogy legyőzhessünk emberi természetünk restségét és önzését.

„A világ szeretetre vágyik. Isten népének imáira és segítségére szorul. Arra van szüksége, hogy Krisztus követőinek életéből ismerje fel Krisztust. Isten népének ugyanolyan szüksége van a lehetőségekre, hogy kiváltsák szeretetét, hatatossá tegyék imáit, s hogy az isteni mintához hasonló jellem fejlődjék ki bennük. Isten azért helyezte közénk a szegényeket és szerencsétleneket, betegeket és szenvedőket, hogy megadja e lehetőségeket. Krisztus hagyatékai ők a gyülekezet számára, s úgy kell gondoskodnunk róluk, amint Ő

tenné. Így távolítja el Isten a salakot, így finomítja az aranyat, megadva nekünk szívünk és jellemünk elengedhetetlen művelését.

Az Úr nélkülünk is elvégezhetné munkáját. Isten nem függ pénzünktől, időnktől vagy tevékenységünktől. A gyülekezet azonban nagyon értékes előtte. Ebbe a foglalatba helyezte drágaköveit, ebbe az akolba terelte nyáját. Azt szeretné, ha nem lenne rajta sem szeplő, sem ránc, sem semmi efféle. Kimondhatatlan vágyakozással vágyik gyülekezetére. Ezért nyújt lehetőséget, hogy fáradozzunk érte, s mint szeretetünk és hűségünk zálogát, elfogadja fáradozásunkat.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., Amire a gyülekezetnek szüksége van c. fejezet)

5 Milyen hatással lehetünk mások életére, ha tapasztalják az ebben a világban olyan ritkán látott önzetlen szolgálatot? Hogyan készíthet sokakat a jóra egyetlen pozitív megnyilvánulás is?

- „Hogy a nyomorúság sok próbái közt is bőséges az ő örömük és igen nagy szegénységük jószívűségük gazdagságává növekedett. Mert bizonyág vagyok rá, erejük szerint, sőt erejük felett is adakoznak, Sok könyörgéssel kérvén minket, hogy a szentek iránt való szolgálat jótéteményébe és közösségébe fogadjuk be őket. Nem parancsképpen mondom, hanem hogy a mások buzgósága által a ti szeretetetek valódiságát is kipróbáljam.” (2Kor 8,1–8)
- „Látott pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vetett. És mondta: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vetett: Mert mindezek az ő fölösle-gükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, amije volt, oda vetette.” (Lk 21,1–3)

- „Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)
- .....
- .....
- .....

Nemcsak a rossz befolyásnak van hatalma, hanem az önzetlen szolgálat is készíthet másokat, hogy önszeretetüket legyőzve segítsenek a bajban lévőkön. Még mai anyagias világunkban is tapasztalhatjuk, hogy ha valaki elindít egy jó kezdeményezést, pl. gyűjtést a rászorulóknak, többen szívesen csatlakoznak hozzá. Erre is gondoljunk, hiszen mi is készíthetünk másokat, és megsokszorozódhat így a jó mag vetése.

„A szegény özvegy, aki az Úr kincstárába helyezte két fillérét, alig értette, mit tett. Önfeláldozó példája ezrek szívére hatott, minden országban, minden korban. Ajándékokat váltott ki Isten kincstára számára a fő és közrendű, a gazdag és szegény emberekből. Segített eltartani a hittérítő állomásokat, megalapítani a kórházakat, táplálni a szegényeket, felruházni a mezíteleneket, meggyógyítani a betegeteket, s hirdetni az igazságot a szegényeknek. Sokaságok örvendeztek önzetlen tette áldásainak. Isten napján az özvegy majd megláthatja tettének szerteágazó hatását. Ez a helyzet Mária értékes ajándékával. Hány embert ihletett szerető szolgálatra a feltört alabástromedény emléke! S mennyire örvendezik majd, amikor mindezt látni fogja!” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., Jutalom c. fej.)

„A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyosságtevésének szinte ellenállhatatlan befolyása van.

Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együtt működünk vele lelkek megmentésében, és csakis akkor tudunk együttmunkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél messzebbre terjed befolyásunk, annál több jót tehetünk. Ha azok, akik magukat Isten szolgáinak mondják, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit; ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Talentumok c. fej.)

6 Mit mond a Biblia a végső jutalomról? Miért nem szabad elkeserednünk, ha nem látjuk azonnal fáradozásaink eredményét?

- „És én mondtam: Hiába fáradoztam, semmire és haszontalan költöttem el erőmet; de az Úrnál van ítéletem, és jutalmam Istennemnél.” (Ésa 49,4)
- „Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kévéit emelve.” (Zsolt 126,5–6)
- „Mondta pedig annak is, aki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem amikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza néked, mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.” (Lk 14,14)
- „Az ő ura pedig mondta néki: Jól van, jó és hű szolgám, kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe!” (Mt 25,21)

Mi sokszor azonnali eredményt szeretnénk látni, hogy volt értelme a fárdozásainknak, de ez nem mindig adatik meg. Legtöbb esetben nem történik látványos változás, sokszor még hálát sem tapasztalunk azok részéről, akiken segítettünk. A fenti igék azonban arra bátorítanak, hogy ne engedjünk a csüggesztő gondolatoknak, és ne gondoljuk soha értelmetlennek a szolgálat önzetlen tetteit. Időre és sok türelemre van szükség, hogy beérlelődjének a gyümölcsei annak, amit másokért teszünk. És a legfőbb jutalom majd éppen az ő hálájuk és örömük lesz, ha Isten országában találkozhatunk velük.

„Istenért végzett munkánk ebben az életben gyakran csaknem gyümölcstelennek látszik. Jótettre való igyekeztünk komoly és kitartó lehet, legtöbbször mégsem látjuk meg az eredményeit. Úgy tűnik, hogy igyekeztünk kárba vész. Holott az Üdvözítő biztosít, hogy a mennyben felfigyelnek tetteinkre, és a jutalom nem marad el. Pál apostol a Lélektől ihletve írja: »A jótéteményben meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.« A zsoltárosnál ezt olvassuk: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kéréit emelve.« (Gal 6,9; Zsolt 126,6)

Csodálatos lesz a felfedezés, amikor feltáruznak a szent hatás szerzteágazásának értékes eredményei. Milyen lesz azok hálája, akik a menny udvarain köszöntenek minket, amikor megértik, hogy aggódva, szeretettel szívünkön viseltük sorukat, hogy üdvözlhessenek! Istennek és a Báránynak adnak megmentésükért hálát, tisztességet, dicsőséget. De nem csökkenteni Isten dicsőségét, ha azoknak is kifejezik hálájukat, akiket Teremtőnk a megmentésükre használt fel.

Az üdvözültek megismerik azokat, akik a megfeszített Üdvözítőre terelték figyelmüket. Mily boldogan beszélgetnek majd velük! »Bűnökben éltem – mondják majd –, Isten és remény nélkül a világban, de te eljöttél, felhívtad figyelmemet Megváltónkra, egyedüli reményünkre. Attól kezdve én is hittem benne. Megbántam bűneimet és mennyei áldásban részesültem a többi szentekkel, Krisztus Jézus által.« Mások így szólnak: »Pogány országban pogányul éltem. Elhagytad barátaidat, kényelmes otthonodat, és eljöttél, megmutattad a Jézushoz vezető utat, s ahogyan hinnem kell benne mint egyedül igaz Istenben. Ledöntöttem bálványaimat, imádtam Istent, most pedig szemtől szemben látom. Megmentett, örökre megmentett, hogy soha el ne kelljen válnom tőle, akit annyira szeretek. Akkor csak a hit szemével láttam Őt, de most már olyannak látom, amilyen. Most már kifejezhetem neki hálámát üdvözítő kegyelméért, mert szeretett engem, és vérével mosott ki bűneimből.«

Mások majd azok iránt fejezik ki hálájukat, akik táplálták az éhezőket, felruházták a mezíteleneket. »Amikor a sötét kétségbeesés hitetlenségbe láncolta lelkemet, az Úr elküldött – mondják –, hogy reményről és megnyugvásról szólj hozzám. Élelmet hoztál és megnyitottad előttem Isten szavát. Ráébresztettél lelki szükségleteimre. Úgy bántál velem, mintha a testvéred lennék. Együtt éreztél velem bajaimban, meggyógyítottad megtört, sebzett lelkemet, hogy meg tudjam ragadni Krisztus értem kinyújtott kezét. Tudatlanságom ellenére is türelmesen tanítottál, hogy mennyei Atyám él a mennyben, aki aggódott értem. Felolvastad Isten szavának becses ígéreteit. Hitet ébresztettél bennem Krisztus iránt, hogy meg szeretne menteni. Amikor az áldozatra gondoltam, melyet Krisztus hozott értem, meglágyult, lecsillapodott és megtört a szívem. Éheztem az élet kenyérére, értékes lett szememben az

igazság. Itt vagyok üdvözülten, örökre megmentve, hogy örökké annak jelenlétében éljek, azt dicsérjem, aki az életét adta értem.«

Milyen hallatlan öröm lesz ott, amikor az üdvözültek összetalálkoznak és köszöntik azokat, akik felelősnek tartották értük magukat! Akik nem a saját kedvtelésükre éltek, hanem a szerencsétlen emberek áldására, hogyan repes majd szívük a meglepetés örömmámorától! Valóság lesz számukra az ígéret: »Boldog leszel, mert nem tudják viszonozni neked! De majd megfizetik az igazak feltámadásakor.« (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., Jutalom c. fejelet)

Az e heti adomány az Útjelző Alapítvány által fenntartott internetes televízió működését támogatja.

IGÉK MINDEN NAPRA

Július

1. hétfő	Jel 16,13–14	
2. kedd	Jel 13,4	
3. szerda	Mt 24,23	
4. csütörtök	Jel 13,11	
5. péntek	Mt 10,22	Napnyugta: 20.42
6. szombat	2Tim 3,12	
7. vasárnap	Mt 24,10	
8. hétfő	Mt 10,36	
9. kedd	Eszt 4,14	
10. szerda	Jn 16,2	
11. csütörtök	Mt 24,12	
12. péntek	Ezék 38,19	Napnyugta: 20.39
13. szombat	Ésa 60,1-2	
14. vasárnap	Ésa 49,14–15	
15. hétfő	Mal 3,3	
16. kedd	Lk 21,18	
17. szerda	2Kor 11,14	
18. csütörtök	Mt 24,24	
19. péntek	Jel 13,13	Napnyugta: 20.34
20. szombat	Mt 7,22–23	
21. vasárnap	Lk 21,11	
22. hétfő	Ésa 8,16	
23. kedd	2Tim 2,19	
24. szerda	Zak 3,2	
25. csütörtök	Dn 3,7	
26. péntek	Ezék 7,5–6	Napnyugta: 20.26
27. szombat	Ésa 24,5	
28. vasárnap	Jel 12,17	
29. hétfő	Jel 18,1	
30. kedd	Jóel 2,23	
31. szerda	Rm 13,11–12	

IGÉK MINDEN NAPRA

Augusztus

1. csütörtök	2Kor 6,2	
2. péntek	2Kor 10,15	Napnyugta: 20.18
3. szombat	Jób 28,18	
4. vasárnap	Rm 5,19	
5. hétfő	Júd 24	
6. kedd	Eféz 3,20	
7. szerda	Mt 5,48	
8. csütörtök	Eféz 4,32	
9. péntek	1Tim 5,22	Napnyugta: 20.07
10. szombat	Eféz 4,23–24	
11. vasárnap	Zsolt 119,34	
12. hétfő	1Jn 2,4–5	
13. kedd	Zsolt 119,104	
14. szerda	1Kor 14,40	
15. csütörtök	Ésa 6,5	
16. péntek	1Kor 10,12	Napnyugta: 19.56
17. szombat	2Kor 5,17	
18. vasárnap	2Móz 20,8–11	
19. hétfő	Péld 3,6	
20. kedd	Ezék 9,4	
21. szerda	Jel 14,5	
22. csütörtök	Jn 9,4	
23. péntek	Jel 7,2–3	Napnyugta: 19.43
24. szombat	Ezék 20,12	
25. vasárnap	Ésa 58,14	
26. hétfő	Ezék 20,20	
27. kedd	Dn 8,14	
28. szerda	Dn 7,13	
29. csütörtök	Zsid 10,22	
30. péntek	Jel 3,3	Napnyugta: 19.30
31. szombat	1Tim 5,24	

IGÉK MINDEN NAPRA

Szeptember

1. vasárnap	Zsolt 119,46	
2. hétfő	Mt 10,18	
3. kedd	Ámós 4,12	
4. szerda	Mt 10,19	
5. csütörtök	Ezék 34,26	
6. péntek	Jel 17,14	Napnyugta: 19.17
7. szombat	1Thessz 5,4	
8. vasárnap	1Thessz 5,3	
9. hétfő	Jer 6,14	
10. kedd	Mt 24,14	
11. szerda	Mik 1,2-3	
12. csütörtök	Jel 22,11	
13. péntek	1Thessz 5,1-2	Napnyugta: 19.03
14. szombat	Dn 12,1	
15. vasárnap	Jel 7,3	
16. hétfő	Jel 16,1	
17. kedd	Jel 13,15	
18. szerda	Észt 3,13	
19. csütörtök	Ésa 26,20	
20. péntek	Ámós 8,11–12	Napnyugta: 18.48
21. szombat	Jer 30,7	
22. vasárnap	Zsolt 46,2	
23. hétfő	Lk 18,7-8	
24. kedd	Mk 13,19	
25. szerda	Jel 3,10	
26. csütörtök	Zsolt 91,15	
27. péntek	Ésa 49,25	Napnyugta: 18.34
28. szombat	Jób 34,20	
29. vasárnap	Jel 16,17-18	
30. hétfő	Dn 12,2	